ஸ்ரீ:

ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்

அண்ணங்கராசாரியர் எழுதிய

திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸ மாலை

சுபகிருத்வருஷ வைகாசி ஆனி மாதங்களில் ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி தேவஸ்தானத்தில் நடத்திய 10 உபந்யாஸங்களில் எட்டு.

1. ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் பிரபாவம்
2-4. கீதோபந்யாஸ ஸாரம் (3 ஷட்கம் 3 நாள் உபந்யாஸம்)
5. திருமந்த்ரார்த்தஸாரம்
6. த்வயார்த்தஸாரம்
7. சரமச்லோகார்த்தஸாரம்
8. நம் ஆசாரியர்கள்

அழகிய சிங்கர் பிரபாவமும் எம்பெருமானார் வைபவமும் ஸ்ரீராமாநுஜன் 165ல் கிடைக்கும். அதன் விலை 50 nP.

ஸ்ரீ ராமாநுஜன் — அம்ருதலஹரி வெளியீடு.

கிடைக்குமிடம்:

1. P. B. ANNANGARACHARYA,
L. KANCHEEPURAM.

2. M. A. Krishnammal, Advocate,
20, SOUTH MADA STREET,
TRIPLICANE :: MADRAS-5.

இதன் விலை ரூ. 1-50] 1962 [போஸ்டேஜ் தனி

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி தேவஸ்தானம்.

திருவல்லிக்கேணி, மதராஸ்.

நிகழும் சுபகிருதுஸ்ரீ வைகாசி—ஆனி மாதங்களில் (1962 ஸ்ரீ ஜூன் 6வ முதல்) காஞ்சீபுரம் ஸ்ரீ உப. மகாவித்வான் **P. B. அண்ணங்கராசார்ய ஸ்வாமி** அவர்களால் கீழே குறிப்பிட்டபடி தினந்தோறும் ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதி ஸ்வாமி கோவிலில் உபந்யாஸங்கள் நடைபெறும்.

தர்மகர்த்தாக்கள்.

வைகாசி	ஜூன்	விஷயம்.
24	6	ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் ப்ரபாவம்.
25	7	ஸ்ரீபகவத்கீதை முதல் ஷட்கம்.
26	8	,, 2-வது ,,
27	9	,, 3-வது ,,
28	10	எம்பெருமானுர் ப்ரபாவம்

ஆனி	ஜூன்	விஷயம்
12	26	ஸ்ரீஅழகிய சிங்கர் ப்ரபாவம்
13	27	திருமந்த்ரார்த்தம்
14	28	த்வயார்த்தம்
15	29	சரமச்லோகார்த்தம்
16	30	நம் ஆசார்யர்கள்.

(ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை 4 மணிக்கும் மற்ற தினங்களில் மாலை 6 மணிக்கும் உபந்யாஸம் ஆரம்பிக்கப்படும்.) ஏதேனும் மாறுதல் இருந்தால் தெரிவிக்கப்படும்.

மேலே விளம்பரம் செய்திருந்தபடி 6—6—62 to 10—6—62 ஐந்து நாட்கள் நடைபெற வேண்டிய ஐந்து உபந்யாஸங்களில் நான்கு உபந்யாஸங்கள் நடைபெற்றன. ஓர் உபந்யாஸம் மட்டும் அஸௌகர்யத்தினல் நின்றிருக்கிறது. அது 26—6—62 முதல் நடக்கவிருக்கிற உபந்யாஸங்களோடு சேர்ந்து நடைபெறும். ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதியின் பிரபாவமும், ஸ்ரீ பகவத்கீதையின் ஷட்கத்ரயத்தைப்பற்றின மூன்று உபந்யாஸங்களும் நடைபெற்றன. அவ்வுபந்யாஸங்களின் ஸாரங்களை உலகுக்குப் பயன்படுமாறு பிரசுரம் செய்யவேணுமென்று அவா. முதல் உபந்யாஸத்தின் ஸாரம் முன்னம் வெளியிடப் படுகின்றது.

ஸ்ரீ பார்த்தஸாரதியின் ப்ரபாவம்.

பார்த்தன் தன் தேர் முன்னின்ற பெருமானுடைய பெருமையைப் பேசுவதென்பது விஷயம். அர்ஜுநனுக்குத் தேரோட்டியாயிருந்தவனென்பது பார்த்தஸாரதி யென்ற திருநாமத்தின் பொருள். தேரோட்டின செய்கையில் உண்மையில் ஏதாவது பெருமை யிருக்குமானுல் 'பார்த்தஸாரதியின் பெருமை' என்று மகுடமிட்டுச் சொற்பொழிவாற்ற லாம். ஏவிற்றுச் செய்வானுய்த் தேரோட்டியாயிருந்த விருப்பு வாஸ்தவமாக இழிவுற்ற தாகையாலே பெருமையற்றதான அச்செயலைப் பற்றிக்கொண்டு அதில் பெருமையிருப் பது போலப் பேசுவது எங்ஙனம்? என்று கேள்வி பிறக்கும். ஆம்; இது கேட்கத் தகுந்த கேள்வியே. இதற்குச் சுருக்கமான ஸமாதானம் முன்னம் சொல்லுவோம். சிறுமையோ பெருமையோ செய்கையில் கிடையாது. பெருமையுள்ளவனுக மதிக்கப் பட்டவன் செய்யும் செய்கை எதுவானுலும் அதில் பெருமையுண்டு. பெருமை யொன்று மின்றிக்கே சிறுமையேயுள்ளவர்கள் செய்யும் செய்கை எதுவானுலும் அதில் சிறுமைதா னுள்ளது.

சிறியோர்களால் பெரிய காரியம் எதுவும் செய்ய முடியாது. பெரியகாரியங்களையே செய்து பெருமை பெற்றவர்கள் சிறிய காரியஞ் செய்தாலும் அது புகழத்தக்கதாகுமே யொழிய எள்ளளவும் இகழத்தக்கதாகாது. ப்ரக்ருதம் பார்த்தனுக்குத் தேரோட்டியா யிருந்தவனுகச் சொல்லப்படுபவன் கண்ணபிரான். இவன் இயற்கையில் பெருமை

பெற்றவனென்பது வெளிப்படை. எங்ஙனே யென்னில்; இவன் பிறக்கும்போதே
"जातोऽसि देवदेवेश! शंखचक्रगदाधर—
"ஜாதோஸி தேவதேவேச! சங்க சக்ரகதாதர!" என்னும்படி எம்பெருமானுடைய சின்னமான திவ்யாயுதங்களோடு திருவவதரித்தமையாலும், பிறந்தவுடனே "தந்தை காலில் பெருவிலங்கு தாளவிழ நள்ளிருட்கண் வந்த வெந்தை பெருமானார்" என்றும் "தந்தை காலில் விலங்கற வந்து தோன்றிய தோன்றல்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தந்தை தாயர்களின் கால் விலங்குகள் இற்று முறிந்தொழியக் கண்டபடியாலும், அப்போதே தன்னைத் திருவாய்ப்பாடியிலே கொண்டுவிடச் சுமந்துகொண்டு புறப்பட்ட வஸுதேவர்க்கு "यमुनां चातिगम्भीरां नानावर्तझषाकुलाम्। वसुदेवो वहन् कृष्णं जानुमात्रोदको ययौ–
யமுனாஞ்ச அதிகம்பீராம் நாநாவர்த்த ஜஷாகுலாம், வஸுதேவோ வஹந் க்ருஷ்ணம் ஜாநுமாத்ரோதகோ யயௌ." என்கிறபடியே வானோங்கு பெருவெள்ளமாகப் பெருகிக் கொண்டிருந்த யமுனையாறு முழந்தாளளவாகத் தன்னை வற்றிக் கொடுத்தபடியாலும் மற்றும் பல பல சேஷ்டிதங்களாலும் கண்ணபிரானுடைய இயற்கைப் பெருமை அவன் தன்னாலும் அபலபிக்க முடியாதபடி வெளியாயிற்று. இத்தகைய பெருமைவாய்ந்தவன் எவ்வளவு தாழ நின்றாலும் அத்தாழ்ச்சி யெல்லாம் புகழ்ச்சிக்கு உறுப்பாகுமித்தனையல்லது இகழ்ச்சிக்கு ஒருபோதும் உறுப்பாக மாட்டாது, "नमन्ति सन्तस्त्रैलोक्यादपि लब्धुं समुन्नतिम्–
நமந்தி ஸந்தஸ் த்ரைலோக்யாதபி லப்தும் ஸமுந்நதிம்." என்றார்கள் பரமரஸிகர்கள். பெரியோர்கள் தாங்கள் எல்லாரினும் மேம்பட்டிருக்க வேணுமென்று கருதித் தாழ்ச்சியையே காட்டிக் கொண்டிருப்பர்களென்பது மேலெடுத்த சுலோகத்தின் கருத்து. மஹான்களாயிருப்பார் தாழத்தாழ, அவர்களுக்கு மேன்மை விளையுமே யொழியக் கீழ்மை விளையாதென்றதாயிற்று.

"கேட்பார் செவி சுடு கீழ்மை வசவுகளே வையும் சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன்" என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடி கண்ணனை அபரிமிதமாய் நிந்தித்தவனாக ப்ரஸித்திபெற்ற சிசுபாலன் கண்ணனை என்ன வென்று வைதான் என்று பார்ப்போம். பரமபக்தர்களின் வாயிலே என்ன விதமான வாசகங்கள் வெளிவருகின்றனவோ அவ்விதமான வாசகங்களே அவன் வாயிலும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. ஆனால் பாவ பந்தத்தில் மட்டுமே பேதம். ஆண்டாள் அருளிச் செய்கிறாள்—"கற்றினம் மேய்க்கலும் மேய்க்கப் பெற்றான் காடுவாழ்சாதியுமாகப் பெற்றான், பற்றி யுரலிடை யாப்புமுண்டான் பாவிகாளுங்களுக் கேச்சுக்கொலோ!" என்று. இப்பாசுரத்தின் பொருளை முன்னமுரைத்துப் பின்னர் இன்சுவையே வடிவெடுத்த வியாக்கியான ஸ்ரீ ஸூக்திகளைக் காட்டுவோம். பராத்பரனான பெருமான் யதுகுலத்திலே பிறந்து இடைக்குலத்திலே வந்து சேர்ந்து கன்று காலிகளை மேய்த்தும் காடுகளிலே வாழ்ந்தும் களவு காரணமாக உரலோடே கட்டுண்டும் இனைய பலவுஞ் செய்து தான் பெரும்பேறு பெற்றானாய் விளங்கா நின்றான்; என்போல்வார் இவற்றை யநுஸந்தித்து உள்ளெலா முருகிக் கண்ணநீர் சோர நிற்க, பாவிகளே! நீங்கள் சிலர் இவற்றையிட்டு ஏசாநின்றிகோளே! சிசுபாலஜ்ஞாதிகளன்றோ நீங்கள் என்று ஆண்டாள் வயிறுபிடித்துப் பேசினபடி. இனி வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்தி காண்மின்; கண்ணபிரான் பக்கலிலே அளவு கடந்த காதலை வெளியிட்டு வரும் ஆண்டாளை நோக்கிச் சிலர் கண்ணபிரானது குறைகளை யெடுத்துக் கூறி, பேதாய்! இவனையோ நீ காதலிப்பது! என்று ஏச, அவர்களைக் கடிந்து இப்பாட்டினால் மறுமொழி கூறுவதாக வைத்து வியாக்கியானம் செய்தருளுகிறார் பெரிய வாச்சான் பிள்ளை;—

("**கற்றினமி**த்யாதி.) கெடுவாய்! நீ இங்ஙனே கிடந்து படா நிற்கிற தென்?...... கன்றுகளின் பின்னே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்துக்காகத் திரிவானொரு பாலனுமாய், ஓரூரிலே தங்குகையு மின்றிக்கே பசுக்களுக்குப் புல்லும் தண்ணீரு முள்ள விடத்தே தங்குவானொருத்தனுய், எளியராயிருப்பார் செய்யுமவற்றைச் செய்து எளிய த்ரவ்யங்களை புஜித்துக் குற்றவாளனுய்க் கட்டுண்டு திரிவானொருவன் காண்! அவனைப் பெறுகைக்கோ நீ இப்படி படுகிற தென்ன; (**கற்றினமி**த்யாதி) *வானிளவரசாயிருக்குமவன் *திவத்திலும் பசுநிரை மேய்ப்புவத்தி* என்கிறபடியே பசுக்களை மேய்க்கையை யுகந்தான்; அது தன்னிலும் ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமில்லாத கன்றுகளை மேய்க்கையையே மிகவும் பெருப் பேறு பெற்றதாக நினைத்திருந்தான்; இவனுக்கொரு ஜன்மமில்லை காணென்னு மிழவுதீரப் பசுக்களுக்குப் புல்லுந் தண்ணீருமுள்ள காட்டைத் தேடி அங்கே தங்கும்படியான ஜன்மமாகவும் பெற்றான். வெண்ணெயைத் தனக்கு தாரகமாகக் கொண்டு அது தானும் நேர் கொடு நேர் கிடையாமே களவு கண்டு புஜிக்கப்புக்கு அதுவும் தலைக்கட்ட மாட்டாமே ஓர் அபலை கையிலகப்பட்டு அவள் வரவீர்த்து ஒன்றோடே கட்டக் கட்டுண்டு *ஸம்ஸார பந்த ஸ்திதி மோக்ஷ ஹேதுவான தான் ப்ரதிக்ரியை பண்ணமாட்டாதே நின்றான்;........ **[பாவிகாள்!]** மஹா பாபத்தைப் பண்ணினீகோளோ? **[உங்களுக்கு ஏச்சுக்கொலோ]** குணமே குற்றமாகைக்கு நீங்கள் சிசுபாலன் பிறந்த முகூர்த்தத்திலேயோ பிறந்தது! எங்கள் வர்க்கத்திலுள்ளார் **எத்திறம்**! என்னுமது உங்களுக்கு ஏச்சுக்குடலாவதே!"

இவை வியாக்கியான ஸ்ரீஸூக்திகள். இத்தால் என்ன தெரிந்துகொண்டோம்; அவனுடைய எந்த எந்த சரித்திரங்களிலே பரம பக்தர்கள் நைந்துருகி நிற்கின்றார்களோ அவைதாமே சிசுபாலஜ்ஞாதிகளுக்கு நிந்தைக்குறுப்பாகின்றன; விஷயத்தில் வாசியில்லை; மனப்பான்மையில் மட்டுமே வாசி-என்றதாயிற்று.

ஆண்டாள் இப்பாட்டில் கண்ணனுடைய மூன்று செய்கைகளை யெடுத்துரைத் திருக்கின்றாள்; ஆழ்வாரருளிச் செயல்களில் இவையே மிகையாக அநுபவிக்கப் பட்டுவரக் காணநின்றோம். * வல்வினையேனையீர்க்கின்ற குணங்களையுடையாய்!* என்று நம்மாழ்வார் கதறுவதும் இத்தகைய செய்கைகளைப் பற்றவேயாம். இவையே சிசுபாலாதிகளுக்கு ஏச நிலமாகின்றன. அவன் வைத வசவுகள் திருப்பித் திருப்பி ஜாரன் சோரன் இடையன் மடையன் என்றுதானே. வேறு எதைச் சொல்லி வைதானவன். தருமபுத்திரனுடைய ராஜஸூய யாகத்தில் கண்ணனுக்கு அக்ரதாம்பூல மளித்ததற்காக அவன் வைத வசவுகள் இவையே யொழிய வேறில்லையே. இந்த ஜாரசோரத்வாதிகளையேயன்றோ ஆழ்வார்களும் வாய்வெருவுவது. "ஜாரசோர சிரோமணே, சோர ஜார சிரோமணே!" என்றன்றோ ப்ருந்தாவன பக்தர்கள் நிச்சலும் பஜனை செய்வது.

திவ்ய தேசங்களிலே நித்யமும் எம்பெருமானுக்குப் பூச்சாத்தும்போது அத்யாபக ஸ்வாமிகள் நித்யாநுஸந்தானம் ஸேவிப்பதுண்டே; ஸேவிக்கும் பாசுரங்கள் எப்படிப் பட்டவை தெரியுமோ? "மச்சொடு மாளிகையேறி மாதர்கள் தம்மிடம்புக்குக், கச்சொடு பட்டைக் கிழித்துக் காம்பு துகிலவைகீறி, நிச்சலுந் தீமைகள் செய்வாய்!" என்றித்தகைய பாசுரங்களை யன்றோ எங்கும் ஸேவிக்கிறார்கள். இப்பாசுரங்களைத் திருச்செவி சாத்திக் கொண்டே அவன் பூச் சூடும்போது அவன் திருவுள்ளம் எங்ஙனே மலர்ந்திருக்குமென்பதை ஆரேயறிவார்! அப்போது திருமுக மண்டலத்தை ஊன்றி ஸேவித்தாலுணரலாமே.

கண்ணபிரானுடைய திவ்ய சேஷ்டிதங்களில் எது மிகச் சிறந்தது ? எது ஸாமான்ய மானது ? எது தாழ்வானது ? என்று ஒரு ஆலோசனை செய்வோம். நாம் ஆலோசனை செய்வதிருக்கட்டும். ஒருகால் எம்பெருமான் நம்மாழ்வாரை நோக்கினன் ; ஆழ்வார் அப்போது "பிறந்தவாறும் வளர்ந்தவாறும்" என்று பேசத் தொடங்கி ஆறுமாதம் மோஹித்திருந்து தெளிந்தெழுந்து மறுபடியும் பேசத் தொடங்கிய ஸமயம். அத்தருணத்தில் கண்ணபிரான் "ஆழ்வீர் ! நீர் என் செயல்களைச் சொல்லிவருகின்றீரே, இவற்றில் எவை ஸாமான்ய சரித்திரங்களாகவும் எவை மிக மேம்பட்ட சரித்திரங்களாகவும் உம்மால் மதிக்கப்பட்டுள்ளன ? சொல்லிக்காணீர்" என்ன; அதற்கு ஆழ்வார் விடையிறுக்கிறார்— "அது இதுவுது என்னலாவனவல்ல, என்னை உன் செய்கை நைவிக்கும்" என்று. இதில் **அது** என்றது உயர்ந்தது ; **இது** என்றது தாழ்ந்தது ; **உது** என்றது மத்யஸ்தம், இங்ஙனே பாகுபாடு செய்யக் கூடியது கண்ணன் சரித்திரங்களில் கிடையாது ; 'அவனது செய்கை' என்னும் காரணத்தினால் எதுவும் ஈடுபாட்டுக்கு உரியவை-என்றதாயிற்று. இதையே கூரத்தாழ்வான் "**इङ्गितं निमिषितं च तावकं रम्यमद्भुतमतिप्रियङ्करम्** என்றார்.

கிருஷ்ணாவதாரத்தில் *மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் மறி கடல் வாய் மாண்டானை ஓதுவித்த தக்கணையா உருவுருவே கொடுத்தமையாகிற ஸாந்தீபநீ புத்ராநயனம், *சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன் பிள்ளைகளை உடலொடுங் கொண்டு கொடுத்தமையாகிற வைதிக புத்ராநயனம் முதலான சரித்திரங்கள் கண்ணபிரானுடைய பரத்துவத்திற்கு எல்லை நிலமாக விளங்குமவை. கூரத்தாழ்வான் அதிமாநுஷ ஸ்தவத்தில் "**सञ्जीवयन्नपि मृतं सुतमुत्तरायाः सान्दीपनेश्चिरमृतं सुतमानयंश्च । धाम्नो निजाद् द्विजसुतान् पुनरानयन् वा स्वामेव तां तनुमहो ! कथमानयस्त्वम्**— ஸஞ்ஜீவயந்நபி ம்ருதம் ஸுதமுத்தராயாஸ் ஸாந்தீபநேச் சிரம்ருதம் ஸுதமாநயம்ச்ச, தாம்நோ நிஜாத் த்விஜ ஸுதாந் புநராநயந் வா ஸ்வாமேவ தாம் தநுமஹோ கதமாநயஸ்த்வம்." என்னும் ச்லோகரத்நத்தில் அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்கள் மூன்றை யநுஸந்தித்து எம்பெருமானை நோக்கிக் கேள்வி கேட்கும் முகத்தால் உருகுகின்றார். ப்ரபல ப்ரபாவ ஜயத்வஜங்களான இத்தகைய அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களை ஆழ்வார்கள் கனக்க நினைத்திலர். அஃது எங்ஙனம் தெரிகின்றதென்றால், நாலாயிரம் பாசுரங்களிலும் இத்தகைய பரத்துவச் செயல்களைப் பேசும் பாசுரங்களைத் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியன்றோவிருக்கிறது. தேடிப்பார்த்தால் இரண்டு மூன்று பாசுரங்கள்தானே நாலாயிரத்தினுள்ளும் கிடைக்கும். அவனது சிறுச் சேவகங்களைப் பேசின பாசுரங்களேயன்றோ கொள்ளை கொள்ளையாகக் கிடைப்பன. "இமையோர் தமக்கும் தஞ்சார்விலாத தனிப்பெருமூர்த்தி தன் மாயஞ் செவ்வே நெஞ்சால் நினைப்பரிதால் **வெண்ணெ யூணென்னுமீனச்சொல்லே"** என்கிற பாசுரத்தைத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே ஒரு பங்குனித்திருநாளில் இயல் ஸேவிக்கக் கேட்ட அஸ்மதாசார்யரான [ஜகத்விக்க்யாதரான] அழகிய மணவாள ஜீயர் ஸ்வாமி நெடும்போது கண்ணுங் கண்ணீருமாயிருந்த விருப்பை என் சொல்லவல்லேனென் வாய் கொண்டே. *மாதவத்தோன் புத்திரன் போய் பாசுரமும் *பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த பாசுரமும் ஸேவிக்கும்போது ஒரு பலம் மிளகையரைத்துக் கண்ணிலேயிட்டுக் கொண்டாலும் கண்ணீர் பெருகக்காண்கின்றிலோமே. பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூது சென்றதையும் *பற்றலர்வீயக் கோல் கையில் கொண்டு பார்த்தன்றன் தேர் முன்னின்றதையும் அநுஸந்திக்கும்போது நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாகவன்றோ உருகுகின்றது *இரும்பு போல் வலிய நெஞ்சமென்னும்படியான நெஞ்சு பெற்றவர்கட்கும்.

ஆக இவ்வளவும் நாம் தெரிவித்த தென்ன ? நிமதாமக்ரேஸரர்கள் நெஞ்சுருகிக் கண்பனிப்பச் சோர்ந்து நின்று பேசுஞ் சரிதைகளைத் தாழ்வான சரிதை யென்று நினைப்பது தாழ்வு. பராத்பரனுடைய சரிதைகளில் உண்மையாக உயர்ந்த சரிதைகள் இவையே யன்றோ. ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் தாசரதிகள் மாமுனி வேள்வியைக் காத்த சரிதையை ஒன்றாக மதிப்பாருண்டோ ? மாமுனிவன் பின்னே செல்லும்போது "इमौ स्म मुनिशार्दूल ! किङ्करौ समुपस्थितौ । आज्ञापय यथेष्टं वै शासनं करवाव किम्— இமௌ ஸ்ம முநிசார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ, ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை சாஸநம் கரவாவ கிம்?"* என்று சொன்ன சொலவுதானே குணவித்தர்களின் நெஞ்சை ஈர்க்கின்றது. "अहं वेद्मि महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम्– அஹம்வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம் ஸத்யபராக்ரமம்" என்னப் பெற்ற பெருமானன்றோ இந்தப் பேச்சு பேசிற்று. பகவத் கீதையில் "जन्म कर्म च मे दिव्यम् "— ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்" என்ற விடத்தில், தான் தூது சென்றதையும் தேர்ப்பாகனாக நிற்பதையு மன்றோ அவன்றான் திவ்யகர்மமாக விவக்ஷித்தது. ஸஹஸ்ர நாமத்தில் * विजितात्मा विधेयात्मा सत्कीर्तिश्छिन्नसंशयः– விஜிதாத்மா விதேயாத்மா ஸத்கீர்த்திச் சிந்நஸம்சய: * என்றவிடத்து முன்னம் சங்கர பாஷ்யத்தைப் பார்த்துவிட்டுப் பிறகு நம் பட்டர் பாஷ்யத்தையெடுத்து ஸேவிப்பது. சங்கராசாரியர் 'அவிதேயாத்மா' என்று பதவிபாகம் செய்து எம்பெருமானுடைய பரத்துவம் பொலிய பாஷ்யம் செய்தார். பட்டர் 'விதேயாத்மா' என்று வைத்து எம்பெருமானுடைய ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்கள் பொலிய பாஷ்யமிட்டருளினார். அடுத்ததான '**ஸத்கீர்த்தி:**' என்ற திருநாமத்திற்கும் பரத்வைகாந்திகமான கீர்த்தியுடைமையைக் கருதுகின்றார் சங்கராசாரியர். பட்டர் 'விதேயாத்மா' என்றதற்குச் சார்பான கீர்த்தியுடைமையை யருளிச் செய்கிறார். உண்மையில் எம்பெருமான் பரத்வத்தைத் தனக்குப் பெருமையாக நினைப்பவனல்லன். அதற்கு எதிர்த்தட்டான ஸௌலப்ய ஸௌசீல்யங்களையே தனக்கு ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவாகக் கருதாநின்றான்.

பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளில் "कलभं क एव स्नात्वाऽपि धूलीरसिकं निषेद्धा "— கலபம் க ஏவ ஸ்நாத்வாபி தூளீரஸிகம் நிஷேத்தா." என்கிற ஸ்ரீ ஸூக்தியானது இன்சுவைமிக்கது. (இதனைச் சிறிது விவரிப்போம்.) எம்பெருமானை ஆழ்வார்கள் யானையாக அநுபவிக்கின்றார்கள். *தென்னானாய் வடவானாய் குடபாலானாய் குணபாலமதயானாய்* என்றும், *சோலைமழகளிறே* என்றும் யானையாகவே அழைக்கின்றார்களன்றோ. திருவல்லிக்கேணிப் பதிகத்திலும் * கோதிலின்கனியை **நந்தனார் களிற்றை** * என்கிறார். யானையின் தன்மைகளில் ஒரு தன்மை முக்கியமாகக் காணலாம் எம்பெருமான் பக்கலில். யானையை நீராட்டி சுத்தப்படுத்தினாலும் உடனே அது குப்பை கூளங்களையெடுத்துத் தன் மீது வீசி யெறிந்து கொண்டு தன்னை மலினமாக்கிக் கொள்ளும்படியைக் காணாநின்றோம். இவ்வண்ணமாகவே எம்பெருமானும் வேத வேதாந்தங்களினால் ஸகல ஜகத் காரண பூதனாகவும் ஸகல ஜகத் ரக்ஷகனாகவும் ஸர்வசேஷியாகவும் ஸர்வஸ்வாமியாகவும் விளக்கப்பட்டாலும் தான் அந்த காரணத்வ ரக்ஷகத்வ சேஷித்வ ஸ்வாமித்வாதிகளில் விருப்பமற்று அவற்றுக்கு எதிரிடையான தன்மைகளையே கொண்டு தான் மேனாணிக்கிறான். காரணத்வத்திற்கு எதிராகக் கார்யத்வத்தை யுகந்து தசரதாத்மஜனென்றும் வஸுதேவாத்மஜனென்றும் நந்தஸூநு வென்றும் தன்னைப் பேசி மகிழ்கிறான். ரக்ஷகத்வத்திற்கு எதிராக "காப்பாருமில்லை கடல் வண்ணா வுன்னைத் தனியே போயெங்குந்திரிதி"

என்று வயிறு பிடிக்கும்படி நிற்கின்றான். சேஷித்வத்திற்கு எதிராக சேஷபாவத்தை யாசைப்பட்டு நிற்கிறான். ஸ்வாமித்வத்திற்கு எதிராகப் பிறருடைய ஸொத்தாகத் தானிருக்க விரும்புகிறான். இப்படியெல்லாம் விரும்புமவனுக்குப் பாண்டவ தூதத்வமும் பார்த்தஸாரதித்வமும் எவ்வளவு ஸ்ப்ருஹணீயமாயிருந்தன வென்பதை யாரேயறிவார்.

அர்ச்சாவதாரங்களில் எம்பெருமான் வஹிக்கும் திருநாமங்கள் இரண்டுவகையாகப் பிரியலுறுகின்றன. அரங்கன், திருவேங்கடமுடையான், தேவப்பெருமாள் (அல்லது) பேரருளாளன், ஆராவமுதன், ஸாரநாதன்...... என்றிங்ஙனேயுள்ள பல திருநாமங்கள் விபவாவதாரத் திருநாமங்களோடு ஸம்பந்தப்படாமல் அர்ச்சாவதாரங்களில் மட்டும் அஸாதாரணத் திருநாமங்களாக அமைந்து விளங்குகின்றன. இது ஒரு வகுப்பு. மற்றொரு வகுப்பாவது, விபவாவதாரங்களில் ப்ரஸித்தி பெற்றிருந்த திருநாமங்களையே அர்ச்சையிலும் கொண்டிருக்கை. வராகப் பெருமாள், உலகளந்த பெருமாள், கோதண்டராமன் வேணுகோபாலன், நவநீத க்ருஷ்ணன் என்றித்தகைய திருநாமங்களோடு அர்ச்சாமூர்த்திகள் ஸேவை ஸாதிப்பதானது விபவாவதாரத் திருநாமங்களைக் கொண்டேயன்றோ. ப்ரக்ருதமான பார்த்தஸாரதித் திருநாமமும் விபவாவதாரத்தோடு தொடர்புடையது. கண்ணபிரானாக விபவாவதாரமெடுத்திருந்த போது பாண்டவ தூதனாகவும் பார்த்தஸாரதியாகவும் தன் செயல்களாலே திருநாமம் பெற்றிருந்தான். அந்தத் திருநாமங்கள் விபவத்தோடு மறைந்திடாமல் அர்ச்சையிலும் அநுவர்த்திக்கக் காணாநின்றோம். அர்ச்சையில் தோன்றிய பிரபாவங்கள் ஸ்தல புராணங்களினால் அறியத்தக்கன. 'ஸ்ரீபார்த்தஸாரதியின் பிரபாவம்' என்ற மகுடத்திற்கேற்ப விவக்ஷிதமான ப்ரபாவம் அர்ச்சையைப் பற்றியதன்று, விபவத்தைப் பற்றியதே.

"सुरनरतिरश्चामवतरन् सजातीयस्तेषामिति तु विभवाख्यामपि भजन्— ஸுரநரதிரச்சாம் அவதரந் ஸஜாதீயஸ் தேஷாமிதி து விபவாக்க்யாமபி பஜந்" என்று கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்தபடியே ஸுரநர திர்யகாதியோநிகளில் தத்தத் ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு திருவவதரியா நிற்கச் செய்தேயும் தன்னுடைய விபவங்களில் ஒன்றும் குறையாமே நிற்பது பற்றியே ராமக்ருஷ்ணாதியவதாரங்கள் விபவாவதாரமெனப்படுகின்றன. தாழ நின்று சிறுமையைக் காட்டா நிற்கச் செய்தேயும், இடையிடையே எத்தனையோ பெருமைகளையும் காட்டியருளினபடியை இதிஹாஸ புராணங்களினாலும் அருளிச் செயல்களினாலுமறிகின்றோம். "கோதை வேலவர்க்காய் மண்ணகலங் கூறிடுவான், தூதனாய் மன்னவனால் சொல்லுண்டான் காணேடீ" என்று ஏசிப்பேசும்படி பாண்டவ தூதனாகச் செல்லுமளவிலும் "அரவுநீள் கொடியோன் அவையுளாசனத்தை அஞ்சிடாதேயிட, அதற்குப் பெரியமாமேனி அண்டமூடுருவப் பெருந்திசை யடங்கிட நிமிர்ந்தோன்" [பெரிய திருமொழி 9-1-8] என்னும்படியான பெருமையைக் காட்டியருளினான். "பார் மன்னர் மங்கப் படைதொட்டு வெஞ்சமத்துத் தேர் மன்னர்க்காயன்று தேரூர்ந்தான் காணேடீ" என்று ஏசிப் பேசும்படி பார்த்தஸாரதியாய்ச் செல்லச் செய்தேயும் மன்னர் மறுக மைத்துனன்மார்க்கொரு தேரின் மேல், முன்னங்கு நின்று மோழை யெழுவித்தவன்" [பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-2-7] என்கிற பாசுரத்திற் பேசப்பட்ட வொரு பெருஞ் செயலைக் காட்டினான்.

இது தானும் மிகச் சிறிய செயல் என்னும்படியாக மிகச் சிறந்த அத்யாத்ம சாஸ்த்ரமாகிய கீதாசாஸ்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினதும், அதுதன்னில் தன்னுடைய பெருமைகளைப் பரக்கப் பேசினதும் வாசாமகோசரமான பெருமை.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாயநம: ஸ்ரீமத்வரவரமுநயேநம:

திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸத் தொடர்ச்சி.

1962 ஜுன்-மீ 7, 9, 10 தேதிகளில் நிகழ்ந்த

கீதோபந்யாஸஸாரம்.

அவதாரிகை :— எம்பெருமானைப் பரமகாருணிகனென்றும் பேரருளாளனென்றும் போற்றுகிறோம். அருளினாலே அவன் செய்த உபகாரங்கள் கரணகளேபரப்ரதானம் முதலானவை பலபலவுண்டானாலும் அவற்றுள் மிகச்சிறந்த வுபகாரம் ஒன்றே, அதுதான் சாஸ்த்ரப்ரதானமென்பது, "கலைகளும் வேதமும் நீதிநூலும் கற்பமும் சொற்பொருள் தானும், மற்றை நிலைகளும் வானவர்க்கும் பிறர்க்கும் நீர்மையினாலருள் செய்து" என்று திருமங்கையாழ்வாரும்,

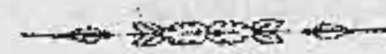
"हर्तुं तमस्सदसती च विवेक्तुमीशो मानं प्रदीपमिव कारुणिको ददाति—

ஹர்த்தும் தமஸ் ஸதஸதீச விவேக்து மீசோ மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி" என்று பட்டரும் அருளிச்செய்தவை இங்கு நினைக்கத் தக்கன. ஸர்வேச்வரன் தான் செய்தருளுமிந்த வுபகாரத்தை ஸத்வாரகமாகவும் அத்வாரகமாகவும் செய்து போகிறான், "முனிவரையிடுக்கியும் முந்நீர்வண்ணனாயும் வெளியிட்ட" என்பது ஆசார்யஹ்ருதய திவ்ய ஸூக்தி. வ்யாஸ பராசர வால்மீகி ப்ரப்ருதிகளான மஹர்ஷிகளை த்வாரமாகக் கொண்டு அவர்கள் வாயிலாக வெளியிட்டவை ஸத்வாரக மெனப்படும். அப்படியன்றிக்கே தானே ஸாக்ஷாத்தாக வெளியிட்டவை அத்வாரக மெனப்படும். ஸத்வாரக சாஸ்த்ரங்களிற் காட்டிலும் அத்வாரக சாஸ்த்ரங்கள் சிறந்தவையென்பது சொல்லவேணுமோ? அத்வாரக சாஸ்த்ரங்களுள் பகவத் கீதா சாஸ்த்ரம் தலை சிறந்து விளங்குகின்றது.

* वेदेषु पौरुषं सूक्तं धर्मशास्त्रेषु मानवम् । भारते भगवद्गीता पुराणेषु च वैष्णवम् ॥

வேதேஷு பௌருஷம் ஸூக்தம் தர்மசாஸ்த்ரேஷு மாநவம், பாரதே பகவத்கீதா புராணேஷு ச வைஷ்ணவம். * என்னும் வசனமானது, வேதங்களுக்குள்ளே புருஷ ஸூக்தமும், தர்ம சாஸ்த்ரங்களுக்குள்ளே மநுஸ்ம்ருதியும், மஹா பாரதத்தினுள்ளே ஸ்ரீகீதையும், புராணங்களுக்குள்ளே புராணரத்னமென்று ஆளவந்தார் திருநாமஞ்சாத்தின ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணமும் சிறந்தவையென்று தெரிவிக்கின்றது. பஞ்சம வேதமான மஹா பாரதத்தினுள்ளே கீதோபநிஷத்தின் சிறப்பைப்பற்றி நாம் விவரிக்க வேணுமோ? ஸகல மதஸ்தர்களும் ஆதரித்து ஸகலமதஸ்தர்களும் வியாக்கியானங்களும் மொழிபெயர்ப்புகளும் பாஷ்யங்களும் இயற்றப்பெற்ற கீதையின் சிறப்பு **ஒப்புயர்வற்றதே.**

(அவதாரிகை முற்றும்.)

1. ப்ரதம ஷட்கம்

பதினெட்டு அத்யாயங்கள் கொண்ட கீதா சாஸ்த்ரத்தை மூவாறாகப் பிரித்து ஷட்க த்ரய மென்று முன்னோர்களே வியபதேசித்தார்கள். "அஞ்சாமோத்தும் அறுமூன்றும்" என்பது ஆசார்யஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்தி. அறு மூன்று என்றது ஷட்கத்ரயங்கொண்ட கீதை யென்றபடி. ஒவ்வோரத்யாயத்திற்கு ஒவ்வொரு ப்ரமேய மிருப்பது போல ஒவ்வொரு ஷட்கத்திற்கும் ஒவ்வொரு ப்ரமேயம் என்று விவக்ஷித்தே ஷட்க பேதம் பண்ணினார்கள் முன்னோர்கள்.

ஆளவந்தாருடைய கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஒவ்வொரு ஷட்கத்திற்கும் ப்ரமேய மின்னதென்று சிக்ஷிக்கப்பட்டிருப்பதை இங்கெடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

"ज्ञानकर्मात्मिके निष्ठे योगलक्ष्ये सुसंस्कृते । आत्मानुभूतिसिद्ध्यर्थे पूर्वषट्केन चोदिते ॥"

என்கிற சுலோகத்தினால் முதல் ஷட்கத்தின் பிரமேயம் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டது. பரமாத்ம ஸாக்ஷாத்காரத்திற்கு ஏணிபோன்றதான ப்ரத்யகாத்ம யாதாத்மியஜ்ஞானத்திற்கு ஸஹகாரிகளான கர்மயோக ஜ்ஞானயோகங்கள் பரிகரங்களோடும் உபதேசிக்கப்பட்டன வென்கை. பிறகு,

"मध्यमे भगवत्तत्त्वयाथात्म्यावाप्तिसिद्धये । ज्ञानकर्माभिनिर्वर्त्यो भक्तियोगः प्रकीर्तितः ॥"

என்னும் சுலோகத்தினால் இரண்டாவது ஷட்கத்தின் பிரமேயம் சுருங்கச் சொல்லப்பட்டது. பகவத் தத்வஜ்ஞாந ஸம்பத்திஹேதுவாய் ஜ்ஞான கர்ம பரிகர்மிதமான பக்தி யோகம் த்விதீய ஷட்கத்தில் உபதேசிக்கப்பட்டதென்கை. அதன் மேல்

"प्रधानपुरुषव्यक्तसर्वेश्वरविवेचनम् । कर्म धीर्भक्तिरित्यादिः पूर्वशेषोऽन्तिमोदितः ॥"

என்கிற சுலோகத்தினால் மூலப்ரக்ருதி, மஹதாதிகள், தத்கார்யங்கள், போக்தாவான புருஷன், கர்மஜ்ஞான பக்தி யோகங்கள் இவற்றின் விவேசனம் மூன்றாவது ஷட்கத்தினால் செய்யப்பட்டதென்று சொல்லிற்று.

முதலில் முதல் ஷட்கத்தின் ஸாரத்தை யநுபவிப்போம். முதலத்யாயம் முழுவதும் கீதைக்கு அவதாரிகை போன்றது. போன்றது என்ன வேண்டா. அவதாரிகையே. இதர க்ரந்தங்களுக்கு அவதாரிகை நாம் வைக்கவேண்டியிருக்கும். கீதைக்கு அப்படியன்றிக்கே அது தன்னிலேயே அவதாரிகையுள்ளது. கீதா சாஸ்த்ரம் தானவதரித்த காரணத்தைத் தானே தெரிவிக்கின்றதென்க. கண்ணபிரான் பாண்டவர்கட்காகத் துரியோதனனிடம் தூது சென்று ஸமாதான வழிகள் பல பேசியும் **வீரபோக்யா வஸுந்தரா** ஆகையாலே போர்க்களத்தில் வீரத்தனத்தைக் காட்டி வெற்றி பெறுமவர்களே ராஜ்யமாளக்கடவர்களென்று கௌரவர்கள் கூற, பிறகு யுத்தமே நடத்தக்கடவதாக முடிவு பெற்றது. பிறகு இருவகுப்பினரும் படைத்துணை வேண்டிக் கண்ணபிரான் பக்கலிலே வந்து சேர, துரியோதனன் கண்ணபிரானைத் துணையாக விரும்பிற்றிலன். "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:" என்னும் புகழ்பெற்ற பாண்டவர்களுக்கே கண்ணபிரான் துணைவனாக நிற்கவேண்டிற்று. பக்த பரதந்திரனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ண பரமாத்மா தன் பரமபக்தனான அர்ஜுனனுக்குத் தேர்ப்பாகனாயிருந்து கொண்டு குரு க்ஷேத்திரத்தில் வந்து போர் புரிய அணி வகுத்து நின்றனன்; அப்பொழுது

அர்ஜுநன் கண்ணபிரானை நோக்கி 'பெருமானே! இந்தப் போரில் நான் யாருடன் போர் புரிவது தகுதியானது? துர்ப்புத்தி வாய்ந்த துரியோதனனுக்குத் துணை புரிவதற்காக யார் யார் வந்திருக்கிறார்களென்பதை நான் கண்டு தெரிந்துகொள்ளுமாறு தேரை இரு சேனைகளிடையில் நிறுத்துவாயாக' என்று கூற, அப்படியே கண்ணபிரான் இருபடைக ளினிடையே தேரை நிறுத்தி 'அர்ஜுநனே! இவ்விருபடைகளிலுமுள்ள போர்வீரர்களைப் பாராய்' என்று கூற, அப்போது அர்ஜுனன் போர்க்களத்தில் வந்து நின்றிருக்குமவர்கள் தந்தைகளாயும் மக்களாயும் பேரன்மார்களாயும் தோழன்மார்களாயும் ஆசாரியர்களாயு மிருப்பதுகண்டு அவர்களிடத்து இரக்கங் கொண்ட மனத்தனாய் வில்லைக் கீழே பொகட்டு வருத்தமும் கலக்கமும் மிகப் பெற்றுத் தேரிடையே உட்கார்ந்துவிட்டான்; இவர் களோடே நான் போர் புரியமாட்டேனென்று உறுதியாய்க் கூறிவிட்டான்—என்னுமிதுவே முதலத்யாயத்தின் ப்ரமேயம். இப்படி அஸ்தாநே கலங்கின அர்ஜுனனுடைய கலக்கத் தைப் போக்கி அவனை யுத்தத்திலே மூட்டுவதற்காக இரண்டாமத்யாயத்திலிருந்து பலபல வுபதேசத்தைச் செய்தருள, அவனும் தெளிவுபெற்று * स्थितोऽस्मि गतसंदेहः करिष्ये वचनं तव— ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ * என்று சொல்லிப் போர் புரிய இசைந் தானென்பது கீதையின் ஸாரமான பொருள்.

போர்புரிய உத்ஸாஹத்தோடு வந்த அர்ஜுனன் திடீரென்று நான் போர்புரிய மாட்டேனென்றது எதனாலே? என்று இங்கு ஒரு கேள்வி பிறக்கும். எம்பெருமான் சக்ரவர்த்தி திருமகனாய்த் திருவவதரித்து பதினோராயிரமாண்டு இந்நிலவுலகில் வாழ்ந்திருந் தும் ஸம்ஸாரி சேதநோஜ்ஜீவநார்த்தமாக ஒரு சாஸ்த்ரமும் இட்டருளவில்லை. தன்னடிச் சோதிக் கெழுந்தருளின பிறகு இக்குறை மிகவும் தோன்றிற்று. அடுத்தபடி மண்ணுலகில் அவதரிக்க நேரும்போது இக்குறையைத் தீர்த்துக் கொள்வதாக அப்போதே திடமான ஸங்கல்பம் செய்து கொண்டார் வைகுண்டபதி. ராமாவதாரத்திற்கடுத்தது க்ருஷ்ணாவ தாரம். இவ்வவதாரத்தில் அத்யாத்மசாஸ்த்ரமொன்று வெளியிடவேணுமென்கிற ருசி கண்ணனுக்குத் தீவிரமாக இருந்தது. பாண்டவர்கள் ஐவருள் அர்ஜுநனே உபதேச ஸத்பாத்ரமென்றும் அவனுக்கே உபதேசிக்க வேணுமென்றும் திருவுள்ளம் பற்றினான். இந்த ஸமயம் தவறிவிட்டால், யுத்தம் முடிந்து ராஜ்ய போகங்களைப் பெற்றபின்பு இதைக் கேட்பாரில்லையென்று தோன்றிற்று. உபதேசத்தை திடீரென்று தொடங்கிவிடலாகாது. 'நான் சிஷ்யனாயிருக்கிறேன், எனக்கு உபதேசிக்க வேணும்' என்று பிரார்த்தித்தாலொழிய உபதேசம் ரஸ்யமாகாது. நெஞ்சில் நிர்வேத முண்டானாலொழிய உபதேசம் கேட்க ருசி யுண்டாகாது. ஆகவே அர்ஜுநனுக்கு நிர்வேதத்தையுண்டுபண்ணி அவனை சிஷ்யனாக்கிக் கொண்டு உபதேசிக்க வேண்டியிருந்ததனால் *மாயப் போர்த் தேர்ப்பாகனை கண்ண பிரான் [இக்காரணத்தினால்] அவனுக்கு நிர்வேதமுண்டாம்படி பண்ணியும்,

* पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः—शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्— ப்ருச்சாமி த்வா தர்மஸம் மூட சேதா: சிஷ்யஸ் தேஹம் சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம். * என்று அவன் வாயில் வருவித்தும் இந்த கீதா சாஸ்த்ரத்தை உபதேசிக்கத் தொடங்கினானாயிற்று.

அர்ஜுநனைப் போரில் மூட்டுவதற்குத்தானே இந்த கீதோபதேசம்; அதற்கு இவ்வளவு விரிவான பலபல உபதேசங்கள் தேவையோ வென்று கேள்வி பிறக்கும்.

ஸ்வாமியிட்டருளின கீதாபாஷ்ய அவதாரிகையில்

"पाण्डुतनययुद्धप्रोत्साहनव्याजेन परमपुरुषार्थलक्षणमोक्षसाधनतया वेदान्तोदितं स्वविषयं ज्ञानकर्मानुगृहीतं भक्तियोगमवतारयामास"

என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியினால் தெளிவு பெறுக. அர்ஜுநனைப் போர்புரிய உத்ஸாஹப்படுத்துவது வியாஜமாத்ரமென்றும், பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான பக்தியோகத்தை அவதரிப்பதே இந்த சாஸ்த்ரத்திற்கு ப்ரதாந லக்ஷ்யமென்றும் உணர்த்திய வாறு. முமுக்ஷுக்களுக்கு உபஜீவ்யங்களான ஸகலார்த்த ஸாரங்களும் ப்ரஸக்தாநு ப்ரஸக்தமாக இதில் நிரூபிக்கப்பட்டனவென்றதாயிற்று.

இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் இரண்டு ஸம்வாதரூபமாக அவதரித்துள்ளது. கீதையின் ஆரம்பமே "**த்ருதராஷ்ட்ர உவாச**" ஆதலால் ஸஞ்ஜயனை நோக்கி த்ருதராஷ்ட்ரன் கேள்வி கேட்பதாகவும் அவனுக்கு ஸஞ்ஜயன் விடை கூறுவதாகவுமுள்ளது. ஆக, த்ருத ராஷ்ட்ர ஸஞ்ஜய ஸம்வாதமென்பது ஒன்று. இனி உள்ளே புக்கால், **அர்ஜுந உவாச. பகவாநுவாச**" என்று பலகால் வருவதால் அர்ஜுநனுக்கும் கண்ணபிரானுக்கும் ஸம்வாதமாக இருந்த கீதை அவதரித்ததென்பது தெரியவரும். ஆகவே இது இரண்டு ஸம்வாத ரூபமென்று உணரத்தக்கது. 18—73-ல் க்ருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதம் முடிந்து விட்டது. அதற்கு மேலுள்ள ஐந்து சுலோகங்களும் த்ருதராஷ்டிரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி முடிப்பது.

இரண்டாமத்யாயத்தின் பன்னிரண்டாவது சுலோகத்திலிருந்தே சாஸ்த்ராரம்ப மென்று கொள்ளலாம். அதற்குக் கீழுள்ள பாகங்களெல்லாம் அவதாரிகையாக நிற்கிறது. அந்த பன்னிரண்டாவது சுலோகம் எவ்விதமாகவுள்ளதென்று பார்க்கவேணும்.

"न त्वेवाहं जातु नासं न त्वं नेमे जनाधिपाः। न चैव न भविष्यामः सर्वे वयमतः परम्"

[ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் ந த்வம் நேமே ஜநாதிபா:, ந சைவ ந பவிஷ்யாமஸ் ஸர்வே வயமத: பரம்] என்பதே அந்த ச்லோகம். இதன் பொருள் யாதெனில், ஸர்வேச்வரனாகிய நானும் இதற்கு முன் கழிந்த அநாதிகாலத்திலும் இருந்தவனே; அர்ஜுநா! நீயும் இந்த அரசர்களுமான க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுங்கூட முன்பும் இருந்தவர்களே. முன்பு இருந்தது மாத்திரமேயன்றிக்கே மேலுள்ள காலமுமெல்லாம் நானும் நீங்களும் இருக்கப்போகிற வர்களே என்பதாம். ஸர்வேச்வரனாய் பரமாத்மாவான நான் நித்யன் என்பதில் எப்படி ஸந்தேஹமில்லையோ, அப்படியே க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களாய் ஜீவாத்மாக்களான நீங்களும் நித்யர்களென்பதில் ஸந்தேஹமில்லையென்று பகவான் தானே சோதிவாய்திறந்து பணித் துளன். இதனால் ஸர்வேச்வரனை பகவானிற் காட்டிலும் ஜீவாத்மாக்களுக்குண்டான பேதமும், அந்த ஜீவாத்மாக்களுக்குப் பரஸ்பரமுண்டான பேதமும் பாரமார்த்திகமென்று பகவான் தானே வ்யக்தமாகத் தெரிவித்ததாய்த் தேறுகிறது. இந்த ச்லோகம் விசிஷ்டா த்வைத ஸித்தாந்தத்திற்கு அடிப்படையாக வுள்ளதென்று நன்குணரலாம். நமது பாஷ்ய காரர் இந்த ச்லோகத்திற்கு இட்டருளியிருக்கின்ற பாஷ்யம் மிகவும் விபுலமாக வுள்ளது.

கீழே அர்ஜுனன் (2-7.) "पृच्छामि त्वा धर्मसंमूढचेताः। यच्छ्रेयस्स्यान्निश्चितं ब्रूहि तन्मे शिष्यस्तेऽहं शाधि मां त्वां प्रपन्नम्" என்று, தத்வார்த்தம் தெரியாமையினாலே தான் தளும்பி யிருப்பதாகவும் தன்னுடைய கலக்கம் தீர தத்வார்த்தத்தை அறுதியிட்டு அருளிச் செய்ய

வேணுமென்றும் சொல்லித் திருவடிகளில் விழுந்து யாசித்திருக்கிறன். அப்படிப்பட்டவனுக்கு தத்வோபதேசம் செய்யவே இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்தது. கீதாசார்யன், கலங்கினவனுக்குச் சொல்லும்போது தெளிவான பொருளைச் சொல்லுவனே யல்லது கலங்கின பொருளையே சொல்லமாட்டானன்றே. ஆகவே இந்த சாஸ்த்ரத்தில் கூறப்படும் பொருள்கள் யாவும் ஸர்வாத்மநா பாரமார்த்திக மென்றே வைதிகர்கள் கொள்ளக் கடவர்கள். அதிலும் ஆரம்ப ச்லோகமான விதனில் கூறப்படும் விஷயம் உபநிஷதாதிகளில் வடிக்கட்டின பொருளாகவே யிருக்கத் தகும். இதில் ஜீவாத்ம பரமாத்மபேதம் முதலியன தெரிவிக்கப்படுமவை அபாரமார்த்திகமாக இருக்கச் சிறிதும் ஔசித்யமில்லை. ஆக இந்த நிரூபணங்களினால் ஸ்வாமி யெம்பெருமானர் உபநிஷத்து, ப்ரஹ்மஸூத்ரம், கீதை முதலானவற்றின் பொருள்களை ஆர்ஜவத்துடன் அறிந்து அறுதியிடுபவர் என்பது நிஷ்பக்ஷபாதர்களுக்குக் கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகும். இப்பெருமை பொலியவே யதிராஜஸப்ததியில் "यथाभूतस्वार्थो यतिनृपतिसूक्तिर्विजयते— யதாபூதஸ்வார்த்தா யதிந்ருபதி ஸூக்திர் விஜயதே" என்று பொருத்தமாகப் பேசப்பட்டது. * ந த்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் * என்கிற ச்லோகத்திலே ஜீவாத்ம பரமாத்ம பேதமும் ஜீவர்களுக்குப் பரஸ்பர பேதமுமாகிற விவை காட்டப்பட்டதுபோல அதற்கடுத்த (13) ச்லோகத்தில் * देहिनोऽस्मिन् यथा देहे कौमारं यौवनं जरा। तथा देहान्तरप्राप्तिः धीरस्तत्र न मुह्यति * என்பதில் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகமும் காட்டப்பட்டது. அசேதநம் வேறு, சேதநன் வேறு என்கிற பகுத்துணர்வே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேக மெனப்படும். நிர்விசேஷ சிந்மாத்ரமான ப்ரஹ்மமொன்று தவிர வேறு சேதநாசேதநங்கள் உண்மையில் கிடையா என்கிற வாதம் இங்கு நிராகரிக்கப்பட்டதாகிறது. * अन्तवन्त इमे देहाः * न जायते म्रियते वा कदाचित् * वासांसि जीर्णानि यथा विहाय * இத்யாதிகளான ச்லோகங்களினால் ஆத்மா நித்யனென்றும், தேஹம் அநித்யமென்றும் பரக்கச் சொல்லுகிற முகத்தாலும் சேதநாசேதநங்களின் ஸத்பாவம் பாரமார்த்திகமாகவே ஸமர்த்திக்கப்பட்டதாகிறது.

(2–45) * त्रैगुण्यविषया वेदाः निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन! * [த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா: நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந!] இங்கு சங்கராசார்யருடைய பாஷ்யத்தில் த்ரைகுண்யமாவது ஸம்ஸாரம் என்றும், '**நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ**' என்பதற்கு (நிஷ்காமோ பவ) என்று பொருளென்றும் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஸ்ரீராமாநுஜ பாஷ்யத்தில் மிக விளக்கமும் விரிவுமுள்ளது. ஸத்வம் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற முக்குணங்கள் மலிந்த புருஷர்கள் இங்கு **த்ரைகுண்ய** சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகிறர்கள். அன்னவர்களைப்பற்றியவை வேதங்கள் என்றபடி. வேதங்களானவை கேவலம் ஸாத்விகர்களுக்கே வழிகாட்டுகின்றன வென்றில்லை. உலகிலுள்ள சேதநர்கள் சிலர் ஸாத்விகர்களாயும் பலர் ராஜஸர்களாயும் தாமஸர்களாயுமிருக்கக் காண்கிறோம்; வேதங்கள் எல்லார்க்கும் வழிகாட்டியாக வேண்டும். பல சரக்குக் கடைகளில் சர்க்கரை வெல்லம் குங்குமப்பூ கடுகு மிளகு சீரகம் முதலிய எல்லாப் பொருள்களும் (நேர்வாளமுட்பட) விற்கப்படுவதுபோல, வேதங்கள் முமுக்ஷுக்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; புபுக்ஷுக்களுக்கும் வழிகாட்டுகின்றன; பரஹிம்ஸைக்குரிய உபாயங்களையும் காட்டுகின்றன. ஆனால் வேதம் காட்டுகின்றவற்றை யெல்லாம் நாம் கொள்ள வேணுமென்பது கிடையாது. கடையில் விற்கப்படுகிற விஷத்தையுமா நாம் வாங்கிக்கொள்ளுகிறோம்; இல்லையே. அதுபோல ராஜஸர்களுக்

கும் தாமஸர்களுக்கும் வேதம் காட்டுகிற வழிகளை நாம் பற்றலாகாது, [**நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ அர்ஜுந !**] இதற்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யம் அற்புதமானது. “**इदानीं सत्त्वप्रचुरस्त्वं तदेव वर्धय । नान्योन्यसंकीर्णगुणत्रयप्रचुरो भव । न तत्प्राचुर्यं वर्धयेत्यर्थः ।**” என்பது பாஷ்ய ஸூக்தி. ‘நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவ’ என்கிற மூலத்தை நோக்கும்போது ‘ஸத்வகுணமுட்பட ஒரு குணத்தையும் நீ கைக் கொள்ளாதே’ என்று கண்ணபிரானருளிச் செய்வதாகத் தோன்றும். “முக்குணத் திரண்டவை யகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று” என்று திருமங்கையாழ்வார் திருவெழுகூற்றிருக்கையிலருளிச் செய்தபடியே ரஜஸ்தமோ குணங்களை விட்டு ஸத்வகுண மொன்றிலேயே ஊன்றியிருக்கக்கடவாய்-என்று ஸ்வாமி பாஷ்யமருளிச் செய்வதற்கு மூலத்தில் ஆதாரமில்லை போல் தோன்றும். மேலே உத்தரார்த்தத்தில் ‘**நித்ய ஸத்வஸ்த:**’ என்று ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லியிருப்பதற்குச் சேரவே ஸ்வாமி உரைத்தருளினரென்று கொள்ளவேணும். ஆனாலும் ‘**நிஸ்த்ரைகுண்ய:**’ என்பதற்கு முக்குணங்களு மில்லாதவனென்று தானே பொருள்படும்; ஸத்வகுண ப்ரசுரன் என்று பொருள்பட வழியுண்டோ வென்று கேள்வி தோன்றும். கேண்மின். (நிஸ்த்ரைகுண்ய:) என்பதற்கு மூன்று குணங்களும் பிசிறியிருக்கப் பெறுதவன் என்பதே அக்ஷரலப்யமான பொருள். ‘**अन्योन्यसंकीर्णगुणत्रयप्रचुरो न भव**’ என்று ஸ்வாமியருளிச் செய்தது பொருத்தமானதே. வேதங்களில் ராஜஸதாமஸர்களுக்குக் காட்டியுள்ள உபாயங்களில் கண் வையாதே ஸாத்விகர்களுக்குக் காட்டியுள்ள உபாயங்களில் மாத்ரமே நீ கண்வைக்கக் கடவாய் என்றதாகத் தேறிநின்றது.

மூன்றுவது அத்யாயத்தின் ஸாரம்.

யாவரும் தினப்படியாக தேவதாராதனம் செய்து நிவேதனம் செய்து தச்சேஷத்தைக் கொண்டே தேஹதாரணம் பண்ணவேணுமென்பது ஸகல சாஸ்த்ரங்களின் கொள்கை. இவ்வர்த்தம் மூன்றுமத்யாயத்தில் பல ச்லோகங்களில் தெரிவிக்கப்படுகின்றது. 10, 11, 12 ச்லோகங்கள் இவற்றுள் மிக முக்கியமானவை. (10) * **सहयज्ञैः प्रजाःसृष्ट्वा पुरोवाच प्रजापतिः । अनेन प्रसविष्यध्वम् एष वोऽस्त्विष्टकामधुक्**– ஸஹ யஜ்ஞை: ப்ரஜாஸ் ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி:, அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம் ஏஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமதுக். * இந்த ச்லோகத்தில் “**ஸஹயஜ்ஞா:** ப்ரஜா:” என்று சங்கரபாஷ்ய பாடம். அப்பாடத்தில் ‘ஸஹயஜ்ஞா:’ என்பது ஏகபதம். ‘யஜ்ஞஸஹிதா: ப்ரஜா:’ என்று சங்கரபாஷ்யம். “**सहयज्ञा इति शंकरयादवप्रकाशीयपाठस्तु अप्रसिद्धत्वान्नादृतः**” என்பது தாத்பர்ய சந்த்ரிகாஸூக்தி. அன்றியும் (ப்ரஜாபதி:) என்பதற்கு நான்முகனே பொருளாக சங்கரபாஷ்யம் காட்டுகிறது. ஸர்வேச்வரனே நிருபாதிக ப்ரஜாபதியாகையால் ஸ்ரீமந் நாராயணனே இங்கு ப்ரஜாபதி சப்தார்த்தமென்று பகவத் ராமாநுஜ பாஷ்யமுள்ளது. இதில் ஸ்வாரஸ்யமேதென்னில்; இங்குச் சொல்லப்படுகிற அர்த்தம் நான்முகனுட்பட ஸம்ஸாரவசவர்த்திகளான ஸகல ப்ராணிகளையும் நோக்கியே இக்கட்டளை இடப்படுகிறபடியால் நான்முகனை ஆஜ்ஞாபக கோடியில் சேர்ப்பது உசிதமன்று; ஆஜ்ஞாப்ய கோடியில் சேர்ப்பதுதான் உசிதம் என்று ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம். நான்முகனையும் இங்கு ப்ரஜைகளின் கோடியிலே சேர்த்துப் பொருள் செய்வதுதான் பொருத்தமானது. ப்ரளயத்திற்கடுத்தபடியாக ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் பகவான் யஜ்ஞங்களோடு

கூடவே ப்ரஜைகளைப் படைத்து இங்ஙனே சொன்னான்— இந்த யஜ்ஞத்தைக் கொண்டே நீங்கள் அபிவிருத்தியடையக் கடவீர்கள் ; இந்த யஜ்ஞமானது உங்களுக்குப் பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷமென்கிற காமத்தையும் அதற்குச் சார்பான மற்ற காமங்களையும் பூர்த்திசெய்யக் கடவது — என்று ச்லோகத்திற்குப் பொருள். * **யஜ—** தேவபூஜாயாம் * என்று தாதுவர்கையாலே பகவதாராதனந்தான் யஜ்ஞ மெனப் படுகிறது. பகவதாராதனம் செய்தே அவரவர்கள் அபிவிருத்தியடைய முடியுமென் றும், பகவதாராதனத்தினால்தான் அபீஷ்டகாமங்கள் நிறைவேறுமென்றும் சொல் லிற்றாயிற்று. இது தன்னை அடுத்த ச்லோகம் விவரிக்கிறது ; (11) * **देवान् भावयताऽनेन ते देवा भावयन्तु वः । परस्परं भावयन्तः श्रेयः परमवाप्स्यथ—** தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ:. பரஸ்பரம் பாவயந்த: ச்ரேய: பரம் அவாப்ஸ்யத * பகவதாராதநமான இந்த யஜ்ஞத்தினாலே எனக்கு சரீர பூதர்களான தேவர்களை ஆராதியுங்கள் ; அப்படி ஆராதிக்கப்பட்ட அந்த தேவர்கள் மேன் மேலும் தங்களுடைய ஆராதனைக்கு வேண் டிய பொருள்களினால் உங்களைப் போஷிக்கக் கடவர்கள். இப்படி பரஸ்பரம் த்ருப்தி பெறுவித்துக் கொண்டு சிறந்த ச்ரேயஸ்ஸான மோக்ஷத்தை அடைவீர்கள்-என்பது இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து. இதில் பூர்வார்த்தம் இப்படியிருக்கலாமோ ? வேறு விதமாக இருக்கவேண்டாவா ? 'நீங்கள் என்னை ஆராதியுங்கள்; நான் உங்களை த்ருப்தி செய்விக்கிறேன்' என்று சொல்லவேண்டியிருக்க, தன்னிற்காட்டில் நீசர்களான தேவதைகளை ஆராதிக்கும்படி நியமிப்பதும், அந்த தேவதைகள் உங்களுக்குப்பலன் கொடுப்பர்களென்று சொல்லுவதும் எதற்காக ? என்று சங்கை தோன்றும். கேண் மின். விஷயங்களைப் படிப்படியாகத் தானே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. மேலே ஒன்பதாமத்யாயத்தில் (22) *அநந்யாச் சிந்தயந்தோ மாம் யே ஜநா: பர்யுபாஸதே * என்கிற ச்லோகத்தினால் தன்னையே உபாஸிக்கும்படி சொல்லி, அதற்கடுத்த (23) ச்லோகத்தில் * **ये त्वन्यदेवता भक्ता यजन्ते श्रद्धयाऽन्विताः । तेऽपि मामेव कौन्तेय ! यजन्त्यविधि-पूर्वकम्-** யே த்வந்யதேவதா பக்தா யஜந்தே ச்ரத்தயாந்விதா:, தேபி மாமேவ கௌந் தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் * என்று இதரதேவதைகளை பஜிப்பவர்களும் ஒருவாறு தன்னையே பஜித்து ஆராதனை செய்கிறார்களென்று சொல்லி, அதற்கடுத்த (24) ச்லோகத்தில்— * **अहं हि सर्वयज्ञानां भोक्ता च प्रभुरेव च—** அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவச * என்று எந்த தேவதையை நோக்கி எந்த ஆராதனம் செய் தாலும் அதெல்லாம் தன்னையே சேருகிறதென்றும் அதற்குப் பலனும் தானே (ஸத்வாரகமாகக்) கொடுப்பதாகவும் சொல்லி யிருப்பதால் " **देवान् भावयतानेन ते देवा भावन्तु वः** " என்றவிதில் யாதொரு குறையுமில்லை யென்றுணர்க. (3—12) * **इष्टान् भोगान् हि वो देवा दास्यन्ते यज्ञभाविताः । तैर्दत्तानप्रदायैभ्यो यो भुङ्क्ते स्तेन एव सः –** இஷ்டாந் போகாந் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா:, தைர்தத்தாந் அப்ரதாயைப்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: * இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது-உங்களுடைய யஜ்ஞங் களாலே ஆராதிக்கப்பட்டவர்களும் என்னுடைய சரீர பூதர்களுமான தேவர்கள் உங்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான போகங்களைக் கொடுப்பர்கள், ஆராதநோபகரணங்களாக உங்களிடமுள்ள பொருள்களெல்லாம் அந்த தேவர்களாலேயே கொடுக்கப்பட்டவை களாதலால் அவற்றை அவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்யாமல் புஜிப்பவன் கள்வனேயா வன், நரகமேயவனுக்குப் பலிக்கும்-என்றபடி. இதில் [**தைர் தத்தாந்**] என்றது குறிக்

கொள்ளத்தக்கது. தைத்திரீயஸம்ஹிதையில் மூன்ருவது காண்டத்தில் இரண்டாவது ப்ரச்நத்தில் "इतः प्रदानं देवा उपजीवन्ति अमुतः प्रदानं मनुष्याः" என்று ஓதப்பட்டுள்ளது. இதன் கருத்தாவது தேவதைகளுக்கு ஆகவேண்டிய உணவு இங்கிருந்து செல்லுகிறது; மனிதர்களான நமக்கு ஆகவேண்டிய உணவு அங்கிருந்து வருகிறது என்பதாம். * முந்திவானம் மழைபொழிய மூவாவுருவின் மறையாளர், அந்திமூன்று மனலோம்புமணியார்வீதி யழுந்தூரே * என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே இங்கிருக்கும் நாம் யஜ்ஞயாகங்களைச் செய்து தேவர்களை ஸந்த்ருப்தி பண்ணிவைத்தால் த்ருப்தர்களான அவர்கள் அங்கிருந்து மழையை யனுப்பி நம்மை ஜீவிக்கச் செய்கிருர்களென்கை. ஆகவே நாம் தேவதாராதனம் பண்ணுமல் வெறுமனே வயிற்றை வளர்த்தால் ஜீவிப்பதும் அரிதாம் என்றதாயிற்று.

நான்காமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

நான்காமத்யாயத் தொடக்கத்தில் "इमं विवस्वते योगं प्रोक्तवानहमव्ययम् । विवस्वान्मनवे प्राह मनुरिक्ष्वाकवेऽब्रवीत् ॥ एवं परम्पराप्राप्तमिमं राजर्षयो विदुः । स कालेनेह महता योगो नष्टः परन्तप । स एवायं मया तेऽद्य योगः प्रोक्तः पुरातनः । भक्तोऽसि मे सखा चेति रहस्यं ह्येतदुत्तमम् ॥" என்று பகவான் சொன்னுன். இந்த ச்லோகங்களின் பொருள் யாதெனில்; அப்பா அர்ஜுநா! இப்போது நான் உனக்குக் கர்மயோகத்தைப்பற்றி விரிவாகச் சொன்னேனே. இது கேவலம் யுத்தப்ரோத்ஸாஹநத்திற்காக இப்போது புதிதாய்ச் சொல்லப்பட்டதென்று நினையாதே; மங்வந்தரத்தின் ஆதியிலேயே ஸகல ஜகதுத்தாரணுர்த்தமாக பரமபுருஷார்த்தமான மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமாய் இந்த யோகத்தை நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன்; விவஸ்வான் மனுவுக்குச் சொன்னுர்; மனு இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்னுர்; இப்படியாக ஸம்ப்ரதாய பரம்பரயா ப்ராப்தமான இந்த யோகத்தை பூருவர்களான ராஜர்ஷிகள் உபதேசமுறையில் தெரிந்து கொண்டார்கள்; அப்படிப்பட்ட யோகம் இடையில் நெடுங்காலம் தகுந்த அதிகாரிகளில்லாமையாலே விநஷ்டப்ராயமாயிருந்தது; அந்த புராதந யோகமேதான் இப்போது உன்னுடைய பக்தியும் நேசமும் காரணமாக உனக்கு என்னுலுபதேசிக்கப்பட்டது. இதை நான் தவிர வேறொருவரும் தெரிந்து கொள்ளவும் சொல்லவும் முடியாது; இது வேதாந்தோதிதமான உத்தமரஹஸ்யமன்றோ-என்பதாம். பகவான் இப்படி சொன்னதில் எவ்விதமான அநுபபத்தியுமில்லை; உண்மையான இவ்விஷயத்தில் எவ்விதமான ஆக்ஷேபமும் ஆஸ்திகர்கள் செய்ய ப்ரஸக்தியில்லை. ஆனுலும் அர்ஜுநன் இதில் ப்ரபலமான ஆக்ஷேபம் செய்திருக்கிருன். அது அடுத்த ச்லோகத்தில் தெரிவிக்கப்படுகிறது— "अपरं भवतो जन्म परं जन्म विवस्वतः । कथमेतद्विजानीयां त्वमादौ प्रोक्तवानिति ॥" என்று. இதன் பொருள் யாதெனில்; கண்ணு! நீயோ என்னோடு ஸமகாலத்தில் ஜனித்து என்னைப்போலவே சிறு வயதுடையவனு யிராநின்ருய்; எந்த விவஸ்வானுக்கு நீ உபதேசித்ததாகச் சொல்லுகிருயோ, அந்த விவஸ்வான் இருபத்தெட்டு சதுர்யுகங்களுக்கு முன்னே யிருந்தவனுதலால் மிகமிக முற்பட்டவன். அன்னவனுக்கு நீ உபதேசித்தாயென்பது அஸம்பாவிதமாகவன்றோ வுள்ளது. இதை நான் எப்படி நம்புவது? என்பதாம். * அவரம் பவதோ ஜந்மேத்யாதியான இந்த ச்லோகத்திற்கு பாஷ்யம் செய்யாநின்ற சங்கராசார்யரும் மத்வாசார்யரும் வாளா சென்ருர்கள். நம் ஸ்வாமி யெம்பெருமானுர் இந்த தமது பாஷ்யத்தில் விசேஷ சர்ச்சை செய்தருளுகிருர்.

கண்ணபிரானை நோக்கி அர்ஜுனன் இப்படி கேள்வி கேட்டிருக்கிறனே, இது ஸம்பாவிதமான கேள்வியாக இல்லை. ஏனெனில்; அர்ஜுனனுனவன் கண்ணபிரானை வெறும் இடைப்பிள்ளையாக நினைத்திருக்கிறனு? அல்லது ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனுக நினைத்திருக்கிறனு? என்பதை முன்னம் விமர்சித்து முடிக்க வேண்டும். கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே நினைத்திருந்தானுகில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க ஔசித்யமுண்டு. ஸாக்ஷாத் பரம புருஷனுகவே நினைத்திருக்கிறனென்று தேறுமாகில் இங்ஙனம் கேள்வி கேட்க இடமே கிடையாது. பரமபுருஷன் எப்போதுமுள்ளவனுகையாலே அவன் விவஸ்வானுக்கு உபதேசிப்பதில் அஸம்பவ மொன்று மில்லையாகையாலே '**அவரம் பவதோ ஜந்ம பரம் ஜந்ம விவஸ்வத:**' என்று வாய்திறக்கவே வழியில்லை. ஆகவே அர்ஜுனன் கண்ணனை கேவலம் இடைப்பிள்ளையாகவே கொண்டு இங்ஙனம் கேள்வி கேட்டிருக்கிறனென்று கொள்ளவேணும். இது முன்பின் ஸந்தர்ப்பங்களுக்கு அடியோடு ஒவ்வாது. தர்மபுத்ரருடைய ராஜஸூயாதிகளில் பீஷ்மர்போல்வாரிடத்தில் "**कृष्ण एव हि लोकानामुत्पत्तिरपि चाप्ययः । कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम् ॥**" இத்யாதிகள் பலவும் கேட்டிருக்கிறனர்ஜுனன். மேலே பத்தாவது அத்யாயத்தில் இவ்வர்ஜுனன் தானே கண்ணபிரானை நோக்கி

"परं ब्रह्म परं धाम पवित्रं परमं भवान् । पुरुषं शाश्वतं दिव्यमादिदेवमजं विभुम् ॥
आहुस्त्वामृषयस्सर्वे देवर्षिर्नारदस्तथा । असितो देवलो व्यासः स्वयं चैव ब्रवीषि मे ॥"

என்று கூறுகிறன். கண்ணன் பரமபுருஷனென்பதைப் பலரிடத்தில் பலகால் தான் கேட்டிருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகக் கூறியுள்ளான். இப்படி யிருக்கும்போது 'அவரம் பவதோ ஜந்ம' என்கிற கேள்வி உதிக்க ப்ரஸக்தியே கிடையாது என்பதை ஸ்வாமி உபபாதித்துக் காட்டியுள்ளார். அஸம்பாவிதமான ப்ரச்நம் எப்படி தோன்றிற்று? என்னில்; இதற்கு ஸமாதானமும் ஸ்வாமி வெகு பொருத்தமாக அருளிச் செய்துள்ளார்; அதாவது,

"अत्रोच्यते । जानात्येवायं भगवन्तं वसुदेवसूनुं पार्थः । जानतोऽपि अजानत इव पृच्छतः अयमाशयः; निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैकतानस्य सर्वेश्वरस्य सर्वज्ञस्य सत्यसंकल्पस्य अवाप्तसमस्तकामस्य कर्मपरवशदेवमनुष्यादिसजातीयं जन्म किमिन्द्रजालादिवन्मिथ्या? उत सत्यम्? सत्यत्वे च; कथं जन्मप्रकारः? किमात्मकोऽयं देहः? कश्च जन्महेतुः? कदा च जन्म? किमर्थं च जन्म? इति परिहारप्रकारेण प्रश्नार्थो विज्ञायते ॥"

என்பன கீதாபாஷ்ய பங்க்திகள். இவற்றின் ஸாரமான கருத்து என்னவென்றல்; அர்ஜுனன் கண்ணபிரானை ஸாக்ஷாத் பரமபுருஷனுகவே தான் உறுதி கொண்டிருக்கிறன். அப்படியிருந்தும் அவனது பெருமையை அறியாதவன்போல் கேள்விகேட்டிருப்பது ஏனென்னில், மேலே கண்ணபிரான் இவனுக்கு விடை கூறுகின்ற ப்ரகாரங்களை நோக்குமிடத்து, அர்ஜுனன் என்ன அபிப்ராயங்கொண்டு இக்கேள்வி கேட்டிருக்கிறனென்பதை எளிதாக நிர்ணயிக்கலாம். மேலே பகவான் நாலைந்து ச்லோகங்களாலே விடை கூறுவதில், தன்னுடைய அவதாரம் இந்திரஜாலாதிகள் போலே அஸத்யமன்று, ஸத்யமே யென்பதையும், தன்னுடைய அவதாரப்ரகாரத்தையும் திவ்ய மங்கள விக்ரஹத் தன்மையையும் அவதார ஹேதுவையும் அவதாரகாலத்தையும் அவதார ப்ரயோஜநத்தையும் அருளிச் செய்திருக்கிறன். இவையெல்லாம் அப்ருஷ்டோத்தரமாகக் கூடாது. அர்ஜுனன் கேளாத அம்சங்களுக்குக் கண்ணன் விடை கூறுவ

தாகத் தேறினால் அது மிகவும் அஸமஞ்ஜஸமாகும். இத்தனையும் அர்ஜுநனுடைய உள்ளத்திலுறைந்தவை; அவன் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினபோதே இவ்வளவும் இவன் கேட்க நினைத்திருக்கிறானென்று கண்ணபிரான் தெரிந்துகொண்டு அவனை வாயடக்கி தாம் விரிவாக விடையிறுக்கிறார். இல்லையாகில் “**பஹூநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி**” என்ற அடுத்த வாக்யமொன்றோடே கண்ணன் தன் விடையை முடித்திருக்க வேண்டுமே. ‘அப்பா அர்ஜுநா! நீ நினைக்கிறபடி நான் இப்போதாகப் பிறந்தவனல்லேன்; அநாதிகாலமாகப் பல பிறப்பும் பிறந்து கொண்டிருக்கிறேன். ஆகவே முன்னொரு பிறப்பில் விவஸ்வானுக்கு உபதேசித்தேனென்பது அஸம்பாவிதமன்று காண்’ என்று இவ்வளவேயன்றோ சொல்லி முடித்திருக்க வேண்டும். அப்படியில்லையே. இதற்கு மேலுள்ள விஷயங்களைச் சொல்லுவதற்கு என்ன ப்ரஸக்தி யென்று பார்க்கவேணுமே. பார்க்குமளவில், அர்ஜுநன் இவ்வளவையும் அறிந்து கொள்ள விரும்பியே அக் கேள்வி கேட்கத் தொடங்கினானென்பது அநாயாஸ லப்யமாகும்—என்பது எம்பெருமானார் திருவுள்ளம்.

(4-5.) ***बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चार्जुन*** என்றதனால் பகவானுடைய அவதாரம் இந்த்ரஜாலாதிகளைப் போல் அஸத்யமன்று, ஸத்யந்தானென்பது தெரிவிக்கப்பட்டதாகிறது. இங்கே தேசிகனுடைய தாத்பர்யசந்த்ரிகையில் நன்கு விளக்கமுள்ளது. “**सत्यत्वे हि बहुत्वादीनि स्वरसानि । जन्मानीति चोक्तम्, न जन्मप्रतिभासा इति । तव चेति अपृष्टस्यार्थस्योपादानमपि एतत्सत्यत्वदृष्टान्ताभिप्रायमन्तरेण न घटते । न ह्यर्जुनस्य जन्म मिथ्या** … … …’ இத்யாதி தாத்பர்ய சந்த்ரிகா ஸூக்திகள் காண்க. இதில் முக்கியமான விஷயம்-‘அர்ஜுந! எனக்கும் உனக்கும் பல ஜன்மங்கள் கடந்திருக்கின்றன’ என்கிறான் கண்ணன். ஜன்மங்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதே யொழிய ஜன்ம ப்ரதிபாஸங்களென்று சொல்லப்பட்டிருக்கவில்லை. தவிரவும், அர்ஜுநனுடைய ஜன்மத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவிக்க வேண்டுவது அப்ரஸக்தமாயிருக்க ‘**तव चार्जुन**’ என்று அவனுடைய பிறப்புகள் த்ருஷ்டாந்தமாக வெடுத்துக் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ‘அப்பா உன் பிறப்பு எப்படி ஸத்யமோ அப்படியே என் பிறப்பும் ஸத்யங்காண்’ என்று தெரிவிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. இதற்கடுத்த (4-6.) ***अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया*** என்கிற ச்லோகத்தினால்-அவதார ப்ரகாரமும், அவதாரங்களில் பரிக்ரஹிக்கிற திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் உண்மைத் தன்மையும் அவதார ஹேதுவுமாகிற மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்படுகின்றன. அஜத்வம் அவ்யயத்வம் ஸர்வேச்வரத்வம் ஆகிற இந்த பரமேச்வரத் தன்மையை விடாமலே பிறக்கிறேனென்கையாலே அவதாரப்ரகாரம் சொல்லிற்று. “**ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாம் அதிஷ்டாய ஸம்பவாமி**” என்று அப்ராக்ருத திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையே கொண்டு அவதரிப்பதாகச் சொல்லுகையாலே திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தின் உண்மைத்தன்மை சொல்லிற்று. இனி ‘ஆத்மமாயயா’ என்றதைப்பற்றிக் கீழேயே மிக விரிவாக நிரூபணம் செய்திருக்கிறோம். என்னுடைய ஸங்கல்பத்தினாலேயே அவதரிக்கிறேனென்று பொருளாகையாலே இச்சைதான் அவதார ஹேதுவென்று சொல்லிற்றாயிற்று. இதற்கடுத்த (4-7) ***अजोऽपि सन्नव्ययात्मा भूतानामीश्वरोऽपि सन् । प्रकृतिं स्वामधिष्ठाय संभवाम्यात्ममायया*** என்கிற ச்லோகத்தினால் அவதார காலம் சொல்லிற்று. *பரித்ராணாய ஸாதூநாமித்யாதிச்லோகத்தினால் அவதாரப்ரயோஜனம் சொல்லிற்று.

ஐந்தாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

(5—18) * **विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि । शुनि चैव श्वपाके च पण्डिताः समदर्शिनः ॥** * இதில் 'வித்யாவிநயஸம்பந்நே' என்பதை விசேஷணமாகக் கொண்டு 'ப்ராஹ்மணே' என்கிற விசேஷ்யத்தில் இதை அந்வயித்து, வித்யா விநயங்களோடு கூடியிருக்கிற உத்தம ப்ராஹ்மணனிடத்தில் என்பதாகப் பொருள் விவரித்தார் சங்கராசாரியர். ஒரு விதமான அர்த்தமும் செய்திலர் மத்வாசாரியர். நம் ஸ்வாமியோ வென்னில் 'வித்யா விநயஸம்பந்நே' என்பதைத் தனி விசேஷ்யமாகவும் 'ப்ராஹ்மணே' என்பதைத் தனி விசேஷ்யமாகவுங்கொண்டு பாஷ்யமிட்டருளினர். வித்யாவிநய ஸம்பந்நனை உத்தம ப்ராஹ்மணனொருவன்; அவனிடத்திலும். அவையொன்றுமில்லாத கேவல ப்ராஹ்மணனொருவன்; அவனிடத்திலும்—என்று இரண்டு வார்த்தையாக ஸ்வாமி திருவுள்ளம்பற்றினபடி. இதுதான் மிகவும் உசிதமானதென்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் நன்கு காட்டப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனே யென்னில் கவி, ஹஸ்திநி, சுநி, ச்வபாகே என்று மேலுள்ளவற்றில் ஒரு விசேஷணமுமிடப்படவில்லை. அப்படியிருக்க **ப்ராஹ்மணே** விசேஷணாவச்யகதையில்லை. அன்றியும், வித்யாவிநயஸம்பந்ந ப்ராஹ்மணனைச் சொல்லி இவனுக்கு எதிரிடையான நபரை நிர்தேசியாமலிருப்பது குறையுமாகும். ஆகவே வித்யா விநய ஸம்பந்நனிடத்திலும் கேவல ப்ராஹ்மணனிடத்திலும் என்றுதான் பொருள் கொள்ளப் பொருந்தும் என்று. இந்த ச்லோகத்தில் "பண்டிதாஸ் ஸமதர்சிந:" என்றிருப்பது கொண்டு, 'ஜாதிபேதம் முதலானவற்றை யிட்டு ஏற்றத்தாழ்வு காண்பவர்கள் பண்டிதர்களல்லர், பாமரர்களே' என்கிற அபார்த்தம் நவீந ஸம்ஸ்காரகர்களின் வாக்கில் உலாவி வருகிறது. அது சிறிதும் பொருந்தாது. "**पण्डिताः आत्मयाथात्म्यविदः ; ज्ञानैकाकारतया सर्वत्र समदर्शिनः । विषमाकारस्तु प्रकृतेः नात्मनः । आत्मा तु सर्वत्र ज्ञानैकाकारतया सम इति पश्यन्तीत्यर्थः**" என்பது பாஷ்யஸூக்தி. பசுவினாலாகிற காரியம் யானையினாலாகாது, யானையினாலாகிற காரியம் பசுவினாலாகாது. பால் வேண்டும்போது பசுவைத் தேடுவதும் மஹோத்ஸவங்களுக்கு யானையைத் தேடுவதும் யாவரிடத்துங் கண்டவியல்பு. **गवि हस्तिनि समदर्शनम्** லோகவ்யவஹார ரீதியில் எங்ஙனே பண்ணமுடியும்? இதற்கு மேல் மூன்றாவது ச்லோகத்தில் (5-20) * **न प्रहृष्येत्प्रियं प्राप्य नोद्विजेत् प्राप्य चाप्रियम्** * என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ப்ரியமானது கிடைத்தால் ஸந்தோஷிக்கக் கூடாது; அப்ரியமானது கிடைத்தால் வெறுப்புக்கொள்ளலாகாது என்று இதற்குப் பொருள். இப்படியிருக்க வல்லவனுக்குத்தான் ஸர்வத்ர ஸமதர்சந ரூபமான ஜ்ஞாந விபாக முண்டாகுமென்று பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஓர் அதிகாரி தேறுவனாகில் அவனுடைய ஸர்வத்ர ஸமதர்சித்வம் எப்படிப்பட்டதென்று நேராகக் கண்டுகொள்ளலாம்.

ஆறுமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

(6-5.) * **उद्धरेदात्मनात्मानं नात्मानमवसादयेत् । आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः** — உத்தரேதாத்மநாத்மாநம் நாத்மாநமவஸாதயேத், ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ பந்து: ஆத்மைவ ரிபுராத்மந: * என்கிற விந்த ச்லோகம் ஒவ்வொருவருடைய நெஞ்சிலும் அநவரதமும் ஊன்றியிருக்கத்தக்கது. தன்னைக்கொண்டே தான் கடைத்தேறவேணுமென்றும், தன்னைத் தானே கெடுத்துக் கொள்ளலாகாதென்றும், தனக்குத் தானே உறவு, தனக்குத்தானே பகைவன் என்றும் இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஒருவன் கடைத்தேறுவ

தற்குப் பல பல ஸாதனங்கள் வேண்டியிருக்கின்றன. ஸத்ஸஹவாஸம் வேணும், ஆசார்யோபஸேவை வேணும், பிராட்டியை முன்னிட்டு எம்பெருமான் திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுதல்வேணும் ....என்றிப்படியாக உஜ்ஜீவனத்திற்கு வேண்டியவை பல இருந்தாலும் இவற்றுள் மிக முக்கியமான ஸாதனம் மனம் ஒன்றேயாம். அதை விஷயாந்தரங்களில் யதேஷ்டமாகச் செல்லவிட்டு வைத்தால் அது தன்னைத்தானே மாய்த்துக்கொண்டபடியாகும். மனத்தை விஷயக்ராமங்களில் புகவிடாமல் ஆத்மோஜ்ஜீவனத்திற்கு அபிமுகமாக்குமளவில் அந்த மனத்தைக்கொண்டு தான் வாழ்ந்தவனுவன். ஆகவே, மனமானது உறவாயுமிருக்கும், பகையாயுமிருக்கும். உறவாகக்கொண்டு வாழ்வதே விவேகிகளின் பணி; பகையாகக்கொண்டு பாழாய்ப் போகவேண்டாமென்று கீதாசார்யன் வெகு பொருத்தமாக உபதேசித்தருளுகின்றான். ஆனதுபற்றியே ஆழ்வார்கள் அடிக்கடி நெஞ்சைக் கொண்டாடுகிறார்கள்; * நெஞ்சமே! நல்லை நல்லை உன்னைப் பெற்றாலென் செய்யோம், இனி யென்ன குறைவினம்? * என்றும், * ஊனில் வாழுயிரே! நல்லை போவுன்னைப் பெற்று * என்றும், * முயற்றி சுமந்தெழுந்து முந்துற்ற நெஞ்சே! இயற்றுவா யெம்மொடு நீ கூடி * என்றும் நம்மாழ்வாரருளிச் செய்கிறார். ஆனால் நெஞ்சை அனுகூலமாக்கிக் கொள்வதென்பது மிகவும் அரிதான செயல். * நின்றவா நில்லா நெஞ்சினையுடையேன் என்செய்கேன் * என்கிறார் திருமங்கை யாழ்வார். அது நிற்க, ஜிதேந்த்ரியரில் தலைவனான அர்ஜுனனே மனத்தை வசப்படுத்த வேணுமென்று அடிக்கடி கூறுகின்ற கண்ணபிரானை நோக்கிச் சொல்லுகிறான்-(6—34) * **चञ्चलं हि मनः कृष्ण! प्रमाथि बलवद्दृढम्। तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरिव सुदुष्करम्**— சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண! ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம், தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் * என்கிறான். கண்ணா! காற்றைப் பிடித்துக் கரகத்தினுள்ளே அடைக்கவேணுமென்னுமாபோலே மனத்தைப் பிடித்து நிலை நிறுத்த வேணுமென்கிறாய் நீ; மனமோ இயற்கையாகவே சஞ்சலமானது. ஒரு நொடிப் பொழுதுகூட ஒரு விஷயத்தில் ஏகாக்ரமாக ஒருவனாலும் நிலைநிறுத்த முடியாது; விஷயாந்தரங்களிலுங்கூட ஒன்றில் ஒன்றி நிற்கமாட்டாத நெஞ்சை நல் விஷயத்தில் ஒன்றவைப்பதென்பது மிகவுமரிது என்று நான் நினைக்கிறேன்; மநோநிக்ரஹத்திற்குரிய உபாயத்தை உரைக்க வேணும் என்றான் அர்ஜுனன். இதற்குக் கண்ணபிரான் கூறிய மறுமொழி என்னவென்று பார்த்தாலோ, (6-35) * **असंशयं महाबाहो! मनो दुर्निग्रहं चलं। अभ्यासेन तु कौन्तेय! वैराग्येण च गृह्यते ॥**– அஸம்சயம் மஹாபாஹோ! மநோ துர்நிக்ரஹம் சலம், அப்யாஸேந து கௌந்தேய! வைராக்யேண ச க்ருஹ்யதே. * என்பதுதான் கண்ணனுடைய மறுமாற்றம். மனத்திற்கு சஞ்சலத்வம் இயற்கைக் குணமாதலால் அதைப் போக்கி அதனை ஒன்றில் ஒன்றவைப்பதென்பது முடியாத காரியந்தான்; இதில் ஸந்தேஹமே யில்லை; ஆனாலும் விஷயதோஷங்களைக் காணக் காண வைராக்ய முண்டாகக் கூடுமாதலால் மனத்தை யடக்கப் பழக்கம் செய்து நாளடைவில் ஸாதிக்கவேணும்-என்பது கண்ணனுடைய பதில். இவ்விடத்தில் " **அஸம்சயம்** " என்பதற்கு சங்கரபாஷ்யம்–" **नास्ति संशयो हि महाबहो! मनो दुर्निग्रहं चलमित्यत्र।** " என்றுள்ளது: அப்படியன்றிக்கே தாத்பர்ய சந்திரிகையில் " **असंशयमित्येतत् सत्यमितिवत् अर्धाङ्गीकारपरम्** " என்றுள்ளது ரஸிக்கத்தக்கது.

முதல் ஷட்கத்தின் ஸாரம் முற்றிற்று.

இனி இரண்டாவது ஷட்கத்தில் ஏழாவது அத்யாயத்திற் செல்வோம். இதில் பதினைந்தாம் ச்லோகம் * न मां दुष्कृतिनो मूढाः प्रपद्यन्ते नराधमाः । माययाऽपहृतज्ञाना आसुरं भावमाश्रिताः — ந மாம் துஷ்க்ருதினோ மூடா: ப்ரபத்யந்தே நராதமா:, மாயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநா: ஆஸுரம் பாவமாச்ரிதா: * என்பது. இந்த ச்லோகம் முழுவதும் நிந்தையே நிறைந்திருப்பது. அதற்கடுத்த சுலோகம்-(7-16.) * चतुर्विधा भजन्ते मां जनाः सुकृतिनोऽर्जुन । आर्तो जिज्ञासुरर्थार्थी ज्ञानी च भरतर्षभ ॥ சதுர்விதா பஜந்தே மாம் ஜநாஸ் ஸுக்ருதினோர்ஜுந, ஆர்த்தோ ஜிஜ்ஞாஸு ரர்த்தார்த்தீ ஜ்ஞாநீ ச பரதர்ஷப. * என்பது. இதில் ஸ்துதி நிறைந்திருப்பது. திருவாய்மொழியில் (3-5) * மொய்ம்மாம்பூம்பொழிற் பொய்கைப் பதிகமும் இந்த ஏழாமத்யாயமும் ஒரு நிகராக நினைக்கப்படலாம். அப்பதிகத்தின் ஸாரத்தை நூற்றந்தாதியிலருளிச் செய்த மணவாள மாமுனிகள் "அன்பாலாட் செய்ப வரை யாதரித்தும், அன்பிலா மூடரை நிந்தித்தும் மொழிந்தருளும் மாறன்பால்" என்கிறார். நிந்திக்க வேண்டியவர்களை நிந்திப்பதும் ஸ்துதிக்க வேண்டியவர்களை ஸ்துதிப்பதும் ப்ராப்தந்தானே. "**சதுர்விதா பஜந்தே மாம்**" என்கிற ச்லோகத்தில் ஆர்த்த:, ஜிஜ்ஞாஸு: அர்த்தார்த்தீ. ஜ்ஞாநீ என்று நால்வகை யதிகாரிகள் கூறப்படுகிறார்கள். இவர்களை விவரிக்கின்ற சங்கராசார்யர் தமது பாஷ்யத்தில் "**आर्तः– तस्करव्याघ्ररोगादिना अभिभूतः आपन्नः ; जिज्ञासुः— भगवत्तत्त्वं ज्ञातुमिच्छति यः ; अर्थार्थी— धनकामः ; ज्ञानी— विष्णोस्तत्त्ववित्**" என்று எழுதியுள்ளார். மத்வபாஷ்யகாரரான ஆனந்த தீர்த்தர் ஒரு விவரணமு மெழுதவில்லை. சங்கராசாரியர்-திருடர் புலி பிணி முதலியவற்றால் துன்பமடைந்தவனை ஆர்த்தனென்றும், பகவானையறிய விரும்புகிறவனை ஜிஜ்ஞாஸுவென்றும், தனம் பெற விரும்புமவனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், விஷ்ணுதத்த்வமறிந்தவனை ஞானி யென்றும் விவரித்திருக்கின்றார். நமது பாஷ்யகாரரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார்-ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமனை ஆர்த்த னென்றும், அபூர்வைச்வர்யகாமனை அர்த்தார்த்தி யென்றும், கைவல்ய காமனை ஜிஜ்ஞாஸு வென்றும் ஸ்வஸ்வரூபமுணர்ந்தவனை ஞானியென்றும் விவரித்தருளுகிறார். இவற்றுள் எந்த விவரணத்தில் பொருத்தமுள்ளதென்பதைப்பற்றி நாம் இங்கு விமர்சிக்க விரும்பவில்லை. இங்ஙனே விலக்ஷணமான விவரணத்தை நம் ஸ்வாமி செய்தருளியதற்கு மூலமென்ன ? என்று விமர்சிக்க ப்ராப்தம். இதை விமர்சிக்குமளவில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்தியை அடியொற்றிப் பேச வேணுமென்று ஸ்வாமி கொண்டிருந்த உறுதிதான் இதற்கு மூலமென்று நன்கு புலப்படும். திருப்பல்லாண்டில், * வாழாட்பட்டு நின்றீருள்ளீரேல் * என்கிற பாசுரத்தினால் ஞானிகளை யழைத்தும், * ஏடுநிலத்திலிடுவதன் * முன்னமென்கிற பாசுரத்தினால் கைவல்யார்த்திகளை யழைத்தும், * அண்டக்குலத்துக் கதிபதியாகி யென்கிற பாசுரத்தினால் அபூர்வைச்வர்ய காமர்களையும் ப்ரஷ்டைச்வர்ய காமர்களையுமழைத்தும் உபதேசம் தந்தருளியிருப்பது ஸுஸ்பஷ்டம். இதுவன்றியும் திருவாய்மொழியில் * ஒருநாயகமாய் * என்கிற பதிகத்தில் இந்நால்வகை யதிகாரிகளும் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பதும் ப்ரஸித்தம். கீதையிலுள்ள * சதுர்விதா பஜந்தே மாம் * என்னுமிந்த ச்லோகத்தை யடி யொற்றியே அந்தப் பாசுரங்கள் திருவவதரித்தனவாக ஸம்ப்ரதாய மாகையாலே * மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தவரான ஸ்வாமி யெம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தச் சாயையிலேயே அருளிச்செய்தாரென்பது இங்குக் குறிக்கொள்ள வேண்டிய பரமார்த்தம். ... ...

எட்டாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் ஒரு மஹாநிதி காட்டுவோம். ஸம்ஸாரிகளின் விஷயோபபோக ப்ரவ்ருத்தியானது நிஷித்த விஷயபோகமென்றும் விஹித விஷய போகமென்றும் இரண்டாகப்பிரிக்கப்படுகிறது. சாஸ்த்ரங்களில் கர்ஹிக்கப்பட்ட பரதார போகமானது நிஷித்தவிஷய போகமாகவும், சாஸ்த்ர ஸம்மதமான ஸ்வதார போகமானது விஹிதபோகமாகவும் கூறப்படுகிறது. விஹித விஷய போகமானது க்ருஹஸ்தாச்ரம தர்மமாகையாலே ப்ராப்தமென்று கொள்ளப்படுகிறது, ஆனால், அநந்யார்ஹ சேஷத்வ அநந்ய சரணத்வங்களோடு கூட **அநந்ய போக்யத்வ** மென்கிற விலக்ஷணமான தன்மையையும் பெற்றிருக்கின்ற விசேஷாதிகாரிக்கு இந்த விஹித விஷயபோகம் அருவருக்கத்தக்கதாய் த்யாஜ்யமேயாகுமென்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாய நிஷ்டர்களின் ஸித்தாந்தம். சாஸ்த்ரங்களில் ஸ்வதார போகம் நியமமாக விதிக்கப்பட்டு, அது தவிர்ந்தால் தோஷமும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டிருக்கையாலே விஹித விஷய நிவ்ருத்தி அசாஸ்த்ரீயமென்று பிறருடைய கொள்கை காண்கிறது. ஸ்ரீவசந பூஷணத்தில் இரண்டு மூன்றிடங்களில் உத்தமாதிகாரிக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தியைத் தன்னேற்றமாக வருளிச் செய்கிறார் பிள்ளை லோகாசார்யர். அவ்விஷயம் கீதையில் (8-3) ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்யப்படுகிறது. அதனை விவரிப்போமிங்கு;-கீழ் ஏழாவது அத்யாயத்தின் முடிவில் கண்ணபிரான் * ஜராமரண மோக்ஷாய * என்கிற இருபத்தொன்பதாம் ச்லோகத்தில் *** ते ब्रह्म तद्विदु: कृत्स्नमध्यात्मं कर्म चाखिलं *** என்று ஒரு வார்த்தை சொன்னான். அதுகேட்ட அர்ஜுநன் அந்த வார்த்தைக்கு உண்மையான பொருளைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிக் கண்ணனையே கேள்வி கேட்கிறான் எட்டாம் அத்யாயத்தின் 1, 2-ச்லோகங்களினால். *** किंतद्ब्रह्म किमध्यात्मं किं कर्म पुरुषोत्तम-** கிம் தத் ப்ரஹ்ம கிமத்யாத்மம் கிம் கர்ம புருஷோத்தம * என்று தொடங்கிக் கேள்விகள் உள்ளன. மூன்றாவது ச்லோகம் தொடங்கிக் கண்ணபிரானுடைய விடை வெளிவருகின்றது. **கிம் கர்ம** என்ற கேள்விக்குக் கண்ணனுடைய விடை *** भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः-** பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித: * என்பது. இங்கு விஷயமென்னவென்றால், கேண்மின். சிலவற்றை அறியவேண்டும் என்று பகவான் நியமித்துவருகையில் கருமத்தை அறியவேண்டும் என்று சொல்லியிருந்ததனால் கருமமென்றால் எது ? என்று அர்ஜுநன் கேட்க நேர்ந்தது. அதற்கு பகவான் விடை கூறியுள்ளார். ஒருவன் ஒன்றை யறிவதானது, பற்றுவதற்காகவும் ஆகலாம், விடுவதற்காகவும் ஆகலாம். நல்லதாயிருந்தால் பற்றுவது, கெட்டதாயிருந்தால் விடுவது. ஆகவே நல்லதையும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் கெட்டதையும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இங்கே தெரிந்து கொள்ளவேண்டியதாகக் கூறப்பட்ட கருமம் நல்லதன்று, கெட்டது-என்பதாக பகவானுடைய விடையினால் தெரிகின்றது. *** பூதபாவோத்பவகரோ விஸர்க்க: கர்மஸம்ஜ்ஞித : *** என்பதற்கு நம்முடைய ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்திருக்கிற அர்த்தம் வருமாறு:—

"**भूतभावः— मनुष्यादिभावः; तदुद्भवकरो यो विसर्गः * पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्तीति श्रुतिसिद्धो योषित्संबन्धजः ; स कर्मसंज्ञितः । तच्चाखिलं सानुबन्धम् उद्वेजनीयतया परिहरणीयतया च मुमुक्षुभिः ज्ञातव्यम् । परिहरणीयता च अनन्तरमेव वक्ष्यते * यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्तीति ॥**"

என்பது கீதா பாஷ்ய ஸ்ரீ ஸூக்தி. இதன் கருத்தாவது-ஸ்த்ரீ புருஷஸம்யோக மென்

பதுதான் இங்கே கருமமென்கிறது. இது மிகவும் அருவருக்கத் தக்கதாகையால் விடத் தக்கதாக இதனை யறியவேண்டும். இதை விடவேண்டுமென்பது மேலே பதினேராவது சுலோகத்திலும் காட்டப்படுகிறது என்பதாம், இதனுல் நாம் தெரிந்துகொள்வது, க்ருஹஸ்தாச்ரம தருமமாக விஹித விஷயபோகம் ப்ராப்தமே யாஞலும் அது விசிஷ்டாதி காரிக்கு ஜுகுப்ஸநீயமேயென்று. ஆகவே இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீவசந பூஷண ஸித்தாந்தம் நிரவத்யமென்றுணர்க.

ஒன்பதாமத்யாயத்தின் ஸாரம்

இதில் ஸாரமானதைச் சிறிது அனுபவிப்போம்— * पत्रं पुष्पं फलं तोयं यो मे भक्त्या प्रयच्छति । तदहं भक्त्युपहृतमश्नामि प्रयतात्मनः-பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமச்நாமி ப்ரயதாத்மந: * (9-26.) என்கிற ச்லோகத்தினுல் கண்ணபிரான் தான் ஆராதனைக் கெளியன் என்னுமிடத்தை வெகு அழகாக அருளிச் செய்கிருன். இதர தெய்வங்களிற் காட்டில் எம்பெருமான் எத்தனையோ விதங்களால் நெடுவாசி பெற்றிருப்பது போல இவ்வகையாலும் நெடுவாசிபெற்றிருக்கிருன். 'ஆடு பலி கொடு, கோழி பலி கொடு' என்று அருந்தேவைகளையிட்டு மஹாபரிச்ரம ஸாத்யங்களான ஆராதனைகளை அபேக்ஷித்திருக்கும் தேவதாந்தரங்கள். எம்பெருமான்படியோ அப்படியன்று. நாம் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தியடைவதே அவனது ஸ்வரூபம். எம்பெருமானுக்கு நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பதானது அவனுக்கு ஏற்கெனவே யில்லாததொரு பூர்த்தியை யுண்டாக்குவதற்காகவா? நாம் ஸத்தை பெறுவதற்காகவா? என்று ஆராயவேண்டும். அவனே அவாப்த ஸமஸ்தகாமன்; அன்னவன் குறையுற்றிருந்து நாமிட்டது கொண்டு பூர்த்தியடைகிருனென்பது அஸம்பாவிதம். கடலிலே மேகம் வர்ஷிப்பது கடல் நிரம்புவதற்காக வன்றே. * वर्षबिन्दोरिवाब्धौ संबन्धात् स्वात्मलाभः— வர்ஷபிந்தோரிவாப்தௌ ஸம்பந்தாத் ஸ்வாத்மலாப: * என்று (ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே) பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே மேகம் தான் ஸத்தை பெறுவதற்காகவே கடலிலும் வர்ஷிக்கின்றதென்பது பரமார்த்தம். அது போலவே ஸ்வத: பரிபூர்ணனை பரமபுருஷன் திறத்தில் நாம் சில பொருள்களை ஸமர்ப்பிப்பது நமது ஸ்வரூபம் நிறம்பெறுவதற்கேயன்றி அவனை நிரப்புவதற்கன்று என்பது வெளிப்படை. ஆகவே நாம் சிறந்த பெரும் பொருள்களைத் தேடியிடவேணுமென்பதில்லை. இடுகிற பொருள் எதுவாயினும் இடுவது ப்ரேம பூர்வமாகவேணுமென்பதொன்றிலேயே நியதியுள்ளது. திருமங்கையாழ்வார் * கள்ளார் துழாயும் கணவலரும் கூவிளையும் முள்ளார் முளரியுமாம்பலுமுன் கண்டக்கால் புள்ளாயோரேனமாய்ப் புக்கிடந்தான் பொன்னடிக் கென்று, உள்ளாதாருள்ளத்தை யுள்ளமாக் கொள்ளோமே * என்று பெரிய திருமொழியில் (11—7—6) அருளிச் செய்கிருர். திருத்துழாய் முதலிய எந்த வஸ்துவைக் கண்டாலும் 'இது எம்பெருமானுக்குச் சாத்தத் தக்கது' என்று அத்யவஸாயங் கொள்ளாதாருடைய நெஞ்சை நெஞ்சாகக் கொள்ள மாட்டோம் [நஞ்சாகவே கொள்ளுவோம்] என்று உரைக்கின்ற இப்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கே உரித்தான திருத்துழாயோடு விஜாதீய வஸ்துக்களும் கூட்டியெடுக்கப்பட்டிருத்தலால், எம்பெருமானுக்கு ஸமர்ப்பிக்கவேணு மென்கிற சுத்தபாவத்துடனே கொள்கிற புஷ்பம் எதுவாயிருந்தாலும் குற்றமில்லை; * செண்பக மல்லிகையோடு செங்கழுநீரிருவாட்சி * என்று சிறப்பித்துச் சொல்லப்படுகிற புஷ்பங்களாகவே யிருக்கவேணு

மென்கிற நியதியில்லை, ஏதேனுமொரு புஷ்பமாக இருக்கலாமென்பதும். பத்திப்பெருங் காதலே முக்கியமானதென்பதும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. * **பத்ரம் புஷ்பம்** * என்று மேலே யெடுத்த கீதா ச்லோகமும் — 'இடுகிற பொருளில் வாசி பார்ப்பதில்லை ; இடுகிறவன் னெஞ்சில் ஈரமுள்ளதா என்பதொன்றையே பார்ப்பேன். என்று ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுகின்றது. பூர்வார்த்தத்தில் '**யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி**' என்று சொல்லிவைத்து உத்தரார்த்தத்திலும் '**தத் பக்த்யுபஹ்ருதம்**' என்று மீண்டும் சொல்லியிருக்கிறதல்லவோ? **தத்** என்றாலே போதுமாயிருக்க 'பக்த்யுபஹ்ருதம்' என்றது அநாவச்யகமே யன்றோ. தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் இஃது எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது— "**भक्त्युपहृतमिति पुनः कीर्तनम् भगवदादरणीयत्वे हेतुरयमेवेति ज्ञापनार्थम् तथा च स्वयमेवाह— * अण्वप्युपहृतं भक्तैर्मम भोगाय कल्पते। भूर्यप्यभक्तोपहृतं न मे भोगाय जायते * इति ॥**" என்று.

பத்து, பதினொன்று அத்யாயங்களின் ஸாரம்.

இரண்டத்யாயங்களின் ஸாரங்களைச் சேர்த்து அநுபவிப்போம். பத்தாவது அத்யாயத்திற்கு விபூத்யத்யாயமென்று பெயர்; பதினோராமத்யாயத்திற்கு விச்வரூபாத்யாய மென்று பெயர் ; பத்தாமத்யாயத்திற்கு ஸ்வாமி யெம்பெருமானுருடைய அவதாரிகை வருமாறு :— கீழே பக்தியோகம் ஸாங்கமாக விவரித்துரைக்கப்பட்டது; இப்பொழுது பக்தியுண்டாவதற்காகவும் அது வளருவதற்காகவும் எம்பெருமானுடைய [தன்னுடைய] நிகரற்ற ஐச்வர்யம் முதலிய திருக்கல்யாண குணங்களின் திரள் அளவு கடந்திருக்கிறபடியையும், உலகமெல்லாம் தனக்கு சரீரமாயிருக்கையாலே அவனுருவாய் அவன் ஏவச் செல்லும்படியாயிருக்கின்றமையும் விஸ்தரித்துச் சொல்லப்படுகின்றன-என்று. இடையிடையில் அர்ஜுநன் கேள்விகேட்டால் அதற்குமேல் கண்ணன் விடைகூறுவது என்கிற முறையை இவ்விடத்தில் வைத்துக்கொள்ளாமல் தானாகவே * **भूय एव महाबाहो ! शृणु मे परमं वचः**— பூய ஏவ மஹாபாஹோ ! ச்ருணு மே பரமம் வச: * (10-1) என்று மீண்டும் நான் சொல்லுவதைக் கேளப்பா ! என்று ஆரம்பித்துச் சொல்லுகிறான் ; இப்படி அப்ருஷ்டோத்தரமாகச் சொல்லுவது கூடுமோ வென்று சங்கிக்க இடமில்லாதபடி உத்தரார்த்தத்தில் * **यत्तेऽहं प्रीयमाणाय वक्ष्यामि हितकाम्यया**—யத் தேஹம் ப்ரீயமாணாய வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா * என்று, ச்ரோதாவான அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் ப்ரீதி விசேஷத்தைக் கண்டு இவனுக்கு இன்னமும் விரிவாகச் சொல்லியே யாகவேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றிச் சொல்லுவதாகக் காட்டப்படுகிறது. விஷயம் கேட்கிறவன் சிறிது வெறுப்போடிருப்பதாகத் தெரியவந்தாலும் வக்தாவுக்கு மேன்மேலும் சொல்ல வாயெழும்பாது ; ச்ரோதா ப்ரஸந்நமுகனாகத் தென்பட்டால் அபூர்வமான விஷயங்களும் 'என்னைக்கொள் என்னைக்கொள்' என்று முற்பட்டு நினைவுக்கு வந்து நிற்கும். அவற்றை யெல்லாம் சொல்லியே தீரவேண்டியதாகும். இங்கு 10, 11. ஆகிய இரண்டத்யாயங்களிலும் சொல்லப்புகுகிற விஷயங்கள் கீதா சாஸ்த்ரத்தினுள் ஸாரங்களாயிருப்பதால் இவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கும்போதே அர்ஜுநன் தன்னுடைய அவாவை அதிகமாகக்காட்டினானென்பது "**ப்ரீயமாணாய தே**" என்பதனால் விளக்கப்படுகிறது. அவன் ப்ரீதனாகத் தென் படாமற் போனாலுங்கூட அவனுடைய ஹிதத்தை யுத்தேசித்துத் தான் சொல்லியே தீரப்போகிறதாகக் காட்டப்படுகிறது "**வக்ஷ்யாமி ஹிதகாம்யயா**" என்பதனால். **ஆக,**

இவ்விரண்டத்யாயங்களிலும் தெரிவிக்கப்படுகிற அர்த்தங்கள் ப்ரியங்களுமாய் ஹிதங்களுமாயிருக்கு மென்று ஆரம்பத்திலேயே அறிவிக்கப்பட்டதாயிற்று. (10—19) * **हन्त ! ते कथयिष्यामि विभूतीरात्मनश्शुभाः प्राधान्यतः कुरुश्रेष्ठ नास्त्यन्तो विस्तरस्य मे**–ஹந்த தே கதயிஷ்யாமி விபூதீ ராத்மநச் சுபா:, ப்ராதாந்யத: குருச்ரேஷ்ட! நாஸ்த்யந்தோ விஸ்தாரஸ்ய மே * என்று, அர்ஜுநா! என்னுடைய மிகவழகிய விபூதிகளை உனக்குச் சொல்லுகிறேன்; எல்லாவற்றையும் சொல்லுவதென்றால் அவற்றுக்கு முடிவே கிடையாமையாலே சொல்லப்போகாது; உன்னால் கேட்கவும் போகாது: ஆகையாலே முக்கியமாகச் சில வற்றைச் சொல்லுகிறேன் கேளாய் என்று சொல்லி, (21) * **आदित्यानामहं विष्णुः**– ஆதித்யாநா மஹம் விஷ்ணு: * என்று தொடங்கி முப்பத்தொன்பதாவது ச்லோகமளவும் சொன்னான். இவையெல்லாம் கேட்ட அர்ஜுநன் (11—1ல்) * **यत्त्वयोक्तं वचस्तेन मोहोऽयं विगतो मम** -யத் த்வயோக்தம் வசஸ் தேந மோஹோயம் விகதோ மம * என்று, கண்ணா! நீ சொன்னவற்றையெல்லாம் கேட்டு என்னுடைய மோஹ மெல்லாம் தொலைந்தது என்று சொல்லி, (11-3ல்) * **द्रष्टुमिच्छामि ते रूपमैश्वरं पुरुषोत्तम**—த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே ரூபமைச்வரம் புருஷோத்தம * என்று பகவானுடைய அஸாதாரண ரூபத்தைக் காண்பதிலே தனக்கு விருப்பமிருப்பதாக வெளியிட்டான். அவனுக்குக் கண்ணபிரான் விச்வரூபம் காட்டியருளத் திருவுள்ளம்பற்றி அதை ஊனக்கண்ணாலே காண முடியாதாகையால் அது காண்கைக்காக திவ்யசக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்தருள விரும்பி * **दिव्यं ददामि ते चक्षुः पश्य मे योगमैश्वरम्**—திவ்யம் ததாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம் * என்று சொல்லி திவ்ய சக்ஷுஸ்ஸைக் கொடுத்து விச்வரூபத்தை அற்புதமாகக் காட்டியருளினான். ஆக, பத்தாமத்யாயத்தில் விபூதி விஸ்தாரத்தைப் பேசி, பதினோராமத்யாயத்தில் விச்வரூபத்தைக் காட்டியருளினானாயிற்று. இவையெல்லாம் எம்பெருமானுடைய உடைமைகள். இவை அஸத்யமென்பது அத்வைதிகளின் கருத்து. உண்மையாக அஸத்யமாகில், இவற்றைக் கண்ட அர்ஜுநன் முடிவாகச் சொல்லுகிற வார்த்தை அப்படியிருக்கமுடியாது. அந்த வார்த்தை ஏதென்னில்; (11-40) * **अनन्तवीर्यामितविक्रमस्त्वं सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः**—அநந்த வீர்யாமிதவிக்ரமஸ் த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: * என்பது. இவ்விடத்திலே நம் ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யத்திலுள்ள ஸ்ரீஸூக்தியை மேலே யெடுத்துக் காட்டுவோம்; அந்த ஸ்ரீஸூக்தியிருக்கட்டும்; மூலத்தை மாத்திரமே பார்ப்போம்; பார்க்குமளவில் * **सर्वं खल्विदं ब्रह्म** * **ऐतदात्म्यमिदं सर्वं** * **तत्त्वमसि श्वेतकेतो**– என்பன முதலான உபநிஷத்வாக்யங்களை விசிஷ்டாத்வைதிகள் எவ்விதமாக நிர்வஹிக்கிறார்களோ அவ்விதமாகத் தான் நிர்வஹிக்கவேண்டு மென்பது கீதாசார்ய ஸம்மதமாகத் தேறுகின்றது. மேலே குறித்த ச்ருதிவாக்யங்களை நம்மவர்கள் நிர்வஹிக்கும் ப்ரகாரத்தை பட்டர் ஸ்ரீரங்க ராஜஸ்தவ – உத்தரசதகத்தில் (23) * **स्थित्युत्पत्तिप्रवृत्ति**-ஸ்தித்யுத்பத்தி ப்ரவ்ருத்தி * இத்யாதிச்லோகத்தில் சுருங்கக் காட்டியுள்ளார். அங்கு எம்முடைய வியாக்கியானத்தில் விரிவு காணலாம். அந்தச்லோகத்தின் உத்தரார்த்தத்தில் மேலே குறித்த உபநிஷத் வாக்யங்கள் மூன்றையும் அடைவே யெடுத்துக்காட்டி "**एवमाद्या व्याख्याता रङ्गधामन्त्वण ! विजयिभिर्वैदिकैस्सार्वभौमैः**" என்று தலைக்கட்டியுள்ளார். ப்ரக்ருத கீதாச்லோகத்தில் * **ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ:*** என்றதற்குப் பொருள் யாதெனில்; பகவானே! உலகிலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களையும் நீயேயாக வேதங்களிற் சொல்லியிருப்பதற்குக்

காரணம் எல்லாவற்றிலும் நீ ஆத்மாவாக வியாபித்திருப்பதுதான் என்பதாம். இங்கு கீதாபாஷ்யஸ்ரீஸூக்தி வருமாறு—"......वायुर्यमोऽग्निरित्यादि सर्वसामानाधिकरण्यनिर्देशस्य आत्मतया व्याप्तिरेव हेतुरिति सुव्यक्तमुक्तम् .." என்று கண்ணபிரான் சொன்ன விபூதி விஸ்தாரங்களைக் கேட்டும், காட்டின விச்வரூபத்தைக் கண்டும் நின்ற அர்ஜுநன் "கண்ணா! உண்மையில் இல்லாதவற்றையெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லுகிறாயே. உண்மையாக இல்லாதவற்றை யெல்லாம் ஏறிட்டுக் காட்டுகிறாயே!" என்று சொல்லியிருக்கவேண்டும் அத்வைதிகளின் கொள்கை உண்மையாயின். அர்ஜுநன் அப்படிச் சொல்லாமல் (ச்லோ 38ல்) * त्वया ततं विश्वमनन्तरूप—த்வயா ததம் விச்வமநந்தரூப * என்றும், * सर्वं समाप्नोषि ततोऽसि सर्वः— ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோஸி ஸர்வ: * என்றும் சொல்லியிருக்கையாலே ப்ரபஞ்சமெல்லாம் ஸத்யமென்றும் ஒன்றுகூட பொய்யல்ல வென்றும் நிஸ்ஸந்தேஹமாகத் தேறுகின்றது. ஆக இவ்வத்யாயங்களிரண்டும் அத்வைதிகளின் வாதத்தை நிராதாரமென்று நிரூபிக்கப் போதும்.

பன்னிரண்டாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் 18, 19 ச்லோகங்கள் ஸாரமானவை. அவையாவன— * समः शत्रौ च मित्रे च तथा मानावमानयोः । शीतोष्णसुखदुःखेषु समः सङ्गविवर्जितः ॥ तुल्यनिन्दास्तुतिर्मौनी सन्तुष्टो येन केनचित् । अनिकेतः स्थिरमतिः भक्तिमान्मे प्रियो नरः ॥ ஸமச்சத்ரௌச மித்ரேச ததா மாநாவமாநயோ:, சீதோஷ்ண ஸுக துக்கேஷு ஸமஸ் ஸங்கவிவர்ஜித:, துல்ய நிந்தாஸ்துதிர் மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேந கேநசித், அநிகேத: ஸ்திரமதிர் பக்திமாந் மே ப்ரியோ நர:. * என்பன. பகைவனிடத்திலும் நண்பனிடத்திலும் ஒரேவிதமான பாவனையுள்ளவனும், பஹுமானம் நேர்ந்தாலும் அவமானம் நேர்ந்தாலும் அவற்றையும் துல்யமாகவே பாவிப்பவனும், சீதோஷ்ணங்களையும் ஸுகதுக்கங்களையும் ஸமமாக நினைப்பவனும், எதிலும் பற்றில்லாமலிருப்பவனும், பிறர் நிந்திப்பதையும் துதிப்பதையும் துல்யமாக நினைப்பவனும், ஒருவரோடும் பேசாமலிருப்பவனும், ஏதேனு மொன்றினால் ஸந்துஷ்ட சித்தனாயிருப்பவனும் உறுதியும் பக்தியு முடையவனுமானவன் எனக்குப் பரம ப்ரீதிபாத்ர பூதன் என்று சொல்லுகிறான் கண்ணபிரான். இப்படிப்பட்ட அதிகாரி உலகில் மிகவும் துர்லபனேயாயினும் இப்படியிருக்க ஆசைப்படவேணு மென்பதற்காகவே இஃது அருளிச்செய்தபடி.

இரண்டாவது ஷட்கத்தின் ஸாரம் முற்றிற்று.

இனி மூன்றாவது ஷட்கத்திற்குச் செல்வோம். இதில் (13ல்) முதல் ச்லோகமும் இரண்டாம் ச்லோகமும் சிறிது விபரீதவுணர்ச்சியை உண்டாக்குவது போலுள்ளது. இங்கு ஸ்வாமியினுடைய பாஷ்யமும் அதற்கு டீகையான தாத்பர்ய சந்த்ரிகையும் மிகமிக விரிவாக அமைந்திருக்கின்றது. மூல ச்லோகங்களாவன— इदं शरीरं कौन्तेय क्षेत्रमित्यभिधीयते । एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः ॥— இதம் சரீரம் கௌந்தேய க்ஷேத்ரமித்யபிதீயதே, ஏதத் யோ வேத்தி தம் ப்ராஹு: க்ஷேத்ரஜ்ஞ இதி தத்வித: * என்பது முதல் ச்லோகம், இனி இரண்டாவது ச்லோகமாவது—क्षेत्रज्ञञ्चापि मां विद्धि सर्वक्षेत्रेषु भारत । क्षेत्रक्षेत्रज्ञयोर्ज्ञानं यत्तज्ज्ञानं मतं मम— க்ஷேத்ரஜ்ஞஞ்சாபி மாம் வித்தி ஸர்வக்ஷேத்ரேஷு பாரத!, க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞயோர் ஜ்ஞாநம் யத் தத் ஜ்ஞாநம் மதம் மம* என்பது. இங்கு

(ஆபாதப்ரதீதியில்) மேல் நோக்கில் என்ன தோற்றுகிறதென்றால், க்ஷேத்ரமென்னப்படுகிற அசேதநமும், க்ஷேத்ரஜ்ஞனென்னப்படுகிற சேதநனும் ஆகிய இரண்டையும் அர்ஜுநா! நானாக அறிந்துகொள் என்னப்படுகிறது பூர்வார்த்தத்தில்; க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞர்களாகிற சேதநாசேதநங்களை யறிந்து கொள்வதென்பது யாதொன்றுண்டோ, அது தான் என்னை யறிந்துகொள்வதாகும் என்கிறது உத்தரார்த்தத்தில். இவற்றால் அத்வைதவாதம் ஸித்திக்கிறதென்று கருதிய சங்கராசாரியர் தமது பாஷ்யத்தில் அக்கருத்தை விளக்கியிருக்கின்றார். அதற்கு விரிவான மறுப்பு ஸ்வாமியின் கீதாபாஷ்யத்திலுள்ளது; மிகமிக விரிவான மறுப்பு தாத்பர்யசந்த்ரிகையிலுள்ளது. அதன் ஸாரத்தை மிகவும் சுருக்கமாகத் தெரிவிக்கிறோமிங்கு. தேஹத்திற்காட்டிலும் ஆத்மா வேறுபட்டவன் என்பது தெரிந்திருக்கச்செய்தேயும் 'தேவோஹம் மநுஷ்யோஹம்' என்று வ்யவஹாரம் செய்துவருகிறோம். அஹம் என்பதற்கு ஆத்மா அர்த்தமேயொழிய தேஹம் அர்த்தமன்று; தேவத்வமோ மநுஷ்யத்வமோ சரீரத்திலுள்ளதேயன்றி அஹமர்த்தமான ஆத்மாவிலுள்ளதன்று. அப்படியிருந்தும் 'தேவ: அஹம், மநுஷ்ய: அஹம்' என்று ஸமாநாதிகரணமாக ப்ரயோகிப்பது எப்படி பொருந்துகிறதென்றால் கேண்மின். ஆத்மாவும் சரீரமும் ஒன்றைவிட்டொன்று தனித்து நிற்பனவல்ல. தேஹமானது ஆத்மாவுக்கு அப்ருதக்ஸித்தவிசேஷணமாய்க் கொண்டேயிருப்பதால் இந்தச் சேர்த்தியையிட்டு 'தேவ: அஹம், மநுஷ்ய: அஹம்' என்று வ்யவஹரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு அர்த்தம் என்னவென்றால், தேவ சரீரக: அஹம், மநுஷ்ய சரீரக: அஹம்—என்பதேயாம். ஏவஞ்ச, சரீராத்மபாவரூபமான ஸம்பந்தத்தைக் கொண்டு பொருத்தப்பட்டதாயிற்று. இவ்வண்ணமாகவே "क्षेत्रज्ञं चापि मां विद्धि— க்ஷேத்ரஜ்ஞஞ் சாபி மாம் வித்தி" என்றதும் சரீராத்ம பாவ ஸம்பந்த நிபந்தனமாகவே பொருந்தக் குறையில்லை. அசேதநமான தேஹமானது ஜீவாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருப்பது போல, இவ்விரண்டும் சேர்ந்து பரமாத்மாவுக்கு சரீரமாயிருக்கும் விஷயம் ஸுபாலோபநிஷத்து முதலானவற்றில் ஸுப்ரஸித்தமா யிருப்பதால் க்ஷேத்ரத்தையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் பரமாத்மாவாக நினைப்பதென்பது "क्षेत्रक्षेत्रज्ञशरीरकः परमात्मा— க்ஷேத்ரத்தையும் க்ஷேத்ரஜ்ஞனையும் சரீரமாகக் கொண்டவன் பரமாத்மா" என்று நினைப்பதாகவே முடிந்து நிற்கும். இவ்விஷயம் பலபல உபபத்திகளுடன் ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் விரித்துரைக்கப் பட்டிருப்பது காண்க.

பதினான்காமத்யாயத்தின் ஸாரம்

இதில் (24, 25ல்) * गुणातीतस्स उच्यते—குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே * என்று ஓர் உத்தமாதிகாரி சொல்லப்படுகிறான். இவனுக்கு குணாதீதனென்று பெயர். குணங்களைக் கடந்தவனென்று பொருள். ஸகல குணங்களுக்கும் கொள்கலமாக இருப்பவனன்றோ உத்தமாதிகாரி; குணங்களைக் கடந்தவன் எப்படி உத்தமாதிகாரியாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கக்கூடும். இங்கு விவக்ஷிக்கப்படுகிற குணங்கள் சமதமாதிகுணங்களல்ல; ஸத்வ ரஜஸ் தமோ குணங்கள். * முக்குணத்து வாணியத்து இரண்டிலொன்று நீசர்கள் * என்று திருமழிசைப்பிரானும். * முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினி லொன்றி நின்று * என்று திருமங்கையாழ்வாரும் அருளிச் செய்கிறபடி ரஜஸ் தமோகுணங்களிரண்டுதானே ஹேயங்கள்; ஸத்வகுணம் உபாதேயந்தானே; அதுவுங்கூட ஹேயமென்று தோன்றும்

படியுள்ளதேயென்று நினைக்கவேண்டா ; சுத்த ஸத்வம் என்பது உபாதேயமே. ரஜஸ் தமஸ்ஸுக்களோடு கலசின ஸத்வம் உபாதேயமன்று. அது ஹேயமே. ஆக, தமோ குணமும் ரஜோகுணமும் ரஜஸ்தமோமிச்ரஸத்வகுணமுமாகிய முக்குணங்களையுங் கடந்தவன் குணாதீதனெனப் படுவான். இவனை நாம் எப்படித் தெரிந்துகொள்வதென்றால் அவனுடைய நிலைமையைக் கொண்டு தெரிந்துகொள்ளலாம். அந்த நிலைமை தெரிவிக்கப் படுகிறது இரண்டு ச்லோகங்களினால். * **समदुःखसुखस्स्वस्थः समलोष्टाश्मकाञ्चनः । तुल्यप्रियाप्रियो धीरस्तुल्यनिन्दात्मसंस्तुतिः ॥ मानावमानयोस्तुल्यः तुल्यो मित्रारिपक्षयोः । सर्वारम्भपरित्यागी गुणातीतस्स उच्यते**—ஸமதுக்க ஸுகஸ் ஸ்வஸ்த: ஸமலோஷ்டாச்ம காஞ்சந:, துல்யப்ரியாப்ரியோ தீரஸ் துல்யநிந்தாத்ம ஸம்ஸ்துதி:, மாநாவமாநயோஸ் துல்யஸ் துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ:, ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ குணாதீதஸ் ஸ உச்யதே *என்னுமிவ்விரண்டு ச்லோகங்களும் அநவரதம் கண்டபாடம் செய்யத்தக்கன. ஸுகம் வந்தாலும் துக்கம் வந்தாலும் ஒரேவிதமான சித்தவ்ருத்தியையுடையனாயிருக்க வேணுமென்கிறது 'ஸமதுக்கஸுக:' என்பதனால். அதன்மேல் [**ஸ்வஸ்த:**] என்கிறது. இதற்கு இவ்விடத்தில் அபூர்வமான வ்யுத்பத்தியைக் காட்டியருளுகிறார் ஸ்வாமி யெம்பெருமானார். '**स्वस्मिन् स्थितः–स्वस्थः**' (தன்னிடத்திலேயே யிருப்பவன்) என்கிறார். உடனே அதை விவரிக்கிறார்— "**स्वात्मैकप्रियत्वेन तद्व्यतिरिक्तपुत्रादिजन्ममरणादि सुखदुःखयोः समचित्त इत्यर्थः**" என்று. உலகில் ஸுகதுக்கம், ப்ரியாப்ரியம் என்னும் சப்தங்கள் விசேஷமான பொருள்வாசியையுடையனவல்ல ; பர்யாய சப்தங்கள் போலவேகாணும். ஆனாலும் விஷய பேதத்தாலே பொருள் பேதித்திருக்கும். **ஸ்வஸ்த:** என்பதற்கு '**स्वात्मनि स्थितः प्रसन्नः**' என்பது சங்கரபாஷ்யம். அதையே நன்கு விவரித்துக் காட்டுகிறது ராமாநுஜ பாஷ்யம். இதற்குமேல் "**ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சன:**" என்கிறது. லோஷ்டத்தையும் கல்லையும் பொன்னையும் துல்யமாக நினைப்பவன். இப்படியாக மேன்மேலும் சொல்லப்படுகிற தன்மைகள் இந்நிலத்தில் நம் போன்ற பாமரர்களுக்கு எவ்வளவு பழக்கம் செய்தாலும் வாய்க்கக்கூடியவையல்ல. ஆயினும் இப்படிப்பட்ட ச்லோகங்களை நாம் மனனம் செய்துகொண்டேயிருந்தால் பெரிதும் பயன்படும்.

பதினைந்தாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் பதினைந்தாம் ச்லோகத்தை ஸாரமாக எடுத்துக் கொள்வோம் :—

सर्वस्य चाहं हृदि संनिविष्टो मत्तः स्मृतिर्ज्ञानमपोहनं च । वेदैश्च सर्वैरहमेव वेद्यो वेदान्तकृद्वेदविदेव चाहम् ॥
என்பது அந்த ச்லோகம். மேல் பதினெட்டாமத்யாயத்திலே (61.) "ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசேர்ஜுந ! திஷ்டதி, ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா," என்கிற ப்ரதம புருஷனைக வைத்துச் சொல்லியிருப்பது போலல்லாமல் [அதாவது, தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்டவொரு ஈச்வரனிருப்பதாக ப்ரமிக்கும்படி சொல்லாமல்] கீழ் பத்தாமத்யாயத்தில் (8) * அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்தஸ் ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே * என்று தெளிவாகச் சொன்னது போலவே இங்கும் "**அஹம்** ஸர்வஸ்ய ச ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்ட:" என்றும் "ஸ்ம்ருதி: ஜ்ஞாநம் அபோஹநஞ்ச **மத்த:**" என்றும் உத்தமபுருஷனையிட்டுத் தெளிவாகச் சொல்லியிருப்பது விசேஷம். அர்ஜுந !, யுத்தம் செய்ய ஸந்நத்தனாய் உத்ஸாஹத்துடன் வந்தவுன்னை யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று சோர்வுற்று உட்காரப் பண்ணினது நானே காண் என்று காட்டுகிறபடி. இனி உத்தரார்த்தத்தில் **ஸர்வைர்**

வேதைச்ச அஹமேவ வேத்ய: '' என்றதும், **"அஹமேவ வேதாந்த க்ருத்** '' என்றதும் **அஹமேவ வேதவித்** '' என்றதும் ஆபாத ப்ரதீதியில் அஸங்கதம் போல் தோற்றும். (அதாவது) வேதத்தில் பூர்வகாண்ட மெல்லாம் கர்மகாண்டமென்று பேர்பெற்று, பலபல தெய்வங்களையுத்தேசித்துச் செய்யப்படும் கருமங்களைப் பற்றியதேயன்றி பகவானைப் பற்றியதன்று ; ஆகவே "வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய: '' என்றது அநுபபந்நம். அபௌருஷேயமான வேதத்தின் ஒரு பகுதியான வேதாந்தத்தைத் தான் செய்ததாகச் சொல்லியிருப்பதும் அநுபபந்நம். வேத முணர்ந்த ப்ரஹ்மவித்துக்கள் பல கோடி நூறு யிரவர் இருக்க '' **அஹமேவ வேதவித்** '' என்றதும் அநுபபந்நம். என்று இவ்விதமாக அஸாங்கத்யம் தோற்றும். இத்தகைய சங்கைக்கு இடமில்லாதபடி ஸ்வாமி பாஷ்ய மருளிச் செய்திருக்கும்படி காணீர் ;—

கர்மகாண்டத்தில் தேவதாவிசேஷங்களை யுத்தேசித்துக் கருமங்களைச் செய்யும்படி விதித்திருந்தாலும், அந்தந்த தேவதைகள் தனக்கே சரீரபூதர்களாய், தத்ததந்தர்யாமியான தானே அவ்வோகருமங்களினால் ஆராதிக்கப் படுவதனால் " வேதைச் ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:" என்றது மிகவும் உபபந்நமே. **[வேதாந்தக்ருத்]** " இந்த்ரம் யஜேத, வருணம் யஜேத '' முதலான வேதவிதிகளுக்கு, அந்தமாவது—பலன் ; அதனைக் கொடுப்பவன் நானேயென்றபடி " **वेदोदितफलस्य प्रदाता च अहमेवेत्यर्थः** ॥ [**அஹமேவ வேதவித்**] கீழே விரித்தபடி தெரிந்து கொள்ளாதவர்கள் வேதமோதினவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் வேத வித்துக்களல்லர். "**एवं मदभिधायिनं वेदम् अहमेव वेद.**"

பதினாறுமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் தேவாஸுரவிபாகம் முக்கியமானது. தைவப்பிறப்பு அஸுரப்பிறப்பு என்று பிறப்பிலேயே இருவகையுண்டு. (16 6) * **द्वौ भूतसर्गौ लोकेऽस्मिन्दैव आसुर एव च**- த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச * என்று, உலகத்திலுள்ள பிராணிவர்க்கங்களை யெல்லாம் இரண்டே வகுப்பாக வகுக்கிறான் கீதாசார்யன். தைவ வகுப்பு ஒன்று, அஸுர வகுப்பு மற்றொன்று. இதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேணுமானால் * **दैवी सम्पद्विमोक्षाय निबन्धायासुरी मता**-தைவீ ஸம்பத் விமோக்ஷாய நிபந்தாய ஆஸுரீ மதா * (16—5) என்கிறவொரு பாதி ச்லோகத்தை மனனம் பண்ணினாற் போதும். ஸம்ஸாரபந்தத்தில் நின்றும் விடுபட்டு ஸத்கதியை யடையும் வழியைச் சிந்தனை செய்யும் வகுப்புதான் தெய்வவகுப்பெனப் படுவது. அப்படிப்பட்ட சிந்தனை யின்றிக்கே அதோகதியை யடையும் வழியைத் தேடும் வகுப்புதான் ஆஸுர வகுப்பெனப் படுவது. இங்ஙனே சொன்னதைக் கேட்டவுடனே அர்ஜுநனுடைய முகத்தில் துக்கக் குறி காணப்பட்டது. நம்மைக் கண்ணபிரான் தைவவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானோ ஆஸுர வகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறானோ தெரியவில்லையே யென்று அர்ஜுநன் கவலையுற்று நின்றான். அதை யறிந்த கண்ணபிரான் உடனே யருளிச் செய்கிறான்— * **माशुचः सम्पदं दैवीमभिजातोऽसि पाण्डव**-மா சுசஸ் ஸம்பதம் தைவீம் அபிஜாதோஸி பாண்டவ ! * என்கிறான். அப்பா ! நீ கவலை கொள்ளாதே, நீ தெய்வ வகுப்பில் சேர்ந்தவனே யென்று கூறி

அவனைப் பரமானந்தப்படுத்துகிருன். தான் செய்யும் உபதேசங்களை அவன் ருசிவிச்வாஸங்களோடு கேட்டுக் கொண்டிருப்பது பற்றியே அவனைத் தைவஸம்பத்து வாய்ந்தவனுக அறுதியிட்டருளினன் கண்ணபிரான். நமக்கு ஆஸ்திக்ய முள்ளதா? நாஸ்திக்ய முள்ளதா? என்பது உலகில் அவரவர்களுடைய நெஞ்சுக்குத் தெரியுமன்றே. ஆஸ்திக்ய முண்டாகில் நம்முடைய பிறப்பு தெய்வப்பிறப்பு என்று தானே நிச்சயித்துக் கொள்ளலாம். அஃதில்லையாகில் ஆசுரப் பிறப்பே நமக்கு வாய்த்ததென்று நிச்சயித்துக்கொள்ள என்ன தடை? இத்தீய பிறப்பின் தன்மைகளை மேலே பல ச்லோகங்களினுல் கண்ணபிரான் தானே நன்கெடுத்துக் கூறுகின்ருன். * न शौचं नापि चाचारो न सत्यं तेषु विद्यते । असत्यमप्रतिष्ठं ते जगदाहुरनीश्वरम् ॥—ந சௌசம் நாபி சாசாரோ ந ஸத்யம் தேஷு வித்யதே, அஸத்யமப்ரதிஷ்டம் தே ஜகதாஹுரநீச்வரம் * இத்யாதிகள் காண்க.

பதினேழாமத்யாயத்தின் ஸாரம்.

இதில் மூவகையான தபஸ்ஸுக்களைக் கூறுகின்ருன் கண்ணன். அவை சாரீரதபஸ்ஸென்றும், வாங்மயதபஸ்ஸென்றும். மாநஸதபஸ்ஸென்றும் வழங்கப்படுவன. * ஊன்வாட வுண்ணு துயிர்காவலிட்டு உடலிற்பிரியாப் புலனைந்தும் நொந்து, தான்வாட வாடத் தவஞ்செய்ய * என்றும் * காயோடு நீடு கனியுண்டு வீசு கடுங்கால் நுகர்ந்து நெடுங்காலம் ஐந்து தீயூடு நின்று தவஞ்செய்ய * என்றும் ஆழ்வார்கள் ஒருவிதமான உடல்தவத்தை யருளிச்செய்துள்ளார்கள். கீதாசார்யன் அருளிச்செய்வது அதனில் வேறுபட்டது. * देवद्विजगुरुप्राज्ञपूजनं शौचमार्जवम् । ब्रह्मचर्यमहिंसा च शारीरं तप उच्यते ॥ * என்பது காயிகதபஸ்ஸைத் தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பகவானையும் அந்தணர்களையும் ஆசாரியர்களையும் பண்டிதர்களையும் வழிபாடு செய்வது, புண்ய தீர்த்தங்களில் குடைந்தாடுவது, நெஞ்சில் நினைத்தபடியே அனுஷ்டித்துக் காட்டுவது, மாதர்களைக் கண்டு காதல் கொள்ளாமை. ப்ராணி பீடைகள் செய்யாமை ஆகிய இவை காயிகதபஸ்ஸெனப்படும். * अनुद्वेगकरं वाक्यं सत्यं प्रियहितं च यत् । स्वाध्यायाभ्यसनं चैव वाङ्मयं तप उच्यते என்பது வாங்மயமான தபஸ்ஸைத்தெரிவிக்கும் ச்லோகம். பிறரை நோவச்செய்யாத வார்த்தைகளைச்சொல்லுவது, உண்மையைச் சொல்லுவது, ப்ரியமும் ஹிதமுமானவற்றைச் சொல்லுவது, வேதமோதுவது ஆகிய இவை வாசிகதபஸ்ஸெனப்படும். * मनःप्रसादस्सौम्यत्वं मौनमात्मविनिग्रहः । भावसंशुद्धिरित्येतत्तपो मानसमुच्यते ॥ கோபம் முதலியன கொள்ளாமையாகிற மனத்தெளிவு, பிறர்க்குத் தீங்கிழைக்க நினையாமையாகிற ஸௌம்யத்வம்; வாய்திறந்து பேசாமை, ஸதா தியானிக்கத் தகுந்த பரமபுருஷன் விஷயத்திலே நெஞ்சைச் செலுத்துகை, வேற்றுவிஷயங்களில் சிந்தனை கொள்ளாமை ஆகிய இவை மாநஸதபஸ்ஸெனப்படும். இங்ஙனம் மூவகைப்பட்ட தபஸ்ஸு மறுபடியும் மூவகையாக வகுக்கப்படுகிறது; ஸாத்விகமென்றும் ராஜஸமென்றும் தாமஸமென்றும்.

பதினெட்டாமத்யாயத்தின் ஸாரம்

பதினெட்டாமத்யாயத்தில் ஜாதி தருமங்களைக் குறித்துச் சொல்லுகையில் * शौर्यं तेजो धृतिर्दाक्ष्यं युद्धे चाप्यपलायनम् । दानमीश्वरभावश्च क्षात्रं कर्म स्वभावजम् ॥— சௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம் யுத்தே சாப்யபலாயனம். தானமீச்வரபாவச்ச க்ஷாத்ரம் கர்ம ஸ்வபாவ

ஜம் * என்கிற ச்லோகத்தினுல் க்ஷத்ரிய தருமத்தை நெஞ்சிலே யூன்ற வருளிச் செய்தான். இதில் பூர்வார்த்தத்தில் ஐந்து குணங்கள் க்ஷத்ரியனுக்குச் சொல்லப்படுகின்றன. இவற்றுள் சௌர்யமாவது-போர்க்களத்தில் சிறிதும் கூசாமே புகுவதற்குரிய வல்லமை. தேஜஸ்ஸாவது-பிறரால் அசைக்கவும் முடியாமை. த்ருதியாவது-தொடங்கின காரியத்தை எத்தனையிடையூறுகள் மிடைந்தாலும் சிளைக்காமல் நிறைவேற்றியே தீரும்படியான மனவுறுதி. தாக்ஷ்யமாவது-எந்த காரியத்தையும் இனிது நிறைவேற்றவல்லனுகை. [யுத்தே சாபி அபலாயநம்] போர்புரியவந்து நின்றபின் தனக்கு மரணமே ஸம்பவிக்குமென்று தோன்றினுலுங்கூட முதுகுகாட்டியோடாமை. அர்ஜுநன் க்ஷத்ரிய ஜாதியிலே பிறந்தவனுதலால் அவனுக்கு ஸ்வஜாதி தர்மமாகிய யுத்தத்தை வழுவறச்செய்கை ஆவச்யக மென்பதை மேன்மேலும் வற்புறுத்திச் சொல்லி, தான் சொன்னபடியே கேட்டாக வேண்டுமென்றும் தன்னையே தஞ்சமாகப் பற்றியாகவேண்டுமென்றும் வாழைப் பழத்தில் ஊசி யேற்றுவது போலுரைத்து, கடைசியாக அவன் வாக்கிலிருந்து * **नष्टो मोहः स्मृतिर्लब्धा त्वत्प्रसादान्मयाऽच्युत । स्थितोऽस्मि गतसन्देहः करिष्ये वचनं तव**—நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாத் மயாऽச்யுத, ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ; கரிஷ்யே வசநம் தவ. * என்று சொல்லுவித்துக் கீதையைத் தலைக்கட்டினுனயிற்று. கண்ணு ! உனது திருவருளால் என்னுடைய விபரீதஜ்ஞான மெல்லாம் தொலைந்தது: உண்மைப் பொருளுணர்ச்சி உண்டாயிற்று ; மனதிலிருந்த கல்மஷங்களெல்லாம் தீர்ந்து ஒரு நிலையில் நின்று விட்டேன் ; இனி நீ சொன்னபடி கேட்கிறேன் என்று சொன்னுனென்கிற இவ்வளவையும் த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொல்லி நின்றுன்.

கீதையுபதேசம் கேட்பதற்கு முன்பு அர்ஜுநன் இருந்த இருப்பு என்ன ? இப்போது நின்றநிலை என்ன ? என்பதே ஸாரமாக இங்கு உய்த்துணரத் தக்கது. நான் யுத்தம் செய்யமாட்டேனென்று வில்லையும் அம்புகளையும் விட்டெறிந்து தேர்த்தட்டிலே உட்கார்ந்துவிட்டான் என்பது முதலத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. நீ சொன்னபடியே செய்கிறேனென்று சொல்லி யுத்தத்திற்கு உடன்பட்டு நின்றுனென்பது பதினெட்டாமத்யாயத்தின் முடிவில் சொல்லப்பட்டது. அவரவர்களுக்கு ஸ்வதர்மத்தில் ருசியையுண்டாக்குவதே கீதையின் முழு நோக்கு என்றதாயிற்று. இந்த கீதாசாஸ்த்ரம் அவதரித்திருக்கிற ரீதியை ஊன்றி நோக்குமிடத்து வெகு ஆச்சரியமாகவே யிருக்கிறது. திருவாய்மொழியில் (4-8-6.) * அறிவினுல் குறைவில்லா அகல் ஞாலத்தவரறிய நெறியெல்லா மெடுத்துரைத்த நிறைஞானத்தொரு மூர்த்தி * என்கிற பாசுரத்தில் கீதையின் பெருமை ஸாரமாக அருளிச் செய்யப்பட்டது. இதன் அருமை பெருமையைக் கண்ணபிரான் தானே முடிவில் * **इदं ते नातपस्काय नाभक्ताय कदाचन । न चाशुश्रूषवे वाच्यं न च मां योऽभ्यसूयति**—இதம் தே நாதபஸ்காய நாபக்தாய கதாசந, ந சாசுச்ருஷவே வாச்யம் ந ச மாம் யோப்யஸூயதி * என்கிற வொரு ச்லோகத்தினுல் அற்புதமாகப் பேசினுன். அர்ஜுநா! நான் உனக்குச் சொன்ன இந்த பரம குஹ்யமான சாஸ்த்ரத்தை அதபஸ்கனுக்குச் சொல்லாதே. அபக்தனுக்குச் சொல்லாதே. அசுச்ருஷுவுக்குச் சொல்லாதே, என்னிடத்தில் அஸூயை யுள்ளவனுக்குச் சொல்லாதே யென்று கட்டளையிடுகிறுன் கண்ணபிரான். இங்கு " நச மாம் யோப்யஸூயதி " என்ற விடத்திற்கு நம் பாஷ்யகாரர் பாஷ்யமிட்டருளுகிறுர் ; காணக் கண்ணுயிரம் வேண்டும் ; கேட்கக் காதாயிரம் வேண்டும். நவில நாவா

யிரம் வேண்டும். "मत्स्वरूपे मदैश्वर्ये मद्गुणेषु च कथितेषु यो दोषमाविष्करोति न तस्मै वाच्यम्" என்று பாஷ்ய ஸூக்தியுள்ளது. என்னுடைய ஸ்வருபத்தையும் என்னுடைய ஐச்வர்யத்தையும் என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவர் எடுத்துரைத்தால் அவற்றில் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்பவனே என்னிடத்தில் அஸூயை கொண்டவன், அவனுக்கு நீ ஒன்றும் சொல்லாதே—என்று கண்ணபிரான் கட்டளை யிடுவதாக ஸ்வாமி பாஷ்யம் செய்தருளுகிறார். பகவத் குணங்களை எத்தனை உயர்த்தியாகச் சொன்னாலும் அத்தனையும் ஒக்கும்! ஒக்கும்!! என்றிராதே அவற்றில் அஸம்பாவிதத்வத்தை உபபாதிக்கிறோம் கேண்மினென்று தங்களுக்குண்டான பாண்டித்யத்தை யெல்லாம் பகவத் குணங்களை இல்லைசெய்வதிலும் இறக்குவதிலுமே உபயோகப்படுத்துகிறவர்கள் பகவத் கீதைக்கு வெகுதூரத்திலே நிற்கவேண்டுமென்பது ஸ்வாமி திருவுள்ளமாகக் காண்கிறது. * यत्र योगेश्वरः कृष्णो यत्र पार्थो धनुर्धरः। तत्र श्रीर्विजयो भूतिर्ध्रुवा नीतिर्मतिर्मम ॥ ❀

கீதை மூன்ருவது ஷட்கத்தின் உபந்யாஸம் முற்றிற்று.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதியுபந்யாஸமாலையில்

திருமந்த்ரார்த்தம்.

திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நித்யாநுஸந்தேயங்கள். இவற்றுள் திருமந்த்ரமென்கிறது ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரம். இது ஸ்ரீபதரிகாச்ரமத்திலே வெளியிடப்பட்டது. எம்பெருமானைப் பற்றின மந்த்ரங்கள் அபரிமிதங்களாயிருக்கும். அவற்றுள் வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் அவ்யாபக மந்த்ரங்களென்றும் இரு வகுப்புண்டு. பகவானுடைய ஸர்வத்ரவ்யாப்தியைத் தெரிவிக்கும் மந்த்ரங்களே வ்யாபகமந்த்ரங்களெனப்படும். அவை எவை யென்னில்;

விஷ்ணு மந்த்ரம், வாஸுதேவ மந்த்ரம், நாராயண மந்த்ரம் என்பவை. இம்மூன்று மந்த்ரங்களே பகவானுடைய மற்றெல்லா மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் சிறந்தவை. இம்மூன்றினுள்ளும் நாராயண மந்த்ரமே மிகச் சிறந்தது. விஷ்ணு மந்த்ரமானது ஆறெழுத்துடையதாகும். வாஸுதேவ மந்த்ரமானது பன்னிரண்டெழுத்துடையதாகும். நாராயண மந்த்ரமானது எட்டெழுத்துடையதாகும். இதனையே அஷ்டாக்ஷர மஹா மந்த்ரமென்பர். இதன் பெருமையையே ஆழ்வார்கள் "எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே" என்பது முதலான பல பல பாசுரங்களினால் வெளியிட்டுள்ளார்கள்.

இந்த மந்த்ரத்தில் முதற்பகுதி (ஓம்) என்னும் ப்ரணவம். அகாரம், உகாரம், மகாரம் ஆகிய மூன்றெழுத்துக்கள் சேர்ந்து (ஓம்) என்று ஒரே எழுத்தாயிற்று. ஸகல ஜகத்துக்கும் காரண பூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது அகாரம். எம்பெருமான் ஸ்ரீ மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருந்தே ரக்ஷணத் தொழிலை நடத்தவல்லவனாதலால் இவ்வகாரத்திலே பிராட்டியையும்சேர்த்து அநுஸந்திக்க/வேணுமென்பது நூற்கொள்கை. அகாரத்தின்மேல் நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏறியிருந்து அது வேதத்திற்கு உரிய இலக்கணத்தினால் லோபமடைந்து விட்டது. அதன் பொருள் உரிமைப்பட்டிருத்தல் (சேஷத்வம்) ஆகும். மூன்றாவதான எழுத்தாகிய மகாரத்திற்கு அறிவுள்ளவனை [சேதனனாகிய] ஜீவாத்மா அர்த்தமாதலால், ஜீவாத்ம ராசிகளெல்லாம் பகவானுக்கும் பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டவை என்றதாயிற்று. இடையில் இருக்கின்ற உகாரத்தின் பொருள் யாதெனில் வடமொழியில் அவதாரணப் பொருள் எனப்படும். தமிழில் பிரிநிலைப் பொருளெனப்படும். ஸ்ரீமந்நாராயணனொருவனுக்குத் தவிர மற்ற எவர்க்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாகத் தேறிற்று. உலகில் ஒருவனுக்கு உரியவனானவன் மற்றும் பலர்க்கும் உரிமைப்பட்டிருத்தலைக் காணாநின்றோம். இங்கு அப்படியல்லாமல் நாராயணனுக்கு சேஷப்பட்டவன் நாராயணனுக்கேயன்றி மற்றொருவற்கும் சேஷப்பட்டவனல்லன் என்றதாயிற்று. இது தான் உகாரத்தில் தேறின பொருள். ஆக,ப்ரணத்திவனால் எம்பெருமானுக்கே உரிமைப்பட்ட தன்மையும் பிறர்க்கும் தனக்கும் உரிமைப்படாத தன்மையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனிமேல்(நம:)என்பதும்(நாராயணாய)என்பதும் நிற்கிறது. இவை மந்த்ர சேஷமெனப்படும். இதனால் கீழ்ப் பிரணவத்தில் (ஓம் என்றதில்) சொன்ன பொருளே விவரிக்கப்படுகிறது. (நம:) என்பதனால் விரோதி கழிக்கப்படுகிறது. மூன்று வகையான விரோதிகள் அறியத்தக்கன. ஸ்வரூப விரோதி யென்றும் உபாய விரோதி யென்றும் புருஷார்த்த விரோதி யென்றும் விரோதிகள் மூவகைப்படும். அஹங்கார மமகாரங்களோடு கூடியிருக்கும் நிலை ஸ்வரூப விரோதி யெனப்படும். அந்த நிலையை ஆழ்வார் "யானே யென்னை யறியகிலாதே யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்" என்ற

பாசுரத்தினால் அநுஸந்தித்துக்காட்டினார். இந்த விரோதி கழிந்த நிலையை "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்ற பாசுரத்தினால் காட்டியருளினார்.

இனி, தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தான் முயற்சி செய்கை உபாய விரோதி யெனப்படும். அது கழிந்த நிலையை ஆழ்வார் "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்ற பாசுரத்தினால் காட்டினார். நமது துன்பத்தை எம்பெருமான் தீர்த்தாலும் தீர்க்காவிட்டாலும் ஒருவிதமான முயற்சியை யும் செய்யகில்லோம் என்றிருக்கையே உபாய விரோதி கழிந்த நிலையாகும். இனி புருஷார்த்த விரோதியாவது, பலனை யனுபவிக்கும்போது அதனால் தான் ஆனந்தப்படுகை. அது இவனுக்குத் தகாது. அந்த ஆனந்தம் எம்பெருமானுடை யதே யென்று கொண்டிருக்கை—புருஷார்த்த விரோதிகழிந்த நிலையாகும். ஆக, இம்மூன்று விரோதிகளின் கழிவும் (நம:) என்னுமதில் தெரிவிக்கப்படும்.

இனி (நம:) என்றவதின் ஆழ் பொருள் விவரிக்கப்படுகின்றது. ஸ்ரீ வைஷ்ணவ ஸம்பிரதாயத்தில் பகவானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிற் காட்டிலும் பாகவதர் களுக்கு சேஷப்பட்டிருத்தல் மிகச் சிறந்ததாகக் குலாவப்படுகிறது. திருமங்கையாழ் வார் "மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடி யார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்தும் கற்று நான் கண்ணபுரத்துறையம்மானே" [பெரிய திருமொழி 8-10-3] என்றருளிச் செய்துள்ள பாசுரத்தையே முக்கியமான பிரமாணமாகக்கொண்டு பாகவத சேஷத்வத்தைத் திருமந்திரத்திற்குத் தலையான பொருளாகக் கூறுவர் பேராசிரியர்கள். இதில் எந்த எழுத்தினால் (அல்லது) எந்த பதத்தினால் பாகவத சேஷத்வம் தெரிவிக்கப்படுகிற தென்று ஆராயவேண்டும். ஒன்றினாலும் தெரிவிக்கப்படவில்லையென்றே நினைக்கக் கூடியதாயிருக்கும். அப்படியில்லை. ப்ரணவத்தில் அகாரத்திலே இதை யநுஸந்திப் பாருளர். எங்ஙனே யென்னில்: அகாரத்தின்மேல் சதுர்த்தீ விபக்தி [நான்காம் வேற்றுமையுருபு] ஏறிக் கழிந்திருப்பதாக (லோபித்திருப்பதாக)க் கீழேவிவரிக்கப் பட்டது. லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின அந்த அகாரத்தினால் பகவானுக்கு சேஷப்படுந் தன்மை தெரிவிக்கப்பட்டதன்றோ. பாகவத சேஷத்வ மென்பது பகவத் சேஷத்வத்தின் எல்லைநிலமே யாதலால் அந்த அகாரத்திற்குப் பொருளுரைக்கும் போதே இதையும் சேர்த்துப் பொருளாக வுரைத்திடுவார்கள்.

வேறு சிலர், அந்த அகாரத்திற்கு அடுத்த உகாரத்திலேயும் பாகவத சேஷத் வத்தை யநுஸந்திப்பர்கள். எங்ஙனே யென்னில்: உகாரத்தினால் பகவானுக்குத் தவிர மற்றையோர்கட்கு சேஷப்பட்டவனல்லன் என்பது [அநந்யார்ஹத்வம்] தெரி விக்கப்படுகிறதல்லவா? பாகவதர்கள் பகவானுடைய திருவடிஸ்தானத்திலேயே சேர்ந்தவர்களாகையாலே, உகாரத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கும்போதே இந்த பாகவத சேஷத்வத்தையும் சேர்த்து அநுஸந்திப்பர்களென்றதாயிற்று. ஆக விப்படி ப்ரணவத்திற்குள்ளேயே பாகவத சேஷத்வம் அநுஸந்திக்கத் தக்கதாயி ருந்தாலும் இடையிலுள்ள (நம:) என்னும் பதத்திலே இதனை யநுஸந்திப்பது மிகவும் பொருத்தமானதென்று பேராசிரியர்களின் திருவுள்ளம். ஏனென்னில்: அஹங்கார மமகாரங்களை அறவே விட்டுத் தொலைத்தவர்களுக்கே பாகவத சேஷத்வம் ருசிக்கும். நமச்சப்தார்த்தம் ஊறவூற அஹங்கார மமகாரங்கள் அறவே நீங்குமாதலால், இங்ஙனம் நீங்கப்பெற்ற அதிகாரிகளுக்கே பாகவத சேஷத்வம் உறைத்திருக்குமென்று கொண்டு நம் ஆசார்யர்கள் பாகவத சேஷத்வத்தை (நம:) என்பதிலே அநுஸந்திக் கும்படி நியமித்தருளினது மிகப் பொருத்தமானது.

பாகவத சேஷத்வம் என்பதன் உண்மை ஸ்வரூபத்தை யறியாதார் பலர் இதில் ஆக்ஷேபங்களைச் செய்து கொண்டிருப்பர்கள்; பகவானுக்கே அடிமைப் பட்டிருக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கின்ற நாம் வேறு சில வழிப்போக்கர்களுக்கு அடிமைப்

படுகையாவது என்? ப்ரணவத்தில் உகாரத்தினால் உறுதி செய்யப்பட்ட அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தோடு முரண்பட்டதன்றோவிது; இதைத் திருமந்திரார்த்தமாகக் கொள்வது எப்படி சேரும்? என்று ஆக்ஷேபிப்பதுண்டு. அன்னவர்களைத் தெளிவிக்கிறோம். ஒரு வஸ்துவிலே நாம் அன்பு வைத்தால் அவ்வன்பு அந்தவொரு வஸ்துவோடு முடிந்து நிற்பதில்லை; அத்தோடு ஸாக்ஷாத் ஸம்பந்தமும் பரம்பரா ஸம்பந்தமும் பெற்ற வஸ்துக்களிலேயும் அன்பு பரந்து செல்லா நின்றது. மனைவியினிடத்திலே கணவன் வைக்கிற அன்பு அவளோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்தம் பெற்றவர்களிடத்தும் பெருகிச் செல்வதை எங்கும் காண்கிறோம். எம்பெருமானும் நம்மிடத்திலே வைக்கிற அன்பு நம்மளவிலே நிற்காமல் "கேசவன் தமர் கீழ்மேலெமரேழெழு பிறப்பும் மாசதிரிது பெற்று" என்று ஆழ்வார் அருளிச்செய்கிறபடியே நம்மோடு உறவு பெற்றோரிடத்திலும் பெருகிச் செல்வதை இதிஹாஸ புராணகதைகளினாலுமறிகிறோம். இவ்விதமாகவே நம்முடைய அன்பும் எம்பெருமானளவிலே சுவறிப் போகமல் அடியாரடியார் தம்மடியாரடியார் தமக்கடியாரடியார் பக்கலிலும் பெருகிச் சென்றால் இது பகவத் பக்தியின் உறைப்பேயொழிய வேறன்று. ஆக, பாகவத பக்தியென்பது பகவத்பக்தியின் ஒரு காஷ்டையே யொழிய வேறுபட்டதன்று என்றதாயிற்று. இதில் செய்யும் ஆக்ஷேபங்கள் இதன் உண்மையை உணராதார் செய்யுமவையத்தனை யென்று விடுக்க.

இனி (நம:) என்பதற்கு அடுத்ததான நாராயண பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. நார--அயந என்று இரண்டு பதங்கள் சேர்ந்து நாராயண என்றாகிறது. நாரங்களுக்கு அயநமாயிருப்பவன் நாராயணன். நித்ய வஸ்துக்களின் திரள்களுக்கு ஆதாரமா யிருப்பவனென்றபடி. நாராயணன் நித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருந்தால் அநித்ய வஸ்துக்களுக்கு ஆதாரமாயிருப்பவன் யாவன்? என்று கேள்வி பிறக்கும்; கேண்மின்: வேதாந்த ஸித்தாந்தத்தில் அநித்ய வஸ்துவே கிடையாது; எல்லாம் நித்ய வஸ்துக்களே யாகும். அழிந்தொழியும் பொருள்களை நாம் கட்கூடாகக் காணாநிற்க, அநித்ய வஸ்துவே கிடையாதென்றால் எப்படி பொருந்துமென்று கேள்வி பிறக்கும். இங்குத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டிய விஷயமாவது—நித்ய வஸ்துக்கள் இருவகைப்படும்; ஸ்வரூப நித்யமென்றும், ப்ரவாஹ நித்யமென்றும். எப்போதும் எவ்விதத்தாலும் அழிவில்லாதபொருள்கள் ஸ்வரூபநித்யமெனப்படும். ஆன்மா, மூலப்ரக்ருதி, காலம் முதலானவை இந்த வகுப்பிற் சேர்ந்தவை. இனி ப்ரவாஹ நித்ய வஸ்துக்கள் எவையென்னில்: உற்பத்தியையும் விநாசத்தையுமுடையனவாக இருக்கச் செய்தேயும் முன்னிருந்த நாமம் உருவம் லிங்கம் முதலானவற்றின் மாறுபாடின்றிக்கேயிருக்கப்பெற்ற பொருள்கள் ப்ரவாஹ நித்யங்களெனப்படும். பஞ்ச பூதங்களின் விகாரப் பொருள்களாக உலகிற் காணப்படுகின்ற செடி கொடி மரம் பானை துணி முதலான ஸகல வஸ்துக்களும் ப்ரவாஹ நித்யங்களாம். ஒரு பானை உடைந்து போனாலும் அதேவிதமான பல பானைகளை எஞ்ஞான்றும் காணாநின்றோம்; ஒரு துணி கிழிந்துபோனாலும் அதே விதமான பல துணிகளை எந்நாளும் பார்க்கின்றோம். இங்ஙனே ஒவ்வொரு பொருளின் விஷயத்திலும் கண்டு கொள்ளலாம்.

அன்றியும், வேதாந்திகளின் மதத்தில் ஒரு வஸ்துவுக்கும் புதிதாக உற்பத்தியும் அழிவும் ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை. ஒரு அவஸ்தையிலிருந்து மற்றோரவஸ்தைக்கு மாறுவதே உற்பத்தியாகும். அந்த நிலைமையினின்று மற்றோர் நிலைமைக்கு வருவதே விநாசமாகும்; ஆக ஸூக்ஷ்மாவஸ்தைக்கும் ஸ்தூலாவஸ்தைக்கும் மாறி மாறி வருவதே உத்பத்தி விநாசங்களாகையாலே இந்த வகையில் எல்லாப் பொருள்களையும் நித்யங்களென்று கொள்ளக் குறையில்லை. நாராயண னென்பதற்குப் பொருள் அருளிச் செய்யா நின்ற பிள்ளை லோகாசார்யர் முமுக்ஷுப்படியில் "நாராயணனென்றது, நாரங்களுக்கு அயந மென்றபடி; நாரங்களாவன நித்ய வஸ்துக்களி

னுடைய திரள்" என்று பணித்து உடனே அந்த நித்ய வஸ்துக்களை விவரிக்கத் தொடங்கி, "அவையாவன—ஜ்ஞாநாநந்த அமலத்வாதிகளும்...பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும் நித்யஸூரிகளும்....ப்ரக்ருதியும் பத்தாத்மாக்களும்....அண்டங்களும் அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்" என்று அருளிச் செய்தார். இதனால் விண்ணுலகிலும் மண்ணுலகிலும் ஒரு பொருளையும் விடாமல் எல்லாமும் நாரமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளாகச் சொல்லிற்றாயிற்று. இப்பொருள்களுக்கெல்லாம் ஆதாரமாயிருப்பவன் நாராயணன்.

பகவான் இப்பொருள்களிலே யிருக்கின்றானா? அல்லது இப்பொருள்கள் பகவானிடத்து இருக்கின்றனவா? என்று பார்க்குமளவில் இரண்டு வகைக்கும் குறையில்லையென்றே நூற்கள் கூறுகின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன்; எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்து உள்ளன என்பதே நூற்கொள்கை. பகவானிடத்துள்ள பரத்துவம் ஸௌலப்யம் என்கிற இரண்டு திருக்குணங்களும் மேற்கூறிய இருவகைப் பொருள்களினாலும் விளக்கம் பெற்றனவாகும். எங்ஙனே யென்னில்: எல்லாப் பொருள்களும் பகவானிடத்தே யுள்ளன வென்னும்போது எல்லாப் பொருள்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்துவம் விளங்கிற்றாம். எல்லாப் பொருள்களிலும் பகவானுளன் என்னும் போது அறப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக் கொண்டு புகுந்திருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் [எளிமை] விளங்கிற்றாம். ஆக நாராயண பதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இனி நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள நான்காம் வேற்றுமையின் பொருளாவது, கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை யென்பர்; அதாவது, நாராயணனுக்கே எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்று கோரப்படுகிற தென்கை. எவ்விதமான கைங்கர்யம் செய்யவேணும்? அது எப்போது செய்யவேணும்? என்கிற கேள்விக்கு இடமில்லை; ஸகல தேசங்களிலும் ஸகலவிதமான கைங்கர்யங்களையும் செய்வதற்கே இட்டுப் பிறந்தோம். இதனை நம்மாழ்வார் "ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்" என்கிற பாசுரத்தினால் தெளிவித்தார்.

கைங்கரியம் செய்வது மனமொழி மெய்களாலும் பொருளாலுமாகக் கூடியது. இவற்றுள் மனத்தினாலும் வாக்கினாலும் கைங்கரியம் செய்வதில் அருமையில்லை. உடலைச் சிரமப்படுத்தி அடிமை செய்வது அரிது; அதுதான் முக்கியமானது. பொருளைச் செலவு செய்து கைங்கரியம் செய்வதுதான் மிகச் சிறந்ததென்று சிலர் நினைக்கக் கூடும்: அது மிகத் தாழ்ந்ததென்பதை நிரூபிக்கிறோம் காண்மின்; ஒருவன் தவறு செய்து ராஜ தண்டனைக்கு உட்படுகிறான்; அரசன், ஒரு மாதம் கடுங்காவல், அல்லது ஆயிரம் ரூபாய் அபராதம் என்று விதித்தால் எப்படிப்பட்ட ஏழையும் சிரமப்பட்டாகிலும் பணத்தைச் செலுத்தப் பார்க்கிறானே யொழிய, தேஹத்தை நலிவுறுத்தக் கூசி சிறைவாஸத்திற்கு உடன்படுவதில்லை. இதனால் அனைவர்க்கும் தேஹத்திலே தான் அதிகமான அன்பு என்றும், பொருளில் அன்பு கிடையாதென்றும் கண்டுகொள்கிறோமல்லவா? நாம் எதை அதிகமாக அபிமானிக்கிறோமோ அதைச் சிரமப்படுத்திச் செய்யும் கைங்கர்யமே சிறந்ததாகுமென்பதில் தட்டில்லை. ஆகவே, திரவியத்தைக்கொண்டு செய்யும் பணிவிடையிற்காட்டிலும் உடலைக் கொண்டு செய்யும் பணிவிடையே சீரியதென்று தேறுகின்றது. கோவில்களில் எம்பெருமானுக்குத் திருத்தேர்த் திருவிழா நடைபெறுகின்றது; அன்பர்களே! திருத்தேரை யிழுக்க வாருங்கள் என்றழைத்தால், பத்தெட்டு ரூபாயைக் கொடுத்துக் கைகூப்பி நிற்கும் அதிகாரிகளே மலிந்துள்ளார்கள். உடலைச் சிரமப்படுத்திக் கைங்கரியம் செய்வோமென்று குதுகலிப்பவர்கள் மிகச் சிலரே. அத்தகைய கைங்கர்யமே எம்பெருமானுக்குப் பரம ப்ரீதியை விளைக்கும். இங்கு ஒன்று கேட்கலாம்;

ஒருவற்குப் பணிவிடை செய்வதென்பது உலகில் கிலேசமாகக் காணப்படுகிறதே யொழிய ஆனந்தமாகக் காணப்படவில்லை. "ஸேவா ச்வவ்ருத்தி ராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று மநுமஹர்ஷியும் கூறியுள்ளார்; இதன் பொருளாவது பணிவிடை செய்வதென்பது நாய்த்தொழிலாதலால் அதனை விட்டுவிடவேண்டு மென்பதாம். ஆனந்தமயனான ஆன்மா ஆனந்தஹேதுவான செயல்களைச் செய்து ஆனந்தப்பட வேண்டியிருக்க, கிலேசத்திற்கே ஹேதுவான பணிவிடையைச் செய்து வருந்தலாமோ வென்பர். இதற்கு ஸமாதானம் கேண்மின்; உலகிற் பணி விடைகள் இரண்டு வகையாக வுண்டு- தேஹபோஷணத்திற்காகப் பணிவிடை செய் வது ஒன்று; ஆத்மானந்தத்திற்காகப் பணிவிடை செய்வது மற்றொன்று.

இவற்றுள் முந்தின பணிவிடையினால் கிலேசம் விளையுமே யல்லது பிந்தின பணிவிடையினால் சிறிதும் கிலேசம் விளையாது; பரமானந்தமே கொந்தளிக்கும். சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும், காமுகன் காமினிக்குச் செய்யும் பணிவிடைகளையும் பார்க்கிறோம். இவை வெகு மகிழ்ச்சியுடன் நடைபெறு கின்றன வென்பதை உலகிற் காண்கிறோம்.

துஷ்யந்த மஹாராஜன் வேட்டையாடிக்கொண்டு செல்லும்போது ஒரு மஹர்ஷியின் ஆச்ரமத்தில் இளைப்பாறப் புகுந்தான்; அங்கே சகுந்தலை யென்னும் தெய்வமாதைக் கண்டு காதல் கொண்டான்; அவளோடு ஸம்பாஷிக்கவும் பெற்றான்; அப்போது சொல்லுகிறான்:—"ஸம்வீஜயாமி நளிநீதள தாளவ்ருந்தைঃ, அங்கே நிதாய கரபோரு! யதாஸுகம் தே ஸம்வாஹயாமி சரணவுத பத்மதாம்ரௌ" என் கிறான்; சகுந்தலையின் முகத்தில் வேர்வை நீர் பெருகுவதைக் கண்டு அரசன் பொறுக்கமாட்டிற்றிலன்; தாமரையிலையை விசிறியாகக் கொண்டு விசிறட்டுமா? உன்னுடைய பாத பல்லவங்களை மடியிலே யிட்டுக்கொண்டு நோவு தீர வருடட்டுமா? என்று கேட்கிறான்; கேட்டுக்கொண்டே அப் பணிவிடைகளையும் செய்கிறான். இவனோ சக்ரவர்த்தி; அவளோ ஒரு காட்டுப் பெண், காதல் விளைந்ததே காரணமாகக் கைங்கர்யம் செய்வதில் அன்பு ததும்பிய குதூஹலம் விளைகின்றது. இதனால் என்ன தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்; உகப்பில்லாதவிடத்தில் செய்யநேரும் பணிவிடையே துக்க ரூபமானதென்றும், உகப்புள்ளவிடத்தே செய்ய ப்ராப்த மாகும் கைங்கர்யமானது ஆனந்தமயமாகவே யிருக்குமென்று முணருகிறோம்.

ஆகவே எம்பெருமானிடத்தில் ஸ்வரூபத்தாலும் திருக்குணங்களடியாகவும் உகப்புக்கொண்டவர்களுக்குக் கைங்கர்யம் ருசித்திருக்குமே யொழிய க்லேச ரூப மென்று வெறுக்கத் தக்கதாயிராதென்று தெரிந்துகொள்ளுகிறோம். இவ்விஷயத் தைப் பிள்ளை லோகாசார்யர் எவ்வளவு அழகாகத் தெரிவித்தருளுகிறார் பாருங்கள்— "சேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்; அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு சேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே" என் பது அவ்வாசார்ய சிகாமணியின் திவ்யஸூக்தி. வேதார்த்த ஸங்க்ரஹமென்னும் நூலின் முடிவில் ஸ்வாமி ராமாநுஜர் தாமும் அருளிச்செய்த அர்த்தமிது. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை செய்வது ஸ்வரூபாநுரூபமே யாதலால் * நாராயணாய வென்பதனால் அது செய்யப்படுவதில் குறையொன்று மில்லை யென்க. ஆக இவ்வளவாலும் திருமந்திரப் பொருள் விளக்கப்பட்டதாயிற்று. .... (*)

திருமந்த்ரார்த்த ஸாரோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

திருவல்லிக்கேணி உபந்யாஸமாலையில் த்வயார்த்தம்.

நமது ஸம்பிரதாயத்தில் திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் த்வயத்திற்கே ஏற்றமதிகம். திருமந்திரத்திற்கு மந்த்ரராஜமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு மந்த்ர ரத்னமென்று பெயர். ராஜாவும் விரும்பக்கூடியவஸ்து. ரத்னமாதலால் ரத்னமென்று பெயர்பெற்ற த்வயமே சிறந்ததாகும். மூன்று ரத்னங்கள் பிரஸித்தமாக வழங்கப் பெறுகின்றன. பராசரமஹர்ஷி பணித்த விஷ்ணு புராணம் புராண ரத்னமென்றே ப்ரஸித்திபெற்றது. "ஸந்தர்சயந் நிரமிமீத புராணரத்நம் தஸ்மை நமோ முநிவராய பராசராய" என்றருளிச்செய்தது காண்க.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்த ஸ்தோத்ரமானது ஸ்தோத்ரரத்னமென்றே புகழ்பெற்றொளிர்கின்றது. த்வயமந்த்ரம் மந்த்ரரத்னமென்று வழங்கப்பெறுகின்றதென்று சொன்னோம். எறும்பியப்பா பணித்த மணவாள மாமுனிகளின் திநசர்யையில் "மந்த்ரரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், ததர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்நத்த புலகோத்கமம்" என்றருளிச் செய்திருப்பது காண்க. திருமந்த்ராநுஸந்தானத்திற்குக் காலநியதியுண்டு; த்வயாநுஸந்தானத்திற்கு அஃது இல்லை. சரணாகதி கத்யத்தில் "த்வயம் அர்த்தாநுஸந்தாநேந ஸஹ ஸதா ஏவம் வக்தா யாவச்சரீரபாதம் அத்ரைவ ஸ்ரீரங்கே ஸுகமாஸ்வ." என்று எம்பெருமானார்க்கு அழகிய மணவாளன் இட்டருளினகட்டளை. நம் பூர்வாசாரியர்கள் அந்தேவாஸிகளையும் அந்தரங்கர்களையும் ஆசீர்வதிக்க வேண்டுமிடத்து "திருமந்த்ரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைகநிரதராவீர்" என்று ஆசீர்வதிப்பர்களென்று ப்ரஸித்தம்.

திருமந்திரத்திற் காட்டிலும் சரமச்லோகத்திற் காட்டிலும் த்வயம் மிகச் சிறந்ததென்பதை யாவரும் எளிதாகவறியலாம். எங்ஙனேயென்னில்; "இதிலே ஸ்ரீ ஸம்பந்த மநுஸந்தேயம்" என்று பிள்ளை யுலகாசிரியரருளிச் செய்தபடியே திருமந்திரத்தில் பிராட்டி ஸம்பந்தம் ஆர்த்தமாகக் கிடைப்பதேயன்றி ஸ்பஷ்டமாக வில்லை. சரமச்லோகத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்த ப்ரஸ்தாவமே செய்தார்களில்லை. இக்குறைதீர த்வயத்தில் பூர்வகண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் உத்தர கண்டத்தின் தொடக்கத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ஸுஸ்பஷ்டமாக விளங்காநிற்பது ஒரு விசேஷம். அவ்விரண்டு ரஹஸ்யங்களிலும் திருவடிகளின் ப்ரஸ்தாவமேயில்லாமை பெரியகுறை. அக்குறையும் தீர இதில திருவடிகளையே தஞ்சமாகக் காட்டிக்கொடுத்தது மற்றொரு விசேஷம். ஆகப் பல படிகளால த்வயத்தின் சிறப்பை அறிவித்தோமானோம்.

ஸ்ரீவைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம். இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துற முன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களாம். அவையாவன :—(1.) * பிதரம் மாதரம் தாராந் * இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவ விடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை (2) வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிகரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல். (3) பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தளும்பாமல் பலன் தப்பாமல கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை. (4) இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறியிராமல் *தாவி வையங்கொண்ட தடந் தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ *என்கிறபடியே க்ரமப் ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை. (5) பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவா நிற்கச் செய்தேயும் இந்த வுடம்போடேயிருக்கும் வரை திவ்ய தேசங்களிலே *கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லை

யென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணாநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை. (6) கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போல இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே!' என்று அவர்களது வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை. (7) இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை. (8) கீழ்ச் சொன்னவற்றை யெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில பக்தி அதிசயித்திருக்கை. (9) நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய ஸூரிகள் பெறும் பேற்றுக்கு உரியனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையறாது நன்றி பாராட்டுதல். (10) தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாநவிரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனாய் பரமஸாத்விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகை-ஆக இவை யித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்.

இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம் ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது. திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரம ச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்து கொண்டு பிறகு த்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. விசிஷ்ட வேஷமாவது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம். ப்ராஹ்மணாதி வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும் அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப் பற்றி நிற்கையாலும் சாஸ்திரங்களுக்கு தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது—ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம். திருமந்திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நம:பதார்த்தப்ராதாந்யத்தையிட்டு இங்ஙனே சொல்லுகிறதென்க. ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில்-இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாப மென்கிறது. இனி, ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோவென்னில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும். பிராட்டியும் வேணும். முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்த

லாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று. உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில், இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தேறின தாற்பரியம்.

ஸித்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டு முடையவனே த்வயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சந்யமாவது—* நோற்றநோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்கிறபடியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை. அநந்யகதித்வமாவது—* புகலொன்றில்லாவடியேன் * களைகண் மற்றிலேன் * என்கிறபடியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப்பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான். உபாயாந்தர மில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், வேறு ரக்ஷகனில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ரஹஸ்யத்திலே பரக்கவருளிச் செய்யப்பட்டிருக்கின்றது.

இனி த்வயத்தின் வாக்யார்த்தம் கேண்மின். இரண்டு கூறாக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்—பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப் பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. [ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது.] உத்தர கண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. [ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்ய பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்.]

இனி பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. *ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா:* என்கிற ப்ரமாண வசனம் காண்க. “ஸ்ரீரித்யேவ ச நாம தே” என்றார் ஆளவந்தாரும். இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, *ச்ரிஞ்—ஸேவாயாம்* என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்நமாகும். ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ: (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி,) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ: (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி) கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்று பொருள் படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்குமென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவள் ஸேவியாநின்றாளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்குமென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாப் போலே இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையையிட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் சேராது. இதை நாம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயார்த்த ஸாரநிதி, ஸத்ஸம்ப்ரதாயஸுதாநிதி முதலிய நூல்களிலே பரக்க உபபாதித்தோம். வேதாந்தவாசிரியரும் ரஹஸ்யரத்நாவளி முதலிய ரஹஸ்யங்களிலும் சரணாகதிகத்ய பாஷ்யத்திலும் “பிராட்டிக்குப் புருஷகாரத்வம் மட்டுமேயுள்ளது, எம்பெருமான் தான் பலப்ரதன்” என்பதைப் பன்னிப்பன்னிப் பேசியுள்ளார்.

எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான நெருப்பு [படபாக்நி] கிளருமாபோலே ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக. இவள் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தை யாற்றி தயையையுண்டாக்குவள். ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமேயென்க. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், *அகில ஜகந்மாதரம்* என்கிற படியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற வொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் *பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு* என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமத விஷயமாயிருக்கிற வொரு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று. யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றி பெற்றே தீரும்படியான வால்லப்யமிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டி யிடத்தே புஷ்கலமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான்; ஈச்வரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்து மாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அநுமான் "பெருமாள் வெற்றி பெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து, "இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்க வேணும்" என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்மிறுங்கணை அவ்வநுமானையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயண பிரஸித்தம். [*பாபாநாம் வா சுபாநாம் வா* இத்யாதி.] அப்படிப்பட்ட விவள் *அல்லி மலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான்* என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், *நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக* என்கிறபடியே 'மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ' என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பது சொல்லவேணுமோ?

'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. அதன் மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் கேண்மின். 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. "நித்யயோகே மதுப்" என்பது வியாகரணம். இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போதுமுண்டென்பது தேறும். இந்த நித்ய யோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும்

நிரூபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங் கண்டு "ஐயோ என்னாகுமோ!" என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள். இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதநன் அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை.

அன்றியும், பிராட்டி எப்போதும் எம்பெருமானோடுகூடியேயிருக்கின்றாளென்று தெரிந்து கொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். 'புருஷகாரம் செய்பவள் அருகேயிருக்குங்காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமயப்ரதீக்ஷை வேண்டியதில்லை; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்கவேண்டுவதத்தனையே. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதேயென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்து கொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்நிதியில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொன்னோம்.

இனி நாராயண பதார்த்தம் கேண்மின் '**நாராயணன்**' என்பதற்குப் பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பாநுகுணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு, வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத்திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக் கடவது. ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு 'இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறாமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்பட வேணும்.

இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்க வந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு **வாத்ஸல்யம்**; வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [*என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் * என்கிறபடியே] போக்யமாகக்கொண்டு *பாலேபோல் சீர் *என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, *ந த்யஜேயம் கதஞ்சந* என்று ஒரு நிலைநின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சாமைக் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ' வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் காரியம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற்குறுப்பு **ஸ்வாமித்வம்**. உடைமையை யுடையவனா யிருக்கைதான் ஸ்வாமித்வமென்பது. சேதநன் விமுகனான தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவுமுறையாம். ஆகவே, இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம், உபய விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசக

மான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வையநுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல் விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌலப்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதேயன்றோ ஸௌலப்யமாவது. *ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி* என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனான தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ் நின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம்.

கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் *தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந் தானே* என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக் கொண்டு நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம். இந்த அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடிபோன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்நிதி பண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படி யிருக்கும்.

ஆனது பற்றியே ஆழ்வார்கள் அர்ச்சாஸ்தலங்களையே தங்களுடைய பிரபத்திக்கு இலக்காக்கினார்கள். நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழியில் (6-10 10) *அகலகில்லேனிறையுமென்று* என்கிற பாசுரத்தினால் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளில் ப்ரபத்தி செய்யுமிடத்து த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தை அநுஸந்தித்துக் கொண்டே செய்தாரென்பது அப்பாசுரத்தினால் ஸ்பஷ்டமாக விளங்குகின்றது. எங்ஙனேயென்னில்; *அகலகில்லேனிறையுமென்று அலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா!* என்பதனால் ஸ்ரீமத்பதார்த்தாநுஸந்தானம். *நிகரில் புகழாயென்று தொடங்கி *திருவேங்கடத்தானே* என்னுமளவும் நாராயண பதார்த்தத்தின் அநுஸந்தானம். (எவ்வாறென்னில்;) நாராயண பதத்திற்கு வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஞானம் சக்தி என்னும் ஆறு குணங்களுடைமையே அர்த்தமாதலால், நிகரில் புகழாய் என்று வாத்ஸல்யம். உலகம் மூன்றுடையாய் என்று ஸ்வாமித்வம். என்னையாள்வானே என்று ஸௌசீல்யம். திருவேங்கடத்தானே யென்று ஸௌலப்யம். சக்திமான்களான அமரர்களும் ஜ்ஞானவான்களான முனிவர்களும் வந்து தொழுகிறார்களென்று தெரிவிக்குமதான நிகரிலமரர் முனிக்கணங்கள் விரும்புமென்கிற விசேஷணத்தினால் ஜ்ஞான சக்திகள். *புகலொன்றில்லா வடியேனுன்னடிக் கீழமர்ந்துபுகுந்தேனே* என்கிற ஈற்றடியினால் *சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே* என்பதன் அநுஸந்தானம். என்று சுருக்கமாக வநுஸந்திப்பது.

இனி 'சரணௌ' என்கிற பதத்திற்கு 'திருவடிகளை' என்று பொருள். இது த்விவசநாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்றாகிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் * இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான் * என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசநமென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்விவசநமோவென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு

இடந்தரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமை யாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னுமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ள தென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனுகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; *வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்* என்கிறபடியே பற்றினரை ஒருகாலும் நழுவ விடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும். *அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்* என்று நின்றார்களன்றோ. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுந் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தய ப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம். திருவடிகளைச் சொன்ன விது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயண பதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் *பல பலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி *சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட் பாலடைந்த*என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ர ஹத்தை நினைக்கிற தென்க.

த்வயத்தில் இரண்டாவது பதம் 'சரணம்' என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறு கைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப கருமங்களென்ன அவற்றின் பயனான தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரம பதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரம புருஷனைக் காண்கையும் குணநுபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிற வித்தால் உபேயமானது தானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க. ஆனால் உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்; அகிஞ்சநனாய் அநந்யகதியாயிருக்கிற விவன் தன் செயல்மாட்சியாலே [அதாவது வேறொன்றும் செய்யமாட்டாமையாலே] உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறானித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலையே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்து விடுகிறதன்றோ. அதுபோல வென்று கொள்க. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று.

இனி ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயினால் பிரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் ஸித்திக்கக் குறையில்லை; ஆனாலும், * தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி: * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷமென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே சொல்லிற்றாகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம். மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவ பிரானையே....அடைந்த *என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென் னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மன

மொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோற்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது. *நின்னடியிணையடைந்தேன்* அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்* என்றாப்போலே இறந்தகாலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிறவிவன் ரஜோ குண தமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்ட காலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி. ஆக,பூர்வவாக்யார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி உத்தரவாக்கியத்தின் பொருள் சொல்லுகிறோம். ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில்பண்ணும் கைங்கரியத்தைப் பிரார்த்திப்பதே இதற்குத்திரண்டபொருள். பூர்வவாக்யத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிறவிதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதனம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காகவன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப்பலனை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிற வளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப் போலே, உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் கைங்காயத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமே யன்றோ. * உள்ளுவாருள்ளிற்றெல்லா முடனிருந்தறிதி* என்கிறபடியே நினைவறியுமவனான எம்பெருமான் பக்கலிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறிய மாட்டானோ வென்னில, நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசுரம் கேட்டவாறே சேஷியான அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காகவே அபேக்ஷிக்கிறதித்தனை. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக் கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவிளைந்து சோறு என்றபேக்ஷித்தால், அது கேட்டுப் பெற்ற தாய் உகக்குமா போலே இதனைக் கொள்க.

இனி ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் கேண்மின். ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வ வாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் அர்த்தமும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத் தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு-பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம். பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரே விதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத் தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ள வேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமளவில் அவள் புருஷகாரமாயிருப்பள். அவன் சேதநர்களுககு கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாய் ப்ராப்யனுமளவில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையுமாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயுமிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்வோபயுக்தமென்றும் இப்போது உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று. முதல்ரஹஸ்யமான திரு

மந்த்ரத்திலே 'நாராயணாய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப் பெறுவேனாகவேணும் என்கிற இவ்வளவொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாக வேணுமென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகார மற்றவனாக வேணுமென்றும் அங்கு ஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லிற்றில்லையே. அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ் வுத்தரவாக்கியம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.

இனி 'நாராயணாய' என்கிற பதத்தின் பொருள் கேண்மின். நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்றபடி. கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள்தான் பொருந்தும். கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றோ. [சேஷி—ப்ராப்தனான ஸ்வாமி.] கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்னாடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லுமானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே. அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது; ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

இனி, நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞானகார்யமான உபாயபரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்ற தென்கை மிகவும் உசிதம். சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்யமில்லாதபோது ஸத்தை பெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும். நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோ வென்னில்; பிரார்த்தநா விசேஷமில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்தியமாகப் பிரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

இனி நம: பதத்தின் பொருள். நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்திரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச் சப்தம் போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாய விரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்ய பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனம் நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்" என்கிற பிரதிபத்தியே நடக்கக்கடவது. இதில், தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும், போகம் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும். ஆக, இரண்டு கண்டமான த்வயத்தின் பொருள் தேறினதாவது, புருஷகார பூதையான பிராட்டியும், அவளுடைய நித்யஸாஹித்யமும், அவளாலே தலையெடுக்கும்படி செய்யப்பட்ட வாத்ஸல்யாதி குணபூர்த்தியும், அந்த குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹமும், குணங்களோடும் விக்ரஹத்தோடுங் கூடின வஸ்துவின் உபாயத்வமும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரமும் பூர்வ கண்டத்தால் சொல்லிற்று. அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்திற்குப் பலனான கைங்கர்யத்திற்கு விஷயம் திவ்யதம்பதிகளாகிற மிதுனமென்பதும், அவ்வஸ்துவினுடைய ஸர்வசேஷித்வமும், அவ்விஷயத்தில் கைங்கர்யமும், அக்கைங்கர்யத்தின் விரோதி நிவ்ருத்தியும் உத்தரகண்டத்தால் சொல்லிற்று. இதுவே த்வயத்தின் ஸாரமான பொருள். .... *

த்வயார்த்தம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதியுபந்யாஸமாலையில்

சரமச்லோகார்த்தஸாரம்.

முமுக்ஷுக்களுக்கு அறியவேண்டியவையான மூன்று ரஹஸ்யங்களுள் திருமந்த்ரம் த்வயம் ஆகிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் ஸாரார்த்தங்களை அநுபவித்தாயிற்று கீழ். இப்போது சரமச்லோகார்த்தத்தை யனுபவிப்போம். த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற இரண்டு ரஹஸ்யங்களின் பௌர்வாபர்யத்தில் மதபேத முண்டு. திருமந்திரத்திற்கடுத்தபடி சரமச்லோகத்தை விவரிப்பது ஒரு ப்ரகாரம். த்வயத்திற்குப் பிறகு அதனை விவரிப்பது மற்றொருப்ரகாரம். ஆசாரியர்களுக்கு இவ்விரண்டுபடியும் ஸம்மதமே. ஆசார்ய ஹ்ருதயத்தில் மூன்றாவது பிரகரணத்தில் "இவற்றுக்கு மந்த்ர வித்யநுஸந்தாந ரஹஸ்யங்களோடே சேர்த்தி" என்றொரு சூர்ணையுள்ளது. இதில் ரஹஸ்யத்ரயமும் விலக்ஷண சப்தத்தாலே காட்டப்பட்டுள்ளது. மந்த்ரம், விதி, அநுஸந்தானம் என்ற மூன்றோடும் ரஹஸ்ய பதத்தைச் சேர்த்தால், மந்த்ர ரஹஸ்யம், விதிரஹஸ்யம், அநுஸந்தான ரஹஸ்யம் என்றதாகத் தேறும். திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மந்த்ர ரஹஸ்யமென்று பெயர்; சரமச்லோகத்திற்கு விதிரஹஸ்யமென்று பெயர்; த்வயத்திற்கு அநுஸந்தாந ரஹஸ்யமென்று பெயர். *நமந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர:* என்று திருவஷ்டாக்ஷரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்த்ரம் வேறில்லை யென்கையாலே அதற்கு மந்த்ர ரஹஸ்யமென்றே பெயர். ஸித்தோபாயத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கையாலே சரமச்லோகத்திற்கு விதிரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸாரஜ்ஞராலே ஸதா அநுஸந்தானம் பண்ணப்படுமதான த்வயத்திற்கு அநுஸந்தான ரஹஸ்யமென்று பெயர். ஸித்தோபாய வரணத்தை அநுஷ்டான முகத்தாலே காட்டிற்று த்வயரஹஸ்யம். அது தன்னை விதி முகத்தாலே காட்டுகிறது சரமச்லோக ரஹஸ்யம்.

ஸம்ப்ரதாயத்தில் வராஹ சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீராம சரமச்லோகமென்றும் ஸ்ரீக்ருஷ்ணசரமச்லோக மென்றும் மூன்று சரமச்லோகங்கள் ப்ரஸித்தமாக உண்டு. *ஸ்திதே மநஸி ஸுஸ்வஸ்தே... அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம்.* என்பது வராஹ சரமச்லோகம். *ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய ... ஏதத் வ்ரதம் மம* என்பது ஸ்ரீராமசரமச்லோகம். *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ. அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா சுச:* என்கிறது ஸ்ரீக்ருஷ்ணசரமச்லோகம். இவை முறையே பூமிப்பிராட்டியை நோக்கியும், கடற்கரையிலே விபீஷணாழ்வானை நோக்கியும், திருத்தேர்த்தட்டிலே அர்ஜுனனை நோக்கியும் அருளிச் செய்யப்பட்டவை.

சரமச்லோகமென்பதற்குக் கடைசியான சுலோகமென்று பொருள் தோன்றும். கீதையில் கடைசியான சுலோகம் * யத்ரயோகேச்வர: க்ருஷ்ண:.... த்ருவா நீதிர் மதிர் மம * என்பதே யொழிய * ஸர்வ தர்மா நித்யாதி யன்று. எழுபத்தெட்டு சுலோகங்கள் கொண்ட பதினெட்டாமத்யாயத்தில் அறுபத்தாறும் சுலோகமான விதனை எங்ஙனே சரமச்லோகமென்றார்கள்? என்று சங்கை தோன்றும். கேண்மின், ஸமாஸங்களில் மத்யமலோபி ஸமாஸமென்று ஒன்றுண்டு; அதனை சாகபார்த்திவஸமாஸமென்றும் சொல்லுவர்கள். ஒரு அரசன் கீரையிலே மிகவும் ப்ரீதி கொண்டிருந்தான். அவனை சாகப்ரிய பார்த்திவனென்ன வேண்டி சாகபார்த்திவனென்றும் சொல்லி விடுவதுண்டு. "சாகப்ரிய: பார்த்திவ: - சாகபார்த்திவ:" என்பர்கள். இங்கு மத்யமமான ப்ரிய பதம் லோபித்திருக்கையாலே மத்யமலோபி ஸமாஸமென்றும் சொல்லுவர்கள். அதுபோல இங்கும் "சரமோபாய ப்ரதிபாதக: ச்லோக: - சரமச்லோக:" என்றாகக் கடவது. கர்மஜ்ஞாநாதிகளான உபாயங்களில்

சரமமான உபாயம் - சரணாகதி; அதனைத் தெரிவிக்குமதான இந்த ச்லோகம் சரமச்லோகமென்று பேர்பெற்றதாயிற்று. இந்த சுலோகம் மாசுச: என்று முடிவு பெறுகின்றது. துக்கப்படாதே என்பது அதன் பொருள். அர்ஜுனன் துக்கப்பட்டதாகத் தெரிந்தாலொழிய இங்ஙனே சொல்ல ப்ரஸக்தியில்லை. அவன் துக்கப்படும்படியாகக் கண்ணன் ஏதாவது சொல்லியிருக்கிறானோவென்று பார்க்குமளவில் அப்படி யொன்றும் தெரியவில்லை. "கண்ணா! நீ சொன்னது எனக்கு துக்ககரமாக இருக்கிறது" என்று அர்ஜுனன் ஏதேனும் சொல்லியிருக்கிறானோ வென்று பார்த்தால் அதுவுமில்லை. இப்படியிருக்க மாசுச: என்று எதுகொண்டு சொல்லிற்று? என்று விமர்சிக்கவேணும்.

முந்தின சுலோகங்களிலிருந்து ஒருவாறு துக்கத்தையூஹிக்கலாம்; (61, 62 ச்லோகங்கள்) * ஈச்வரஸ் ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந! திஷ்டதி * என்றும், * தமேவ சரணம் கச்ச ஸர்வபாவேந பாரத * என்றுமுள்ளன; இவற்றால் க்ருஷ்ணனாகியதான் ஈச்வரனன்றுபோலவும். தன்னிற்காட்டில் வேறுபட்ட ஒருவன் ஈச்வரனாகவுளன் போலவும் காட்டுகையாலே, ஐயோ! தன்னையே தஞ்சமாகக் காட்டிக் கொடாமல் இப்படி நம்மை வஞ்சிக்கிறானே! என்று சோக முண்டாகியிருக்கலாம். அன்றியும், (சுலோ. 63ல்) * யதேச்சஸி ததா குரு" [உனக்கு இஷ்டமானபடி செய்] என்று சொல்லித்தலைக்கட்டினானே! ஆதியிலே * யச் ச்ரேயஸ் ஸ்யாத் நிச்சிதம் ப்ரூஹி தந்மே * என்று நாம் பிரார்த்தித்திருக்க, தானே ஒன்றை அறுதியிட்டுச் சொல்லாமல் 'யதேச்சஸி ததா குரு' என்று சொல்லுகிறவிது என்ன வார்த்தை! என்றும் சோகமுண்டாகியிருக்கலாம். முக்கியமான சோகத்தை நம் ஆசாரியர்கள் தெரிவித்தருளுகிறார்கள்;— முமுக்ஷுப்படியில்.

"கீழே சில உபாய விசேஷங்களை யுபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து" என்றுள்ள ஸ்ரீஸூக்தி மருமமுணர்ந்துரைத்ததாகும். கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமம ஞானம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விஸ்தரேண உபதேசித்தருளக் கேட்ட அர்ஜுனன் அவை அனுஷ்டிக்க அரிதானவை யென்று கண்டான்; ஏதனாலென்னில், அவை காயக்லேச ரூபமாகையாலும், இந்திரியங்களை வென்றே அவை அனுஷ்டிக்கவேண்டுகையாலே இந்திரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாதனமாக நெடுங்காலம் ஸாதிக்கவேண்டி யிருக்கையாலும், முக்கியமாக பரதந்திரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதிகளாகையாலும். ஆக இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெறுவதென்பதொன்றில்லை; இனி இழந்தே போமித்தனையன்றோ? என்று சோகித்து நின்றான்; அந்த சோகந் தீரவே இதில் சரமோபாயம் விதிக்கப் படுகையாலே இதில் மாசுச: எனப்பட்டது.

இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டு படியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்ய வேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது; உபாயபூதனான ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும்; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க.] ஆனால் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை மட்டும் சொல்லாதே *ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய* என்று உபாயாந்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுகையாலும் உபாயாந்தர பரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமநாதிகள்] அனுட்டிக்க வொண்ணாதாப்போலே இங்கும் அங்கமாகச்

சொல்லுகிற உபாயாந்தர பரித்யாகத்தை யொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேறிற்று. உபாயாந்தர பரித்யாகமே சரணவரணமாகக் கொள்ளத்தகும்.

'ஸர்வதர்மாந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்மசப்தமானது-ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயுமிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றியே பகவத்ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது. அந்த மோக்ஷபல ஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்க் கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசநமுள்ளது. அவை எவையென்னில்; *கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம்* இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், *ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே* என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், *மந்மநா பவ மத்பக்த:* இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், *ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம்* இத்யாதிகளால் பகவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், *ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச் ச பாரத* என்றவிடத்துச் சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, *தேசோயம் ஸர்வகாமதுக்* என்று சொல்லும் புண்யக்ஷேத்ரவாஸம், *ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம்* என்று பகவத்ப்ராப்திஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு (தர்மாந்) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள். பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வசப்தமுமொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுஷ்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்சமஹாயஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க. ஆக ஸர்வதர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதெனில்: ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடையதான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று.

இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் கேண்மின். த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையன்று. கீழ்ச் சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளியென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொரு திக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப்போலேயும்-பகவத்ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க் கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்னவென்றால். ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசிவாஸனைகள்கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில் மீளவும் அவற்றில் அந்வயம்வாராதபடி விடவேணுமென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது. பரித்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்பட்டதாயிற்று. இப்படிவிட்டே பற்றவேணுமென்கிறநியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதகமாகாத மாத்திரமன்றிகக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும்.

இதற்கொருத்ருஷ்டாந்தமுண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும்நொந்து நிலை கலங்கி எதிரம்புகோக்கமுடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்துகொண்டிருந்தன. தரும யுத்தஞ் செய்யுமிராமன், நாம் அம்பு விடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினார்—என்று ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்தபோது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்த வளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. *கச்சாநுஜாநாமி*[இராவணா! புறப்பட்டுப் போ; விடை தருகின்றேன்] என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரியாமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந்தரங்களும். உபாயாந்தரப்பற்று உள்ளவரையில் பகவதநுக்ரஹம் தான்புகுவதற்கு அவகாசம் பெறாதென்றவாறு.

உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸமான ஸத்ய தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளோடே கூடி வாழவிருந்த பேற்றை இழந்தான். *ராமோ விக்ரஹவாந் தர்ம:* என்கிற ஸித்ததருமமான பெருமாளைப்பற்றி ஆபாஸதர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான (ஸத்ய)தர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளை யிழந்தான். ததிபாண்டன் கிருஷ்ணனை மறைத்துவைத்து இங்கில்லையென்று பொய்சொல்லி மோக்ஷம் பெற்றான்; தசரதன் ஸத்யவாதியென்று பேர்பெற்று இழந்தான். ஆக ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையானது *க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்* என்று ஸநாதநதர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும்.

இனி மாம் என்ற மூன்றாவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியம் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷ்யபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப் புகலாய், *தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல்* என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே *என்னடியார் அது செய்யார்* என்று மறுதலைத்து ஒருதலைநின்று ரக்ஷிக்குமவனை என்னை யென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவரூபனை தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனாகச் சொன்னவித்தாலே - தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற் காட்டிலுமுண்டான வாசியைக் காட்டுகிறது மாமென்பது. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குண விசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன: வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே ஸ்வதர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச்செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது.

ஹேக்ருஷ்ண ஹேயாதவ! என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாம் என்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவுகோலும் சிறுவாய்க் கயிறும், திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறு சதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறானென்க.

இனி ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்திற்குப் பொருள் கேண்மின். இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பல விடங்களிலும் *மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே* என்பது முதலான விடங்களில் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகையாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினால் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. 'இந்த ஸ்வீகாரமுண்டானால் பேறு; இல்லையாகில் இழவு' என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வ புத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்க வேணுமன்றே. அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயெனில்; ஸ்வீகாரமானபிறகு இவனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும்பண்ணுகை அவனாலேயானாப் போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே யுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகார்யமே யொழிய உபாயமன்றென்க. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளேபரங்களொன்றுமின்றிக்கே அசித்துப்போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி *எதிர்சூழல்புக்கு* என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைவிப்பதான தன்குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன்பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றே இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ? *அருளுமவன தின்னருளே* என்கிற ஆழ்வார் பாசுரம் காணத்தக்கது. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது, இது இல்லாமற் போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனான தானே நம்முடைய இஷ்டப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹார ரூபமான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டும். இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது-நம் ஸ்வீகாரமில்லையானாலும் காரியம் செய்வனென்று நினையாதே அவன் காரியம்செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பாராததென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும்.

இனி சரணம் வ்ரஜ என்றதற்குப் பொருள் 'உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்' என்கை. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுகைக்காக சரணம் என்பதற்கு 'உபாயமாக' என்பதே பொருளாகக் கடவது. *சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்* என்கிறபடியே மனமொழிமெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையுமொழிய மாநஸமான அநுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஆக, பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென்னென்னில்; ஸர்வதர்மாந் என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி பரித்யஜ்ய

என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி மாம் என்று பற்றப்படுமுபாயத்தைச் சொல்லி ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷமென்பதைச் சொல்லி; சரணம் வ்ரஜ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்ய மன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனை தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்தரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான். த்வா=உன் காரியங்களை அறிகைக்குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரக்ஷணே ப்ராப்தியற்றவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிறவுன்னை.

ஸர்வபாபேப்ய:=இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயு மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகரண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எங்கெந்த பாபங்களில் நின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றுமென்றவாறு.

மோக்ஷயிஷ்யாமி=இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக் கடவேனென்கை. நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்யவேண்டா; நீயும் இதற்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னைப் பணிந்த பெருமையாலே உன்னைக் கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். “அஹம் தே ஸர்வபாபாநி நிஹநிஷ்யாமி” என்று சொல்லாமல் “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணினவிதனால் தேறின அர்த்தமிது. பாபமென்று ஒரு வஸ்து கிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலேயெழுந்து பாம்புபோலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நசித்துப் போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞனாகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அனுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூபமாகையாலே அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதி கோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கம்போய் உன்னைக் கண்டு அவை தாம் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீ திரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்து கொள்ளுகிறானென்றிருந்தேனத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயாசேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு ‘உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு நீயே முயற்சிபண்ணிக்கொள்’ என்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித் தரமாட்டேன். என்னுடலானவுன்னுடைய அவித்யையாகிற அழுக்கை சரீரியானநானே போக்கிக்கொள்ளேனோ?

இனி மாசுச: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் ‘நம் கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்’ என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் “நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்” என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண கார்யத்திலே கைவைக்காமலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷண கார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லைகாணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறபடி. இவ்வளவும் சரமச்லோகார்த்தம் விவரித்தோமானோம்.

— உபஸம்ஹாரம் —

ஆக சரமச்லோகத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. இதில் உத்தரார்த்தத்திற் காட்டிலும் பூர்வார்த்தத்தில் தான் குறிக்கொள்ள வேண்டிய விஷயங்கள் நிரம்பிக்கிடக்கின்றன. முக்கியமாக இரண்டே விஷயங்களை இங்கு ஸாரமாகத் தெரிவிக்கிறோம். "ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்ற மூலத்தையும் அதன் வியாக்கியானத்தையும் மேலெழப் பார்த்துவிட்டுப் பலர் எல்லாவற்றையும் விட்டுவிட வேணுமென்பதே கீதாசார்யனுடைய திருவுள்ளம் என்று நினைக்கிறார்கள். இது மிகத் தவறான நினைவு. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் "நிஜகர்மாதி பக்த்யந்தம் குர்யாத் ப்ரீத்யைவ காரிதः, உபாயதாம் பரித்யஜ்ய ந்யஸ்யேத் தேவே து தாம் அபீः" என்று மிகத் தெளிவாக அருளிச் செய்துள்ளார். குர்யாத் என்றாரே யொழிய த்யஜேத் என்னவில்லை. மூலத்தில் த்யஜிக்கச் சொன்னது எது? என்பதையும் ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டியுள்ளார் உபாயதாம் பரித்யஜ்ய என்று. அவை மோக்ஷோபாயம் என்கிற புத்தியை விடச் சொன்னதே யொழிய அவற்றை விடச் சொன்னதன்று. கர்மஜ்ஞான பக்தி யோகங்களுக்கு உபாயதயா அநுஷ்டாநம், ப்ரீத்யா அநுஷ்டாநம் என்று இரு வகையுண்டு; ப்ரீத்யா அநுஷ்டானம் தவிர்க்கபடவில்லை; உபாயதயா அநுஷ்டானம் மட்டுமே தவிர்க்கப்பட்டது. ஏவஞ்ச புத்தி த்யாகமே யொழிய ஸ்வரூபத்யாகமன்று என்றதாயிற்று. ஸ்வரூபத்யாகமே யென்று கொண்டாலும் குறையில்லை. அப்போதும் புத்தித்யாகந்தான் தேறிநிற்கும். எங்ஙனே யென்னில்; "ஸங்கல்பபேதேந கர்மபேதः" என்பது சாஸ்த்ர ந்யாயம். உபாயமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் வேறுபட்டதாய், கைங்கர்யமென்கிற ஸங்கல்பத்தோடே செய்யும் கருமம் வேறுபட்டதாயிருக்கையாலே முந்தின கருமத்திற்கு ஸ்வரூபத்யாகமே யாகும்.

பட்டர் ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ உத்தர சதகத்தில் "நித்யம் காம்யம் பரமபி கதிசித் த்வய்யத்யாத்ம ஸ்வமதிபிரம்மாः, ந்யஸ்யா ஸங்கா விதததி விஹிதம் ஸ்ரீரங்கேந்தோ விததி ந ச தே." என்றருளிச் செய்த சுலோகம் இங்கு அநுஸந்திக்கத் தகும். "விஹிதம் விததி, ந விததி ச" என்று இரண்டையும் சொல்லி வைத்ததை நிர்வஹிக்குமிடத்து இங்கே நாம் செய்த நிரூபணமே தேறிநிற்கும்.

இனி இரண்டாவது விஷயம் கேண்மின். "உபாயதாம் பரித்யஜ்ய" என்று ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆளவந்தார் அருளிச் செய்திருக்கவும், சிலர், உண்மையாக உபாயமாயிருக்குமவற்றிலே உபாயத்வ புத்தியை விடுகையென்று ஒன்றுண்டோ? என்று வீணாக சோத்யம் செய்து கொண்டேயிருப்பர்கள். அவர்களை கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ ரக்ஷையிலே வேதாந்த வாசியர்தாமே நான்கு நிரஸித்துள்ளார். அவ்விடத்துப் பங்க்திகளாவன;—

> "முக்தவ்யாபாரந்யாயேந ஸ்வயம் ஸ்வாதுத்வாத் க்ஷணிகஸ்ய காலாந்தர பாவி பலஸாதநத்வா நுபபத்தி தர்சநாச்ச நாஸ்ய ஸ்வவ்யாபாரே மேக்ஷோபாயதாபுத்திரபி ஸ்யாதிதி பாவः. அந்ததஸ் தைஸ்தை ராராதிதோ பகவாநேவ ஹி ஸர்வத்ரோபாயः.... அதஸ் தஸ்மிந்நேவ * மாமேகம் சரணம் வ்ரஜேதி வக்தரி உபாயதாபுத்திः கார்யா."

என்பன. இங்ஙனே விவரித்தருளின அர்த்தத்தையே "நிதாநம் தத்ராபி ஸ்வயமகில நிர்மாண நிபுணः" என்று ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலும், "இயம் கேவலலக்ஷ்மீசோபாயத்வ ப்ரத்ய யாத்மிகா, ஸ்வஹேதுத்வதியம் ருந்தே கிம் புநஸ் ஸஹகாரிணம்" என்று ந்யாய ஸித்தாஞ்ஜனத்திலும், "த்வய்யேவ த்வதுபாயதீரபிஹித ஸ்வோபாய பாவாஸ்து மே" என்று ந்யாஸதிலகத்திலும் மற்றும் பல விடங்களிலும் ச்லோக பத்தமாக்கி வைத்தருளினர். ... . *

சரம ச்லோகார்த்தோபந்யாஸம் முற்றிற்று.

திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீபார்த்தஸாரதி ஸன்னிதி யுபந்யாஸ மாலையில்—பத்தாவது உபந்யாஸம் நம் ஆசாரியர்கள்.

—:( ):—

கீழ் நடைபெற்ற ஒன்பது நாளைய உபந்யாஸங்களுக்குச் சிகரமாக இன்றைய உபந்யாஸம் அமைகின்றது. பொதுவாக "நம் ஆசாரியர்கள்" என்பது இன்றைய விஷயமாக நிர்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. முந்துற முன்னம் ஆசார்ய லக்ஷணத்தைத் தெரிவிக்க வேண்டியது அவசியமாகின்றது. ஆசார்யః, குருః, தேசிகః என்னும் சொற்கள் ஆசார்ய வாசகங்களாக வழங்கி வருகின்றன. "ஆசிநோதி ஹி சாஸ்த்ரார்த்தாந் ஆசாரே ஸ்தாபயத்யபி. ஸ்வயமாசரதே யஸ்மாத் தஸ்மாதாசார்ய உச்யதே." என்கிற ஆசார்ய லக்ஷணவசனம் பிரஸித்த மாகவுள்ளது. ஆசிநோதீதி ஆசார்யః; ஆசாரயதீதி ஆசார்யః; ஆசரதீதி ஆசார்யః. என்று மூன்றுபடியான வ்யுத்பத்திகளால் மூன்று பொருள்கள் தேறும். சாஸ்த்ரங்களாகிற கல்பவ்ருக்ஷத்திலிருந்து சிறந்த அர்த்தங்களாகிற பழங்களைப் பறித்து வைத்துக்கொண்டிருப்பவர் ஆசார்யர். அவற்றைப் பிறர்க்குப் போதித்து அதன்படியே அனுட்டிக்கவும் செய்பவர் ஆசார்யர். பரோபதேசத்தளவோடு நில்லாமல் தாமும் யதாவத்தாக அனுட்டிப்பவர் ஆசாரியர். என்று மூவகைப்பொருள்கள் தேறும்.

இனி குருః என்பதன் பொருளாவது "குசப்தஸ் து அந்தகாரஸ் ஸ்யாத் ருசப்தஸ் தந்நிரோதகః, அந்தகாரநிரோதித்வாத் குருரித்யபிதீயதே." என்கிறபடியே அஜ்ஞாநாந்தகாரமாகிற அகவிருளை ஸதுபதேசாதிகளாலே போக்க வல்லவர் குருவெனப்படுவர். திசதீதி—தேசிகః; உபதேசிக்க வல்லவரென்கை. ஆசார்ய லக்ஷணத்தை விசேஷித்து ந்யாஸ விம்சதியின் முதல் சுலோகம் கூறுகின்றது.

"ஸித்தம் ஸத்ஸம்ப்ரதாயே ஸ்திரதியமநகம் ச்ரோத்ரியம் ப்ரஹ்மநிஷ்டம்
ஸத்வஸ்தம் ஸத்யவாசம் ஸமயநியதயா ஸாதுவ்ருத்த்யா ஸமேதம்.
டம்பாஸூயாவிமுக்தம் ஜிதவிஷயிகணம் தீர்க்கபந்தும் தயாளும்
ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம் ஸ்வபரஹிதபரம் தேசிகம் பூஷ்ணுரீப்ஸேத்."

* முன்னோர் மொழிந்த முறைதப்பாமல் கேட்டுப் பின்னோர்ந்து தாமதனைப் பேசுபவரே சுத்தஸத்ஸம்ப்ரதாயஸித்தரென்க. "பூர்வே பூர்வேப்யோ வச ஏதது சுః" என்கிற சுருதியின்படியே பரம்பரைதப்பாமல் காலக்ஷேப க்ரந்தங்களையெல்லாம் அடைவே ஓதியுணர்ந்தவரென்றபடி. [ஸ்திரதியம்] ஏடுபார்த்துத் தெரிந்து கொண்டு ஆசார்யபதம் வஹிப்பவர்களுக்கு நிஷ்க்ருஷ்டமான ஞானம் அரிதாம்; அன்னவர்கள் தங்கள் உக்திகளைத் தாங்களே மறுத்துக் கொண்டு கிடப்பார்கள். ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸித்தர்களே ஸ்திரபுத்திகளா யிருக்கக் கூடியவர்களாதலால் இவ்விரண்டு விசேஷணங்களுக்கும் சேர்த்தி மிகப் பொருத்தமானது. [அநகம்.] தேவதாந்தர ப்ராவண்யம், உபாயாந்தரஸங்கம், க்ஷுத்ரபலன்களில் ஸ்ப்ருஹை முதலான குற்றங்கள் அற்றிருக்கவேணும். [ச்ரோத்ரியம்.] "நாவேதவிந்மநுதே தம் ப்ருஹந்தம்" என்று, வேதமோதாதவனுக்குப் பரப்ரஹ்மஜ்ஞானம் வாய்க்காதென்று வேதமே சொல்லியிருக்கையாலே வேதாத்யயந ஸம்பந்நனுயிருக்கவேணும். [ப்ரஹ்மநிஷ்டம்.] "ஆம்நாயாப்யஸநாந்யரண்யருதிதம் * என்கிற முகுந்தமாலா ச்லோகத்தில் பண்ணும் நிந்தைக்கு இலக்காகாதபடி பகவத் பக்தி மிகுந்து எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றினவனுயிருக்கவேணும். [ஸத்வஸ்தம்.] "முக்குணத்திரண்டவையகற்றி, ஒன்றினிலொன்றி நின்று" என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே சுத்தஸாத்விகனுயிருக்க வேண்டும். [ஸத்யவாசம்.] "பொய்ம்மொழி யொன்றில்லாத மெய்ம்மை

யாளன்" என்கிறபடியே யதாபூதார்த்த வாதியாயிருக்கவேணும். [ஸமய நியதயா ஸாதுவ்ருத்த்யா ஸமேதம்.] * தர்மஜ்ஞஸமயः ப்ரமாணமாகையாலே தர்மஜ்ஞஸமய வ்யவஸ்திதமான நன்னடத்தை கொண்டிருக்கவேணும். [டம்பாஸூயாவிமுக்தம்.] தன்னிடத்தில் இல்லாத குணங்களை ஏறிட்டுக் காட்டி மேனாணிப்பதும், பிறருடைய குணங்களைப் பொறாமல் தோஷாவிஷ்கரணம் செய்வதுமற்றிருக்கவேண்டும். [ஜித விஷயிகணம்] ஜிதேந்த்ரியனாயிருக்கவேண்டும். "ஜித விஷயகணம்" என்கிற பாடம் தவறு. [தீர்க்கபந்தும்] சிஷ்யன் விட்டு அகன்றாலும் தான்விடாதே அவனை உய்விப்பது தன்பேறாகத் தொடர்ந்து நோக்குமவனாயிருக்கவேணும். [தயாளும்] சிஷ்யனுடைய துர்க்கதிகண்டு பொறுக்கமாட்டாத தயைமிக்கிருக்க வேணும். [ஸ்காலித்யே சாஸிதாரம்] "பணிமானம் பிழையாமே அடியேனைப் பணிகொண்ட" என்கிற திருவாய்மொழியின்படியே தவறுகளைத் திருத்திப்பணிகொள்பவனாயிருக்கவேணும். [ஸ்வபர ஹிதபரம்] பரஹிதம் போலவே ஸ்வஹிதத்தையும் நோக்குபவனாயிருக்க வேணும். ஆக இப்படிப்பட்ட தன்மைகள் வாய்ந்த ஆசாரியனை அடைய விரும்பவேணும். "ஆப்நுயாத்" என்னாதே 'ஈப்ஸேத்' என்றது. இத்தகைய ஆசார்யனையடைவதிற்காட்டிலும் அடைய வேணுமென்கிற ஆசைதானே பெருப்பேறு என்னுமிடத்தைக் காட்டும்.

நம்முடைய ஸம்பிரதாயஸ்தர்களான பூர்வாசார்யர்கள் அனைவரும் ஏவம்வித லக்ஷண ஸம்பந்நர்களாகவேயிருந்தமையால் நம்முடைய குரு பரம்பரைக்குச் சிறந்த ஏற்றமுள்ளது. உபய வேதாந்த ப்ரவர்த்தகத்வமென்பது நம் ஆசார்ய பரம்பரைக்கு அஸாதாரணமான பெருமை. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமும் த்ராவிட வேதாந்தமுமாகிய இரண்டும் உபய வேதாந்த மென்ப்படும். உபநிஷத்துக்களும் அவற்றின் பொருளை விவரிக்கத் தோன்றிய [ப்ரஹ்ம ஸூத்ரமென்கிற] சாரீரக மீமாம்ஸையும் அதன் பாஷ்யமு மானவற்றுக்கு ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தமென்று பெயர். ஆழ்வாரருளிச்செயல்களும் அவற்றின் வியாக்கியானங்களுமானவற்றுக்கு த்ராவிட வேதாந்தமென்று பெயர். இவ்வுபய வேதாந்தங்களையும் நம் ஆசாரியர்கள் இரண்டு கண்களாகக் கொண்டிருந்தார்கள். இவற்றுள் த்ராவிட வேதாந்தத்தை வலக் கண்ணாகவும் ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தை இடக் கண்ணாகவும் கொண்டிருந்தார்கள் நம் ஆசிரியர்கள். அதுக்கு அடி என்னென்னில்; "நாதோபஜ்ஞம் ப்ரவ்ருத்தம் நः தர்சநம்" என்கிறபடியே நம் தர்சனத்திற்கு ப்ரதமப்ரவர்த்தகரான ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் அரும்பாடுபட்டு ஸம்பாதித்தது த்ராவிட வேதாந்தமாகையாலும், ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தத்தின் பொருள்களைத் தெளியக் காண்பது அதிலே யாகையாலும் அதனையே விசேஷித்துத் தஞ்சமாகக் கொண்டார்கள். அந்த ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் திருவாய்மொழி விஷயமாக "பக்தாம்ருதம் விச்வஜநாநுமோதகம் ஸர்வார்த்ததம் ஸ்ரீ சடகோப வாங்மயம், ஸஹஸ்ரசாகோப நிஷத் ஸமாகமம் நமாம்யஹம் த்ராவிட வேத ஸாகரம்." என்றருளிச் செய்த சுலோகமும், நம்மாழ்வார் விஷயமாக "யத்கோ ஸஹஸ்ரமபஹந்தி தமாம்ஸி பும்ஸாம் நாராயணோ வஸதி யத்ர ஸசங்க சக்ரः, யந்மண்டலம் ச்ருதிகதம் ப்ரணமந்தி விப்ராஸ் தஸ்மை நமோ வகுலபூஷணபாஸ்கராய." என்றருளிச் செய்தச்லோகமும் ஆகிய இவையிரண்டும் மட்டும் சிந்திக்கப்படின் அவ்வாசிரியர்க்கு ஆழ்வார் பக்கலிலும் அருளிச்-செயலிடத்துமுள்ள பிரதிபத்தியின் கனம் அறிய வெளிதாம்.

சுருங்கச் சொல்லில், ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் பய வேதாந்தமென்றும், த்ராவிட வேதாந்தம் அபய வேதாந்தமென்றும் கொள்ளத்தகும். பகவானைப்பெற்று நாம் உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உபாயத்தை இவ்விரண்டு வேதாந்தங்களும் தெரிவிக்கின்றன. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் தெரிவித்த விதம் பயப்படும்படியாகவுள்ளது; திராவிட வேதாந்தம் தெரிவித்திருக்கிற விதம் பயம்கெடும்படியாகவுள்ளது. ஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்தம் தெரிவித்த விதமாவது "தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி.

நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே." என்பது. "பகவானை உள்ளபடி யுணருமவனே நற்கதி பெறுவான்; வேறு வழி கிடையாது." என்பதே இந்த வேத வாக்கியத்தின் பொருள். "ஸோ அங்க வேத யதி வா ந வேத" என்கிற வேத வாக்கியமானது 'பகவான் தனது தன்மையைத் தான் அறிந்தானோ இல்லையோ!' என்று ஸந்தேஹித்துக் கூறுகின்றது. இங்ஙனே பகவானுக்கும் அகோசரமானதை நாமறிந்து உஜ்ஜீவிப்பதென்று ஒன்றுண்டோ? என்று நமக்கு அச்சமுண்டாகியே தீரும். இவ்வச்சம் கெடும்படி த்ராவிட வேதாந்தம் தெரிவித்தவாறு காண்மின்—"உலக மேத்தும் கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சி பேர் மல்லை யென்று மண்டினாருய்யலல்லால் மற்றையார்க்கு உய்யலாமே" என்கிறவிது திருக்குறுந்தாண்டகத்தில் திருமங்கை யாழ்வாருடைய பாசுரம். *சீரார் திருவேங்கடமே திருக்கோவலூரே மதிட்கச்சியூரகமே பேரகமே, பேராமருதிறுத்தான் வெள்ளறையே வெஃகாவே, பேராலி தண்கால் நறையூர் திருப்புலியூர் ஆராமஞ் சூழ்ந்த வரங்கம்" என்று பதியே பரவித் தொழுந் தொண்டர்கள் உஜ்ஜீவிக்க முடியுமே யல்லது மற்றையார் உஜ்ஜீவிக்க முடியுமோ? என்றதாயிற்று. இங்கு மற்றையார் என்னுஞ் சொல்லாலே கருதப்பட்டவர்கள் இன்னாரென்பதை நாம் விவரிக்க வேணுமோ? *தமேவம் வித்வாந் அம்ருத இஹ பவதி" என்ற ச்ருதிவாக்கியத்தை, கீழேயெடுத்துக் காட்டிய திருமங்கை யாழ்வார் பாசுரம் வியாக்கியானித்தது என்றுங் கொள்ளலாம். திவ்ய தேச ப்ராவண்ய முள்ளவர்களே பகவானை யுள்ளபடியுணர்ந்தவர்களென்றும் அன்னவர்கட்கே ஸங்கதி யுண்டாகுமென்றும் தெளிவித்ததாயிற்று தமிழ் வேதம். ப்ரமாதாக்கள் திவ்ய ஸூரிகளாய், ப்ரமாணம் திவ்ய ப்ரபந்தமாய், ப்ரமேயம் திவ்ய தேசங்களாய் இப்படி எல்லாம் திவ்யமாக அமையப் பெற்ற நன்னெறியையே சேமவைப்பாகக் கொண்டவர்கள் நம் ஆசாரியர்கள். இவ்வாசார்ய ச்ரேஷ்டர்களின் திருநாமங்களைக்கூட அறியாதவர்கள் பலர் ஸ்ரீவைஷ்ணவத் திரளிலிருப்பதால் அவர்கள் தெரிந்து அநுஸந்தித்து உய்வதற்காக முன்னம் நம் குருபரம்பரையை ஒருவாறு காட்டுகின்றோம்.

ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள். காட்டுமன்னார் ஸந்நிதியில் ஆனிமீ அனுஷத்தில் அவதரித்தவர். நம்மாழ்வாரை யோகதசையில் ஸாக்ஷாத்கரித்து திவ்யப்ரபந்தங்களை உபதேசம் பெற்றவர். ஆசார்யபரம்பரையில் நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த ஸ்தானத்திலுள்ளவர். இவர் சில க்ரந்தங்கள் அருளிச் செய்திருந்தும் இப்போது ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை.

உய்யக்கொண்டார். ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளின் சிஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். சித்திரைமாதத்துக் கார்த்திகையில் திருவவதரித்தவர். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் தமது திருக்குமாரரான ஈச்வர முனிகளுக்கு ஒரு திருக்குமாரர் அவதரிப்பர் என்றறிந்து அவர்க்கு உபதேசிக்குமாறு ஸகலார்த்தங்களையும் இவரிடத்தில் உபதேசித்தருளியிருந்தார்: அதனை நிறைவேற்றுதற்கு முன்னமே இவர் திருநாட்டுக்கெழுந்தருளினர்.

மணக்கால்நம்பி. உய்யக் கொண்டாருடைய சிஷ்யர்களில் இவர் தலைவர். இவர் ஸ்வாசார்யரிடத்தில் ஸகலார்த்தங்களையும் பெற்று, ஆளவந்தாரை மிகவும் அநுவர்த்தித்து சிஷ்யராக்கிக்கொண்டு அவருக்கு உபதேசித்தருளினர். இவர் மாசியில் மகத்தில் திருவவதரித்தார்.

ஆளவந்தார். இவர் ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் திருப்பேரனார். உடையவருடைய ஆசாரியர்களுக்கு ஆசாரியர். ஆடிமீ உத்தராடத்தில் காட்டு மன்னார் ஸந்நிதியில் திருவவதரித்தவர். ஒப்புயர்வற்ற மஹாவித்வான். ஆகமப்ராமாண்யம், ஸித்தித்ரயம், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் ஸ்தோத்ர ரத்நம், சதுச்ச்லோகி முதலிய க்ரந்தங்கள் அருளிச் செய்தவர். இவருடைய கடாக்ஷத்தினாலேயே உடையவர் ஸித்தாந்த ப்ரவர்த்தகரானார். யமுனைத் துறைவர், யாமுநாசார்யர் என்பதும் இவரையே.

பெரியநம்பி. ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களுள் தலைவர். உடையவருடைய ஸமாச்ரயணாசார்யர். இவரே ஆளவந்தாருடைய நியமனத்தினால் உடையவரை விஷயீகரித்து தர்சனப்ரவர்த்தகராக ஆக்கினார். வாக்யகுருபரம்பரையில் பராங்குசதாஸர் என்பது இவரையே. மஹாபூர்ணர் என்பதும் இவரையே. இவருடைய திருவம்சஸ்தர்கள் அனேக திவ்ய தேசங்களில் ஸ்தலாசார்ய புருஷர்களாக விளங்கிவருகிறார்கள்.

உடையவர். எம்பெருமானார், ஸ்ரீராமாநுஜர், ஸ்ரீபாஷ்யகாரர், யதீந்திரர் இத்யாதி திருநாமங்களினால் வழங்கப்பெற்ற ஜகதாசார்யர் இவரே. ஆதிசேஷனுடைய அபராவதாரம். ஸ்ரீபெரும்பூதூரில் சித்திரைத் திருவாதிரையில் அவதரித்தார். ஆளவந்தாருடைய சிஷ்யர்களான பெரியநம்பி, திருமலைநம்பி, திருக்கோட்டியூர் நம்பி, திருமாலையாண்டான் திருவரங்கப்பெருமாளரையர் என்னும் குரவர்கள் ஐவரை ஆசார்யர்களாகக் கொண்டவர். திருக்கச்சி நம்பிகளிடத்தில் மிக்க ப்ராவண்யமுடையவர். முதலியாண்டான், எம்பார், கூரத்தாழ்வான், அருளாளப் பெருமாளெம்பெருமானார், அனந்தாழ்வான் முதலான பலபல மஹான்களுக்கு ஆசார்யர். இவருடைய ப்ரதான சிஷ்யர்கள் எழுபத்துநான்கு ஸிம்ஹாஸநாதிபதிகளென்று சிறப்புப் பெற்று விளங்கி வருகிறார்கள். ஸ்ரீபாஷ்யம், வேதாந்ததீபம், வேதாந்தஸாரம், கீதாபாஷ்யம், வேதார்த்த ஸங்க்ரஹம், நித்யம், கத்யத்ரயம் என்னும் திவ்ய க்ரந்தங்களை அருளிச் செய்தவர். * மாறனுரை செய்த தமிழ் மறை வளர்த்தவர் *

உடையவருடைய சிஷ்ய பரம்பரை. உடையவரிடமிருந்து சிஷ்யர்களின் பரம்பரை பலபல கிளைகளாகப் பிரிந்து பெருகிவந்திருந்தாலும் ஸுப்ரஸித்தமான பரம்பரை யொன்றை இங்கு விவரிப்போம்.

எம்பார். மதுரமங்கலமெனவழங்கிவருகிற மழலைமங்கலத்தில் தைமீ புநர்வஸுவில் திருவவதரித்தவர். உடையவர்க்குச் சிறிய தாயார் குமாரர். **ராமாநுஜபதச்சாயா** என்பது இவர்க்குச் சிறப்பு. எம்பாரும் கூரத்தாழ்வானும் ஸமாநஸ்கந்தர்களான ஆசாரியர்கள்.

பட்டர். ஸ்ரீபராசரபட்டரென்பதும் இவரையே. கூரத்தாழ்வானுடைய திருக்குமாரர். இவர் தமது திருத்தகப்பனாரிடத்திலும் எம்பாரிடத்திலும் அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவர். ஸ்ரீரங்கநாதனாலும் ஸ்ரீரங்கநாச்சியாராலும் புத்ரஸ்வீகாரமாக வளர்த்துக் கொள்ளப்பட்டவர். ஸகல சாஸ்த்ரபாரங்கதர். திவ்யப்ரபந்தங்களில் வெகு அழகிய நிர்வாஹங்கள் அருளிச்செய்தவர். பகவத்குணதர்ப்பணமென்கிற ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் அஷ்டச்லோகீ, ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம், ஸ்ரீகுணரத்நகோசம், க்ரியா தீபமென்னும் நித்யம், கைசிக வியாக்கியானம் முதலானவை இவரருளிச் செய்தவை. தமிழில் மஹாவித்வானாக ப்ரஸித்தரான பிள்ளைப்பெருமாளையங்கார் இவருடைய சிஷ்யர்.

நஞ்சீயர். இவர் அத்வைத ஸம்பிரதாயத்திலிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணி கொள்ளப்பட்டவர். முன்னிலைமையில் வேதாந்திகள் என்றும் **மாதவாசார்யர்** என்றும் ப்ரஸித்தர். பட்டர் திருவடிகளில் ஆச்ரயித்த பின்பு உத்தமாச்ரமியாகி நஞ்சீயரென்று திருநாமம் பெற்றார். திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி உரையும் மற்றுஞ்சில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமும் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யமும் அருளிச்செய்தார். [இப்போது சிலர் வெளியிட்டிருக்கும் ஸ்ரீஸூக்த பாஷ்யம் இவருடையதன்று.] பங்குனியுத்தரத்தில் இவரவதாரம்.

நம்பிள்ளை. நஞ்சீயருடைய சிஷ்யர்களில் தலைவர். **வரதராஜாசார்யர்** என்பது இவருடைய நிஜநாமதேயம். பிறகு லோகாசார்யர் என்கிற சிறப்புப்பெயருண்டாயிற்று. இவருடைய ஸகலசாஸ்த்ர ப்ராவீண்யம் வாசாமகோசரம். திவ்யப்ரபந்தங்களிலும்

ஸ்ரீ ராமாயணாதிகளிலும் விசேஷார்த்தங்களெல்லாம் இப்பேராசிரியர் முகமாகவே வெளியாயின. கார்த்திகையில் கார்த்திகை நாளில் திருவவதாரம்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை. நம்பிள்ளையின் சிஷ்யகோடிகளில் தலைவர். பெரியவாச்சான் பிள்ளையோடு கூடவே ஸகலார்த்தங்களும் கேட்டவர். திருவாய்மொழிக்கு ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி யென்கிற வியாக்கியானம் பட்டோலை கொண்டவர். திருநாமம்—ஸ்ரீக்ருஷ்ணபாதர். வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் ஸமாந ஸ்கந்தர்களான ஆசார்யர்கள்.

பிள்ளைலோகாசார்யர். வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரர். ஆசார்ய ஹ்ருதயம் முதலிய அத்யாச்சர்ய க்ரந்தங்களருளிச்செய்த அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார்க்குத் திருத்தமையனார். (இருவரும் நைஷ்டிகப்ரஹ்மசாரிகள்). இவர் கச்சிப் பேரருளாளனுடைய அபராவதாரர். நம்பிள்ளையின் திருநாமமாகிய உலகாசிரியர் என்பதே இவர்க்குச் சாத்தப்பட்டது. இவருடைய திவ்யஸூக்திகள் அவதரிக்கவில்லையாகில் இவ்வுலகம் இருள் தருமாஞாலமே. பகவதவதாரம் போலவே இவரவதாரமும் போற்றத்தக்கது. ஐப்பசியில் திருவோணத்தில் கோயிலில் திருவவதாரம்.

ஸ்ரீ நிகமாந்த வாசிரியர். புரட்டாசித் திருவோணத்தில் திருவேங்கடமுடையானுடைய திருமணியின் அம்சமாகக் கச்சிப்பதியில் ஸ்ரீதீபப்ரகாசன் ஸந்நிதியருகில் திருவவதரித்தவர். ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரர், கவிதார்க்கிகஸிம்ஹம், வேதாந்தாசார்யர் இத்யாதி பிருதாவளிகளைப் பெற்றவர். வடமொழியிலும் தென்மொழியிலும் பல க்ரந்தங்களை யருளிச்செய்தவர். ஸ்ரீ வைஷ்ணவஸித்தாந்தத்திற்கு வயிரத்தூணனவர்.

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை. பிள்ளைலோகாசார்யருடைய திருவடிகளில் தலைவர். வைகாசி விசாகத்தில் திருவவதரித்தவர்.

மணவாளமாமுனிகள். திருவாய்மொழிப்பிள்ளையின் திருவடிகளில் தலைவர். ஆழ்வார்திருநகரியில் ஐப்பசியில் திருமூலத்தில் எம்பெருமானாருடைய அபராவதாரமாகத் தோன்றியவர். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் மிகத் தெளிவான ஞானம் பெற்றவர். இவருடைய திவ்யஸூக்திகளின் பெருமை ஒப்புயர்வற்றது. ஸ்ரீரங்கநாதனுக்கும் ஆசார்யராக அமைந்தவர். ஆசார்யரென்கிற வ்யபதேசம் இவர் தமக்கே முக்கியமாக இணங்குவதென்பது இவருடைய திவ்ய ஸ்ரீஸூக்திகளில் அவகாஹித்தவர்களுக்கு அறியவெளிதாம். பூர்வாசார்ய பரம்பரை இவரளவிலே விச்ராந்தம். அஷ்டதிக்கஜஸ்தாபகரிவர்.

இப்படிப்பட்ட பேராசிரியர்கள் திருவவதரித்ததனால் இந்நிலவுலகம் பெருமை பெற்றுளது. இவர்களில் மிக முக்கியமாகச் சில ஆசாரியர்களைப் பற்றிப் பேசுவோமினி.

கீழே விவரித்த ஆசார்ய ச்ரேணியில் அருளிச்செயல்களில் பொதிந்துள்ள அர்த்த விசேஷங்களை ஆளவந்தார், கூரத்தாழ்வான், பட்டர் ஆகிய ஆசார்யமணிகள் மூவரும் தாம் தாம் பணித்த ஸ்தோத்ரங்களிலே மிகவும் கையாண்டிருக்கின்றனர். அவற்றையும், அவர்கள் ஆழ்வார்களைக் கொண்டாடி யிருக்கிறபடிகளையும் சுருக்கமாக இங்கு எடுத்துக் காட்டுகிறோம்.

1. ஆளவந்தார் ஸ்ரீஸூக்திகள்.

யாமுநாசார்யரென்கிற ஆளவந்தார், திவ்யப்பிரபந்தங்களைப் புநருத்தாரம் செய்தருளின ஸ்ரீமந்நாத முனிகளின் திருப்பேரனார். இவர், ஸ்ரீராமாநுஜர்க்குப்

ப்ரமாசாரியர். இவரைப்போன்ற மஹாவித்வான் *நபூதோ நபவிஷ்யதி யென்பதை உலகமறியும். ப்ரசண்ட பண்டிதோத்தமரான இப்பேராசிரியர் பணித்த திவ்ய க்ரந்தங்களுள் ஸ்தோத்ரரத்நம் என்பது ஜகத்ப்ரஸித்தமானது. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ர மென வழங்கப்படுவது இதுவே. இதில் ஆழ்வாரைக் கொண்டாடியிருக்கும் ச்லோகம் ஒன்று, ஆழ்வார்கள் வெளியிட்டருளின அர்த்தவிசேஷங்களைக் கையாண்டமை காட்டும் ச்லோகங்கள் பல. இவற்றைப்பற்றி இங்குச் சுருக்கமாக வெழுதுகிறோம். *மாதா பிதா யுவதய: * என்னும் ச்லோகமானது நம்மாழ்வார் விஷயமாக அமைந் திருக்கும் விதம் மிக அற்புதம். ஆழ்வாருடைய திருநாமத்தை நேராகக் குறிப் பிடாமல் "ஆத்யஸ்ய நः குலபதே:" என்கிற சொற்றொடரை அமைத்துள்ளார். நம் மாழ்வாரைத் தம்முடைய குலக்கொழுந்தாகத் தெரிவிக்கிறார். லக்ஷ்மீநாதஸமாரம் பாம்....வந்தே குருபரம்பராம் * என்ற கூரத்தாழ்வானது ஸ்ரீஸூக்தியின்படி லக்ஷ்மீ பதியான எம்பெருமான் நமது குருபரம்பரையின் தலையிலே வீற்றிருப்பதனால் ஆள வந்தார் அத்திருமாலையே 'ஆத்யஸ்ய ந: குலபதே:' என்கிற சொற்றொடரால் குறிக் கின்றாரென்று கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; அப்படி கொள்வதற்கிடமில்லை. அடுத்தபடியாக **வகுளாபிராமம்** என்கிற சொல்லையிட்டுத் தெளிவு பெறுவித்துள்ளா ரன்றோ; திருமாலின் திருவடி திருத்துழாய்கமழ நின்றதேயன்றி மகிழமலர் கமழ நின்ற தன்றே. *நாட்கமழ் மகிழ்மாலை மார்பினன் மாறன் சடகோபன்* என்று திருவாய்மொழியில் ஆழ்வார்தாமே அருளிச் செய்தபடி மகிழமாலை நம்மாழ்வார்க்கே யன்றோ நிருபகம். *வகுளாபரணம் வந்தே ஜகதாபரணம் முநிம்* என்று பின் புள்ளாரும் போற்றுகின்றனர். ஆகவே, *வகுளாபிராமம் ஸ்ரீமத் ததங்க்ரியுகளம்* என்ற தற்குச் சேர ஆத்யகுலபதியென்றது நம்மாழ்வாரையே யென்பது திடமாயிற்று. திருமாலையே ஆத்யகுலபதி யென்றதாகக் கொண்டாலும் குறையில்லை; நம்மாழ்வார் அத்திருமாலின் திருவடியாகவே எங்கும் என்ஞான்றும் ப்ரஸித்தராதலால் வகுளா பிராமம் அங்க்ரியுகளம் என்ற சொற்போக்கினால் நம்மாழ்வாரை வெளியிட்டதாகக் கொள்வதும் சிறக்கும். ஆயினும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் தேசிகனும் பணித் துள்ள வியாக்கியானங்களுக்குப் பொருத்தமாக முந்தின பொருளே கொள்ளத்தகும்.

(ச்லோ. 12.) * க: ஸ்ரீ: ச்ரிய *= "திருவுக்குந்திருவாகிய செல்வா" என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயலை யுட்கொண்டு [ச்ரிய: ஸ்ரீ:] என்றார். மேல் 45 ஆம் ச்லோகத்தில் "ச்ரிய: ச்ரியம்" என்றதுங் காண்க. (ச்லோ. 26.) *நிராஸகஸ்யாபி ந தாவதுத்ஸஹே*. இந்த சுலோகம் முழுவதும் *தருதுயரந்தடாயேல் உன் சரணல் லால் சரணில்லை, விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில்சூழ் வித்துவக்கோட்டம்மானே, அரி சினத்தாலீன்ற தாய் அகற்றிடினும், மற்றவள் தனருள் நினைந்தேயழுங் குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே* என்கிற பெருமாள் திருமொழிப் (5—1.) பாசுரத்தின் கருத் தையே கொண்டது. அந்தப் பாசுரத்தின் மொழிபெயர்ப்பே இந்த ச்லோகம். (ச்லோ. 38 **ஸ்வவைச்வ.**) இதில் "குணேந ரூபேண விலாஸசேஷ்டிதைஸ் ஸதா தவைவோசிதயா தவ ச்ரியா" என்கிற உத்தரார்த்தமானது 'உனக்கேற்குங் கோல மலர்ப்பாவைக்கன்பா" (10—10—3.) என்கிற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தைச் செவ்வனே விவரிப்பது. (ச்லோ. 40 **நிவாஸசய்யாஸந.**) இது * சென்றால் குடையா மிருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள், என்றும் புணையாமணி விளக்காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கரவு' என்கிற பொய்கையார் பாசு ரத்திற்கு ப்ரதிச்சந்தமாயமைந்தது. (ச்லோ 47. **திககுகிமவிநீதம்**) திருவாய்மொழியில் (.5) * வளவேழுலகு பதிகத்தின் ப்ரமேயமே இந்தச்லோகமாக வடிவெடுத்தது. (ச்லோ. 52. 53. வபுராதிஷு; மமநாத.) இவ்விரண்டு சுலோகங்களும் "எனதாவிதந் தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பதுண்டே.......எனதாவியார் யானார் தந்த நீ கொண் டாக்கினையே" என்ற (2-3-4) திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தின் ப்ரதிச்சந்தமே. (ச்லோ. 56 ***ஸக்ருத்த்வதாகார**) அருளிச்செயல்களில் பல சந்தைகளை யுட்கொண்

டருளிச் செய்த ச்லோகமிது. *ஒருநாள் காணவாராயே* நம்மை யொருகால் காட்டி நடந்தால் நாங்களுய்யோமே* எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம்* என்பன முதலான பல பாசுரங்களைக் கொண்டே யருளிச்செய்தது. இதில் மஹாத்மபி: என்றது ஆழ்வார் களையே. (ச்லோ. 57. *ந தேஹம் ந ப்ராணாந்.) இந்த ச்லோகமும் திருவாய் மொழியில் *எருளுமிறையோன் (4.8.) பதிகமும் பர்யாயமே. அந்த பத்துப் பாசுரங் களை ஒரு ச்லோகமாக ஆக்கியிருக்கிறாரென்பது ஸுஸ்பஷ்டம். விரிவுக்கு அஞ்சி ஸங்க்ரஹமாக நிகமித்துக்கொண்டோம். .... *

2. கூரத்தாழ்வான்.

கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்தியான பஞ்சஸ்தவத்திலும் ஆழ்வாரைப் பற்றின ஸ்துதிகளும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களை யுபஜீவித்த அர்த்த விசேஷங்களும் மலிந்திருக்கிறபடியை ஸம்க்ஷேபமாக விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆழ்வானுடைய பஞ்சஸ் தவத்தில் முதல் ச்லோக மொன்றினால் எம்பெருமானாரையுபச்லோகித்து அடுத்த இரண்டு ச்லோகங்களினால் நம்மாழ்வாரை வெகு அற்புதமாக ஸ்துதிக்கிறார். முதலில் ஸ்துதிக்கப்பட்ட எம்பெருமானார் *மாறனடி பணிந்துய்ந்த விராமானுச னாகையாலே அந்த நம்மாழ்வாரை உபச்லோகித்தா லல்லது அவ்விராமானுசனுடைய திருவுள்ளம் உகவா தாகையாலும், ஆளவந்தார் தாமும் *மாதா பிதா யுவதய:* இத்யாதியால் ஆழ்வார் திருவடியை வணங்கியே எம்பெருமானைத் துதிக்க இழிந்தாராகையாலும் ஆழ்வாரை வணங்காமல் எம்பெருமானை யடிபணிந்தால் அங்கே முகம் பெறுவது அருமைப்படு மாகையாலும் இரண்டு ச்லோகங்களால் ஆழ்வாரைத் தொழு திறைஞ்சு கிறார். அவற்றுள் முதல் ச்லோகம் :—

த்ரைவித்யவ்ருத்தஜநமூர்த்தவிபூஷணம் யத் ஸம்பச்ச ஸாத்விகஜநஸ்ய யதேவநித்யம்'
யத்வா சரண்யமசரண்ய ஜநஸ்ய புண்யம் தத் ஸம்ச்ரயேம வகுளாபரணங்க்ரி யுக்மம்'

(இந்த ச்லோகத்தின் கருத்து) நம்மாழ்வாருடைய பரமபாவநமான திருவடி யிணையை ஆச்ரயிக்கக்கடவோம்; அதுவே பல வைதிகர்களின் சிரஸ்ஸுக்கு அலங் காரமா யிருக்குமது; அதுவே ஸர்வகாலமும் ஸாத்விகர்களுக்கு ஸகலைச்வர்யமுமாக இருப்பது. அதுவே புகலொன்றில்லாதவர்களுக்குப் புகலிடமாயுமிருக்குமது என்கை.

இனி இதற்கடுத்த ச்லோகம் வருமாறு :—

பக்திப்ரபாவ பவதத்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரரஸௌகபூர்ண:,
வேதார்த்தரத்ந நிதிரச்யுததிவ்யதாம ஜீயாத் பராங்குசபயோதி ரஸீமபூமா.

இந்த ச்லோகத்தாலே ஆழ்வாருக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். ஆழ்வாரை ஒரு கடலாக ரூபணம் பண்ணிப் பேசுகிறா ரிதில். பயோநிதியாக ரூபணம் பண்ணு கைக்குப் பொருத்தமுண்மையை நான்கு விசேஷணங்களினால் நிரூபிக்கிறார். பயோ நிதிக்கு இருக்கக் கடவ தன்மைகளெல்லாம் ஆழ்வார் பக்கலில் குறையற் றிருக்கிற படியை ஒவ்வொரு விசேஷணமும் மூதலிக்கின்றது. [பக்திப்ரபாவபவதத்புத பாவபந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணய ஸார ரஸௌகபூர்ண:] கடலானது ரஸௌகசப்தவாச்யமான ஜலப்ர வாஹத்தாலே பரிபூர்ணமா யிருக்கும். ஆழ்வாரோ வென்னில், ச்ருங்கார வீர கருணாத்புதஹாஸ்ய பயாநகரௌத்ர பீபத்ஸ பக்திரஸங்களாலே பரிபூர்ணராயிரா நின்றார். இப்படிப்பட்ட ரஸவிசேஷங்கள் ஆழ்வார் பக்கலிலே விளைந்தமைக்கு நிதாநமேதென்னில், விலக்ஷணமான பக்தி விசேஷத்தாலே ஆச்சரியமான பாவ பந்தங்களுண்டாகி அந்த பாவபந்தங்கள் பலதலைத்து நாநாரஸ பரிபாகங்களாயின வென்கிறார். இது இரவும் பகலும் திருவாய்மொழியை யநுபவித்து ஸாதித்தது.

[பக்திப்ரபாவ] ஆழ்வாருடைய பக்திக்கு ஒப்புச்சொல்லலாவதில்லை; *காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி யென்று முதலில் கடல்போலேயாய், பிறகு *கொண்டவென் காதலுரைக்கில் தோழி! மண்டிணி ஞாலமுமேழ்கடலும் நீள்விசும்புங்கழியப் பெரிதால்* என்றாய், அநந்தரம் * சூழ்ந்ததனிற் பெரிய வென்னவா* என்று தத்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலை கொள்ளவல்லதாய் ஆக விப்படி மேன்மேலும் பெருகிச் செல்லுமதான பக்தியின் ப்ரபாவத்தினாலே. [பவத் அத்புத பாவபந்த] உண்டான அற்புதமான பாவபந்தங்களினாலே. அதாவது— அந்த பக்திதானே ச்ருங்கார வ்ருத்த்யா பரிணமித்து தலைமகள் பாசுரமாகவும் தாய்பாசுரமாகவும் தோழி பாசுரமாகவும் பேசும்படிக்கீடான பல வகைப்பட்ட ஆச்சர்ய பாவபந்தங்களை யுண்டாக்கி நிற்கு மென்கை. [ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸார ரஸௌகபூர்ண:] அப்படிப்பட்ட பாவபந்தங்கள் ப்ரணய ரஸத்தை வளரச்செய்யு மாயிற்று. *உயர்வற வுயர்நலம்* வீடுமின் முற்றவும் *பத்துடை யடியவர்க் கெளியவன் * பிறவித்துயரற * பொருமாநீள்படை * என்னுமிவைபோல்வனவான திருவாய் மொழிகளில் ஸாதாரண பக்திரஸம் விளங்கு மத்தனையல்லது ப்ரண யரஸம் விளங்கமாட்டாதிறே. *அஞ்சிறையமட நாராய் *மின்னிடை மடவார்கள் *வேய்மரு தோளிணை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலேயாயிற்று அத்புத பாவ பந்த ஸந்துக்ஷித ப்ரணயஸாரம் விளங்குவது. அப்படிப்பட்ட ப்ரயணம் மீதூர்ந்து வெளிவரும் ஸ்ரீஸூக்திகளில் நவரஸமும் பொலியுமிறே. நவரஸங்களுள், ச்ருங்காரம் வீரம் கருணம் அத்புதம் பயாநகம் சாந்தி (-பக்தி) ஆகிற இந்த ரஸங்கள். ஓரோ திருவாய்மொழிகளில் ப்ரதானமாகப் பொதிந்திருக்கும்; மற்ற ஹாஸ்ய பீபத்ஸ ரௌத்ரரஸங்கள் ஓரோவிடங்களிலே மறைய நின்று சிறிது சிறிது தலைகாட்டி நிற்கும். *வீடுமின் முற்றவும்* சார்வேதவநெறிக்கு *கண்ணன் கழலிணை* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே பக்திரஸம் தலையெடுத்திருக்கும். *மின்னிடை மடவார்கள்* *நங்கள் வரிவளை* வேய் மரு தோளிணை முதலான திருவாய் மொழிகளிலே ச்ருங்கார ரஸம் தலையெடுத்திருக்கும். *மாயாவாமனனே* புகழு நல்லொருவன்* நல்குரவுஞ் செல்வும்* முதலான திருவாய் மொழிகளிலே அத்புதரஸம். *உண்ணிலாவிய வைவரால்* இத்யாதிகளிலே பயாநக ரஸம். *ஊரெல்லாந்துஞ்சி* வாயுந்திரையு களும்* ஆடியாடி யகங்கரைந்து *இத்யாதிகளிலே கருணரஸம். *குரவையாய்ச்சி யரோடு கோத்ததும் வீற்றிருந்தேழுலகும்* இத்யாதிகளிலே வீரரஸம். ஆக இங் ஙனே நாநாரஸங்கள் பொதிந்த ஸ்ரீஸூக்திராசிகளை யருளிச்செய்யும் முகத்தாலே ரஸௌக பரிபூர்ணராயிருப்பராய்த்து ஆழ்வார். [வேதார்த்த ரத்ந நிதி:] கடல் ரத்நாகர மாகையாலே ரத்நநிதியாயிருக்கும். பராங்குச பயோநிதியும் அப்படியேயிருக்கிறபடி பாரீர். *ஓதம்போல் கிளர் வேத மென்றும் *ச்ருதி ஸாகர மென்றும் சொல்லுகிற படியே கடல் போன்றுள்ள வேதசாஸ்த்ரங்களிலே அல்பஸாரமாயும் ஸாரமாயும் ஸாரதரமாயுமிருக்கின்ற அர்த்தங்கள் போக, ஸாரதமங்களாகவுள்ள அர்த்தங்களே ரத்நமாகும். *த்ரைகுண்ய விஷயா வேதா:* என்கிறபடியே எல்லாம் கலந்த கட்டியா யிருக்கும் வேதங்கள். ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களாகிற மூன்று குணங்களிலும் ஊன்றினவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான விஷயங்களை யெலலாம் வெளியிடு மவை யிறே வேதங்கள்; *மாற்றங்களாய்ந்து கொண்டு மதுசூதபிரானடிமேல் குருகூர்ச் சடகோபன் சொன்ன சொற்களிலே ஸாரதமமான பொருள் தவிர வேறொன்றும் அவகாசம் பெறுமையாலே எல்லாம் ரத்நங்களாயிருக்கும். அப்படிப்பட்ட ரத்நங் களுக்கு நிதியாயிருப்பராய்த்து ஆழ்வார். [அச்யுத திவ்யதாம]* மாலுங் கருங்கடலே! என்னோற்றாய்? வையகமுண்டு ஆலினிலைத் துயின்ற வாழியான்—கோலக் கரு மேனிச் செங்கண்மால் கண் படையுள், என்றுந் திருமேனி நீ தீண்டப் பெற்று* (முதல் திருவந்தாதி) என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்கு திவ்யாலயமாயிருக்கும் கடல். ஆழ்வாரும் அப்படியேயா யிருப்பர். * கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்தவானாடும் புல் லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்!, வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான். உள்புகுந்து

நீங்கான். அடியேனதுள்ளத்தகம்* *கொண்டல் வண்ணன் சுடர் முடியன் நான்கு தோளன் குனிசார்ங்கன் ஒண்சங்கதை வாளாழியானொருவன் அடியேனுள்ளானே* என்கிறபடியே ஆழ்வார் எம்பெருமானுக்கு நித்யநிகேதநமாயிருப்பரிறே. *இவையு மவையு முவையுமென்கிற திருவாய்மொழியிலே இதுதன்னை விசதமாகக் காணலாம். [அஸிமபூமா] பூமா என்றது ப்ருஹத்த்வ மென்றபடி. "ப்ருஹத்த்வஞ்ச ஸ்வரூபேண குணைச்ச" என்று ஸ்ரீ பாஷ்யத்தி லருளிச்செய்தபடியே ஆகாரத்தாலும் குணத்தாலும் த்விவிதமா யிருக்குமிறே ப்ருஹத்த்வம்; பெரிய மலை, பெரிய குளம், பெரிய மாளிகை என்றால் அங்கே விவக்ஷிதமான பெருமை ஆகாரத்தினாலாகும். பெரியமனிசர் என்று சில மஹா புருஷர்களைச் சொல்லுவோமாகில் குணங்களினாலாகிய பெருமையே அங்கு விவக்ஷிதமாகும். ஆக இப்படி இருவகைப்பட்ட பெருமையில் ஆகாரப்ரயுக்தமான பெருமை கடலுக்கு ஆனைப்போலே குணப்ரயுக்தமான பெருமை ஆழ்வார்க்காயிற்று. *அருள் கொண்டாயிரமின் தமிழ் பாடினா னருள்கண்டீர் இவ் வுலகினில் மிக்கதே* என்னும்படியாய் எல்லைகாணவொண்ணாத க்ருபாகுண மொன்றின் பெருமை போதுமே. ஆக இப்படியன்றோ ஆழ்வார் பெருமையை ஆழ்வான் வெளியிட்டது. கூரத்தாழ்வானுடைய திவ்ய ஸூக்திகளில் நம்மாழ்வார் விஷயமான இவ்விரண்டு ச்லோகரத்னங்களே போதும். ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்த விசேஷங்களை ஆங்காங்கு பொதிய வைத்தும் ஆழ்வாரிடத்திலே ப்ராவண்யாதிசயத்தைக் காட்டியும் அருளிச்செய்த ச்லோகங்கள் பலபல. விஸ்தரபயத்தாலே சிலவிடங்களை மாத்திரம் இங்கெடுத்துக் காட்டி நிற்கிறேன்.

(ஸ்ரீவைகுண்ட ஸ்தவத்திலேயே) ச்லோ. 7. [ஆம்நாயமூர்த்தநிச மூர்த்தநி சோர்த்வபும்ஸாம்.] இதில், *திருமாலிருஞ் சோலைமலையேதிருப்பாற்கடலே என் தலையே* என்றும், *என்னுச்சியுளானே* என்றும் அருளிச்செய்துள்ள திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை யடியொற்றி "ஊர்த்வபும்ஸாம் மூர்த்தநி சகாஸ்தி" என்றருளிச் செய்தார். ஆகவே நம்மாழ்வாரை ஊர்த்வபுருஷரென்றாராயிற்று. வரதராஜஸ்தவத்தில் *யச்ச மூர்த்தா சடாரே:* என்று ஸ்வ்யக்தமாகவேயருளிச் செய்திருப்பது இங்குச் சேரவநுஸந்தேயம். (ச்லோ. 10.) [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணாஸ் த்வாம் துஷ்டுவுர் மதுரிபோ மதுரைர் வசோபி:] *கேட்டு ஆரார்வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே* என்றும் *தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்* என்றும் *குழலின்மலியச் சொன்னவோராயிரமென்றும் தாங்களே சொல்லும்படியான மாதுர்யம் மலிந்த திவ்யஸூக்திகளாலே எம்பெருமானே! முன்னோர்கள் உன்னைத் துதித்தார்கள். அப்படி துதித்தவர்கள் யாரென்னில்; [ப்ரேமார்த்ர விஹ்வலகிர: புருஷா: புராணா:] *உள்ளெலாமுருகிக் குரல் தழுத்தொழிந்தேனுடம்பெலாம் கண்ணநீர் சோர*. என்றும் *வேவாராவேட்கை நோய் மெல்லாவியுள்ளுலர்த்த* என்றும் *ஆராவமுதே அடியேனுடலம் நின்பாலன்பாயே நீராயலைந்து கரைய வுருக்குகின்ற* என்றும் ஹார்தமான ப்ரேமத்தாலே நெஞ்சு கனிந்து குரல் தழதழத்துப் பேசுகின்ற ஆழ்வார்கள்.

இனி அடுத்த அதிமாநுஷஸ்தவத்திற்குச் செல்வோம். இதில் மூன்றாவது ச்லோகம் ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுள்ள பக்தியே வடிவெடுத்தபடி யென்ன வேணும். [ஸ்ரீமத்பராங்குச முநீந்த்ரமநோநிவாஸாத் தஜ்ஜாநுராகரஸமஜ்ஜநமஞ்ஜஸாப்ய, அத்யாப்யநாரத தத்திதராகயோகம் ஸ்ரீரங்கராஜசரணாம்புஜமுந்நயாம:] என்னுமந்த ச்லோகம் ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகளை வருணிப்பது. பாதங்களின் சிவப்பை வருணிக்கும் லௌகிக கவிகள் "ரக்தௌ தவாங்க்ரீ ம்ருதுலௌ புவி விக்ஷேபணாத் த்ருவம்" என்றார்கள். ஆழ்வானருளிச் செய்வது அப்படியா இருக்கும்? ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய திருவடிகள் வெகுகாலம் நம்மாழ்வாருடைய திருவுள்ளத்திலுறைந்து அவ்விடத்திலுள்ள அநுராகரஸத்திலே ஊறிக்கிடந்தபடியாலே அந்த

ராகயோகம் இன்னமும் மாறுமலிருப்பதாக அருளிச் செய்த விது விலக்ஷண ப்ரக்ரியை. நம்மாழ்வார்க்கு ஸ்ரீரங்கநாதன் திருவடிகளிலே எவ்வளவு பக்தியோ அதிற்காட்டிலும் பதின்மடங்கு பெருத்தது ஆழ்வானுக்கு நம்மாழ்வாரிடத்திலுண்டான பக்தியென்று இந்தவொரு ச்லோகத்தினல் எளிதாக அறுதியிடலாமன்றே. இவ்வதிமாநுஷஸ்தவத்தில் உத்தரபாகம் ஸ்ரீக்ருஷ்ணகுணநுபவம். அது முழுவதும் ஆழ்வாருடைய ஸ்ரீஸூக்திகளிலிருந்தே அற்புதமாக அமைந்ததென்பதை அடியேனுடைய வியாக்கியானங் கொண்டு உணரலாம்.

இனி ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்தை யெடுத்துக் கொண்டாலோ அதுவும் அருளிச்செயல் மயமே. ஸ்வல்பமாகவே இங்கு விஜ்ஞாபிக்கிறேன். ஆண்டாள் நாச்சியார் திருமொழியில் (9-1,) *மந்தரம் நாட்டியன்று மதுரக்கொழுஞ்சாறு கொண்ட சுந்தரத் தோளுடையான்* என்றருளிச் செய்ததை இந்த ஸ்தவத்தில் (ச்லோ. 4.) *உததிகமந்தராத்ரி மதி மந்தலப்தபயோ மதுரரஸேந்திராஹ்வஸுதஸுந்தரதோ꞉பரிகம்* என்று மொழிபெயர்த்தருளினர். திருவாய்மொழியில் *மதிதவழ் குடுமி மாலிருஞ்சோலை * என்றதை (5) *சசதரரிங்கணட்யசிகம்* என்றார். *அதிர் குரல் சங்கத்தழகர் தங்கோயில் * என்ற திருவாய்மொழிப்பாசுரத்தை (5) "பிதுரித ஸப்தலோக ஸுவிச்ருங்கல சங்கரவம்" என்று மொழிபெயர்த்தார். பெரியாழ்வார் திருமொழியில் *கருவாரணம் தன்பிடி துறந்தோடக், கடல்வண்ணன் திருவாணை கூறத் திரியும் தண்மாலிருஞ் சோலையே* என்ற பாசுரத்தை (8) "ஸுந்தரதோர் திவ்யாஜ்ஞா" என்ற ச்லோகத்தினல் மொழிபெயர்த்தருளினர். (ச்லோ. 12.) *வகுளதர ஸரஸ்வதீவிஷக்த........* என்கிற ச்லோகத்தில் அருளிச்செய்யுமது அற்புதம்; கிந்நரஸ்த்ரீகள் அழகரை ஸேவிக்கத் திருமாலிருஞ் சோலைமலைத் தாழ்வரைகளிலே வந்து சேர்ந்து, நம்மாழ்வாருடைய திருவாய்மொழிப் பாசுரங்களை ஸுஸ்வரமாகவும் ரஸவத்தரமாகவும் ஸாபிப்ராயமாகவும் பாடுகிறார்களாம்; *மரங்களுமிரங்கும் வகை மணிவண்ணவோ வென்று கூவுமால்* என்னும் படியான அருளிச்செயல்களை அப்படி பாடும்போது கல்லும் உருகாநின்றது; உருகின அதுதானே சிலம்பாறென்று பேரெடுத்துப் பெருகாநின்றதென்கிறார். அழகருக்கு *ஏறுதிருவுடையான்* என்று ஆண்டாள் சாத்தின திருநாமத்தை (16, 17.) *ப்ராரூடச்ரியம்* என்றும் *ஆரூடஸ்ரீ꞉ * என்றும் மொழி பெயர்த்தருளினர்.

திருவாய்மொழியில் *ஏழையராவிப்பதிகத்தில் பகவத் கேசபாசவர்ணநம் "கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உட்கொண்ட நீல நன்னூல்தழைகொல்! அன்று மாயன்குழல்* என்றுள்ளது; அதை அப்படியே மொழிபெயர்க்கிறார் (40) "அந்தம் தமஸ் திமிரநிர்மிதமேவ யத்ஸ்யாத் தத்ஸாரஸாதி தஸுதந்து- அதிவ்ருத்தவார்த்தம்—ஈசஸ்ய அலகாளிஜாலம்" என்று. ஆண்டாள் *களிவண்டெங்குங் கலந்தாற்போல் கமழ்பூங்குழல்கள் தடந்தோள்மேல் மிளிரநின்று விளையாட* என்றும், திருமங்கையாழ்வார் *மைவண்ணநறுங்குஞ்சி குழல்பின்தாழ மகரஞ்சேர்குழையிருபாடிலங்கியாட* என்றும் தனித்தனியே யநுபவித்த அழகுகளைச் சேரப்பிடித்து (49.) "ஸதம்ஸஸம்ஸஞ்ஜித குந்தலாந்திகாவதீர்ண கர்ணபரணட்யகந்தர:" என்ற ஸ்ரீஸூக்தியினல் அனுபவிக்கிறார். நாச்சியார் திருமொழியில் (7-7.) *செங்கமலநாண்மலர்மேல் தேனுகருமன்னம்போல், செங்கட்கருமேனி வாசுதேவனுடைய, அங்கைத்தலமேறி யன்னவசஞ் செய்யும் சங்கரையா!* என்ற பாசுரத்தை (55.) "ஸ்ரீமத்வநாத்ரிபதிபாணிதலாப்ஜ" என்ற ச்லோகத்தினல் மொழிபெயர்த்தருளினர். திருவாய்மொழியில் (4-5-8) *தண்டாமரை சுமக்கும் பாதப்பெருமானை* என்ற பாசுரத்தில் "சுமக்கும்" என்றதன் ஸ்வாரஸ்யத்தை (62, 63.) இரண்டு சுலோகங்களினல் வியாக்கியானித்தருளுகிறார். இதை அடியேனுடைய வியாக்கியானத்தில் விரியக் கண்டு கொள்வது. (ச்லோ. 92) 'ப்ரலயஜநீரபூரபரிபூரிதஸ்வ...." இத்யாதி மஹத்தர ச்லோகமானது திருமங்கையாழ்வாருடைய "நிலையிட மெங்குமின்றி"

என்கிற மத்ஸ்யாவதாரப் பாசுரத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாக மாத்திரமேயல்லாமல் வ்ருத்தபங்கியும் ஒன்றேயாக அமைந்தது. ச்லோகம் பாதந்தோறும் இருபத்துமூன்றெழுத்து கொண்டது. கலியன் பாசுரமும் அடிதோறும் ஒற்றொழித்து இருபத்து மூன்றெழுத்துக் கொண்டது. இப்படியாக ஸுந்தரபாஹுஸ்தவத்திலுள்ள அதிசயங்கள் அபரிமிதம்.

இனி வரதராஜஸ்தவத்தில் ஒன்றே காட்டி நிற்கிறேன். (ச்லோ. 59.) *பக்தாநாம் யத் வபுஷி தஹரம் என்பதில் *ஆம்நாயாநாம் யதபி ச சிரோயச்ச மூர்த்தா சடாரே: ஹஸ்த்யத்ரேர் வா கிமதிஸுகதம் தேஷு பாதாப்ஜயோஸ் தே* என்கிற உத்தரார்த்தம் பரமமதுரமானது. பேரருளாளனே! உபநிஷத்துக்கள், நம்மாழ்வாருடைய திருமுடி, ஸ்ரீஹஸ்திகிரிசிகரம் என்னுமிவற்றுள் உன் திருவடிக்குப் பாங்கான விடம் எது? என்று கேள்வி கேட்கிறாரிதில். இங்கு நம்மாழ்வாருடைய திருமுடியையும் சேர்த்துக் கேள்வி கேட்கிற ஆழ்வானுடைய திருவுள்ளத்தை ஆரேயறிய வல்லார்?

3. ஸ்ரீபராசர பட்டர்.

நம்முடைய ஸம்ப்ரதாயத்தில் பட்டர் மற்றையாசார்யர்களைப் போலல்லர்; இவருடைய திருநாவீறு ஸர்வாதிசாயியானது. நாலாயிர திவ்யப்ரபந்த வியாக்கியானங்களில் பல நூற்றுக்கணக்கான விடங்களில் பட்டருடைய நிர்வாஹம் விசேஷித்துக் காணப்படுகிறது. அருளிச்செயலமுதக்கடலில் எம்பெருமானுடைய ஆழங்காலும் பட்டருடைய ஆழங்காலும் அநந்வயாலங்கார லக்ஷ்யமாகவே யிருக்கும். பட்டரருளிச்செய்த பகவத்குண தர்ப்பணமென்கிற ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம் ஒப்புயர்வற்ற பெருமை பெற்றிருப்பதற்குக் காரணம் ஆழ்வார்ஸ்ரீஸூக்திகளையே பின்பற்றியருளிச்செய்ததுதான். அந்தபாஷ்யத்திலிருந்து திவ்யப்ரபந்தார்த்தரஸங்களை யெடுத்தெழுதுவதானால் ஒரு மஹாபாரதமாகும். அதைப்பற்றிச் சுருக்கமாகவொரு க்ரந்தமெழுதியுமிருக்கிறேன். இங்கு ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவத்திலிருந்து மாத்திரம் ஸ்வல்பமாகச் சில ஸ்ரீஸூக்தி விசேஷங்களைக் காட்டுகிறேன்.

இவருடைய திருத்தகப்பனாரான ஆழ்வான் தம்முடைய ஸ்தவத்தின் உபக்ரமத்தில் நம்மாழ்வார் விஷயமாக இரண்டு ச்லோகங்கள் பெரிதாக அருளிச்செய்தாரென்று கீழே உபபாதித்தோம். இவர் தம்முடைய ஸ்தவத்தின் தொடக்கத்தில் அவ்வாழ்வார் விஷயமாகச் சிறியதொரு ச்லோகமே அருளிச்செய்கிறார்; ச்லோகம் சிறிதாயினும் அர்த்தம் மிகப்பெரிது. (அதில் ஆறுவது சுலோகம்)

*ரிஷிம் ஜுஷாமஹே க்ருஷ்ணத்ருஷ்ணாதத்வமிவோதிதம்,
ஸஹஸ்ரசாகாம் யோத்ராக்ஷீத் த்ராமிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்.*

(இதன் கருத்து.) எம்பெருமான் விஷயமான ஆசைப்பெருக்கே ஆழ்வாராக வடிவெடுத்துவந்ததோ! என்னும்படி பகவத் விஷயத்தில் அளவிறந்த காதல் கொண்டவரும், த்ரமிடோபநிஷத்தென்னப்பட்ட திருவாய்மொழியை இந்தவுலகிலிருள் நீங்க வெளியிட்டருளினவருமான நம்மாழ்வாரென்னும் மஹர்ஷியைப் பணிவோமென்பதாம். இதில் (ருஷிம்) (அத்ராக்ஷீத்) (த்ராமிடீம் ப்ரஹ்மஸம்ஹிதாம்) என்ற ஸூக்திகள் விசேஷித்து ஊன்றி நோக்கத்தக்கவை.

திருமாலையில் தொண்டரடிப்பொடி யாழ்வார் *தெளிவிலாக் கலங்கல் நீர்சூழ் திருவரங்கம்* என்று திருக்காவேரி தெளிவின்றிக்கே கலங்கி யிருக்கும்படியை அருளிச் செய்ததை (ச்லோ. 21.) "துக்தாப்திர் ஜநகோ ஜநந்யஹமியம்" என்கிற பெரிய ச்லோகத்தினால் இன்சுவைப்படுத்தி யருளிச் செய்தார். (36) திருமங்கையாழ்வார் திருப்பணியான ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளை *ஜிதபாஹ்யஜிநாதிமணி

ப்ரதிமா அபி வைதிகயந்த்ரிவ ரங்கபுரே, மணிமண்டபவப்ரகணுந் விததே பரகாலகவிः ப்ரணமேமஹி தாந்* என்கிற ச்லோகத்தினல் தொழுதிறைஞ்சுகிருர். கோயிலில் ப்ராகாரமண்டப கோபுராதிகளில் திருவாழி திருச்சங்கு திருமகண்காப்பு முதலிய வைதிக சின்னங்கள் பொலிவுற்றிருப்பதனல் "வைதிகயந்த்ரிவ" என்றருளிச் செய்தார். சந்த்ரபுஷ்கரிணியின் கீழ்த் திசையிலே கோயில்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கிற ஆழ்வார்கள் பதின்மரையும் "பூர்வேண தாம் ....பராங்குசாத்யா: ப்ரதமே புமாம்ஸோ நிஷேஷிவாம்ஸோ தச மாம் க்யேரந்" என்ற (41) ச்லோகத்திஞல் மங்களாசாஸநம் செய்தருளினர். (ச்லோ. 49.) சந்த்ரபுஷ்கரிணியின் கரையிலுள்ள திருப்புன்னை மரத்தைத் துதிக்கையில் "புந்நாகதல்லஜம் அஜஸ்ரஸஹஸ்ரகீதிஸேகோத்ததிவ்ய நிஜ ஸௌரபமாமநாம:" என்றருளிச் செய்திருப்பதிற் காட்டிலும் ரஸவத்தரமான விஷயம் வேறில்லை. இந்த திருப்புன்னையினடியில் இருந்துகொண்டு திருவாய்மொழியின் மூலத்தை உருச்சொல்லுவாரும் அர்த்தங்களை யாராய்ச்சி செய்வாரும் ஓய்தலொழிவின்றிப் பலருண்டாகையாலே இம்முகத்தால் திருவாய்மொழியின் திவ்ய பரிமளமும் இதிலே கமழ்கின்றதென்கிருர்; இதனல் நம்முன்னேர்களின் போது போக்கு தெரிவிக்கப்படுவதுடன் திவ்யப்ரபந்தப்ரபாவாதிசயமும் தெரிவிக்கப்பட்டதாம்.

அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணேக்கத்திலிருக்கும் இரண்டு தூண்களுக்கு குலசேகராழ்வார் திருமணத்தூணென்று திருநாமம் சாத்தி "கடியரங்கத்தரவணையிற் பள்ளிகொள்ளும் மாயோனை மணத்தூணேபற்றி நின்று என்வாயாரவென்று கொலோ வாழ்த்துநாளே" என்றருளிச் செய்தார்; இதில் 'மணத்தூண்' என்றதை (59ல்) *ஆமோதஸ்தம்ப மென்று மொழி பெயர்த்தார்; "மணத்தூணருகில் நின்றுகொண்டு" என்னமல் "மணத்தூணே பற்றிநின்று" என்றருளிச் செய்ததன் மருமத்தைக் கண்டறிந்து "சேஷசயலோசநாம்ருத நதீரயாகுலித லோலமாநாநாம், ஆலம்பமிவாமோத ஸ்தம்பத்வய மந்தரங்க மபியாமः" என்றருளிச் செய்கிருர் (பட்டர்.) அழகிய மணவாளனுடைய திருக்கண்ணேக்கமாகிற அமுதவாற்றின் பெருவெள்ளமானது அநுபோக்தாக்களை ஒருமித்து நிலைநின்று அநுபவிக்கவொட்டாமல் தாக்கித்தள்ளி யசைக்குமளவில அவர்கள் கைப்பிடிப்பாகப்பற்றிக்கொண்டு நிற்பதற்குப் பாங்காக நாட்டப்பட்ட தூண்களென்னலாம்படி யிருக்கிறதாம் திருமணத்தூண். இதனல் "மணத்தூணே பற்றிநின்று" என்றருளிச்செய்த ஆழ்வாருடைய உட்கருத்தை உள்ளபடி யுணர்ந்து விவரித்தாராயிற்று.

(ச்லோ. 78.) *வடதள தேவஜீஜடரவேதஸிர: கமலாஸ்தந சடகோப வாக்வபுஷி ரங்கக்ருஹே சயிதம்* என்ற ச்லோகம் அதிவிலக்ஷணமாயமைந்தது. ஸ்ரீரங்கநாதன் தனது மந்திரத்தை திருவாய்மொழிதானே இப்படியொரு வடிவெடுத்து வந்ததாகத் திருவுள்ளம்பற்றி அதில் உகந்து பள்ளிகொண்டிருப்பதாக அருளிச்செய்தவிது மற்றையோருடைய மதிக்கு நிலமன்றே. திருவாய்மொழியில் (3-1-1.) *முடிச் சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ* என்ற ஒரு பாதத்தை *கிரீடசூடரத்நராஜி: ஆதிராஜ்ய ஜல்பிகா, முகேந்துகாந்திருந்முகம் தரங்கிதேவ ரங்கிண;* (91.) என்று ஒரு ச்லோகமாக்கியருளினர். பெரிய திருவந்தாதியில் (72) *முதலாந் திருவுருவம் மூன்றென்பர், ஒன்றே முதலாகும் மூன்றுக்குமென்பர், முதல்வா! நிகரிலகுகாருருவா! நின்னகத்ததன்றே. புகரிலகு தாமரையின்பூ* என்றருளிச்செய்த பாசுரத்தையே (ச்லோ 116) "த்ரயோ தேவாஸ் துல்யா:" என்கிற ச்லோகத்தாலே மொழிபெயர்த்தருளினர். இப்படியாக பட்டருடைய ஸ்ரீஸூக்திகள் அபாரம்.

இனி பட்டர்க்குப் பிற்பட்ட சில ஆசாரியர்களின் மஹோபகாரங்களை மீண்டும் பேசுவோம். நஞ்சீயர். இவர், தமிழ்ப்பாஷைக்கு நிலமல்லாத கர்ணுட தேசத்தில் அவதரித்துஷட்தர்சனத்திற்கும் ஷடாஸனமிடும் மஹாவித்வானுயிருந்து பட்டரால் திருத்திப்பணிகொள்ளப்பட்டுத் திருவரங்கம் பெரிய கோயிலிலே வந்து சேர்ந்து தம்முடைய அப்ரதிமமான ஸம்ஸ்க்ருத பாண்டித்யத்திற்குச்சேர ஸ்ரீபாஷ்யாதிஸம்ஸ்க்ருத வேதாந்த

க்ரந்தப்ரவசனஞ்செய்து போது போக்கலாமாயிருக்க, ஸ்வாசார்யரான பட்டருடைய நியமனப்படி த்ராவிட வேதாந்த ப்ரவசனத்தையே போது போக்காகக் கொண்டிருந்தவர். திருவாய்மொழிக்கு ஒன்பதினாயிரப்படி வியாக்கியானமும், மற்றும் கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு முதலிய சில திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு வியாக்கியானமும் அருளிச் செய்தவர். பட்டருடைய பகவத் விஷயப்ரவசன கோஷ்டியிற் காட்டிலும் இவருடைய கோஷ்டியே மேம்பட்டிருந்ததென்பர்.

நம்பிள்ளை. இவர் பட்டருடைய காலக்ஷேப கோஷ்டியிலும் கதாசித்கதாசித் அந்வயித்துச் சில அர்த்த விசேஷங்கள் கேட்டவரென்பது அருளிச்செயல் வியாக்கியானங்களிற் சில விடங்களிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. ஆயினும் நஞ்சீயர் பக்கலிலே தான் இவர்க்கு ஸகலார்த்த ச்ரவணமும். இவருடைய ஞானப் பெருமையைப்பற்றி நாம் விரிவாக எழுதவேண்டுமோ? பெரியதிருமொழி வியாக்கியானத்தில் (5-8, 7.)* ஒது வாய்மையு முவனியப் பிறப்பு மனக்கு முன் தந்த வந்தணனொருவன் * என்றவிடத்து- “முற்பட த்வயத்தைக் கேட்டு இதிஹாஸ புராணங்களையும் அதிகரித்துப் பரபக்ஷ ப்ரதிக்ஷேபத்துக்குடலாக ந்யாயமீமாம்ஸைகளுமதிகரித்து, போது போக்கும் அருளிச் செயலிலேயாம் நம்பிள்ளையைப்போலே” என்று பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்த ஸ்ரீஸூக்தி யொன்றை அநுஸந்திப்பது போதுமே. இப்பேராசிரியரின் திருவடிகளிற் பணிந்து அல்லும் பகலும் ஸகலார்த்தங்களையுங் கேட்டுத்தரித்த வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையும் பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் உலகுக்குச் செய்தருளியிருக்கு முபகாரம் கைம்மாறற்றது.

பிள்ளை லோகாசாரியரும், அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனாரும். இவ்விருவரும் வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரர்கள். இவ்விருவரும் செய்தருளின மஹோபகாரங்கள் வாசாமகோசரம். நம்முடைய ஸம்பிரதாயத்தில் எம்பெருமானார் க்ருபா மாத்ரப்ரஸந்நா சார்யரென்று புகழ்பெற்றிருந்தும் ஸம்ப்ரதாய ரஹஸ்யார்த்த விவரணமாக ஒரு க்ரந்தமும் அருளிச் செய்திலர். ஆனால் ஸ்ரீபாஷ்ய கீதாபாஷ்யாதிகளில் ஸத்ஸம்பிரதாயார்த்தங்களை வெகு நுட்பமாகக் காட்டியேயுள்ளார். ஆனாலும் ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் தனி நூலாக விளக்கியருளாதது பெரிய குறையே; அக்குறையை இவ்விரு பேராசிரியர்களும் அறவே நீக்கியருளின மஹோபகாரம் இந்நிலவுலகில் வளம்மிக்கது. பிள்ளைலோகாசாரியரருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களும், இவருடைய திருத் தம்பியாரின் திவ்யக்ரந்தங்களுமில்லையேல இவ்வுலகில் பேரின்ப நுகர்ச்சிக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை யாகுமென்று சபதமிட்டுரைக்கலாம்.

வேதாந்தவாசிரியர். இப்பேராசிரியர் செய்தருளின மஹோபகாரங்களைப் பன்னியுரைக்குங்கால் பாரதமாம். கடலளவாய திசையெட்டினுள்ளும் மிடைதந்த கலியிருளை உபதேசங்களாலும் அனுட்டானங்களாலும் பலபல திவ்ய க்ரந்தரசனைகளாலும் போக்கியருளி *பொலிக பொலிக பொலிக போயிற்று வல்லுயிர்ச்சாபம், நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கியாதொன்றுமில்லை * என்ற ஆழ்வாருளிச்செயலை அர்த்தவத்தாக்கியருளினர்.

மணவாள மாமுனிகள்.

இவருடைய திருநாவீறு தனிப்பெருமைவாய்ந்தது. ஸகல சாஸ்த்ரார்த்தங்களினும் தெளிந்தஞானம்பெற்றவர் நம் ஆசார்ய ச்ரேணியில் ஸ்வாமியொருவரேயென்னில் ஈஷத்தும் அதிசயோக்தியாகாது. விசதவாக் சிகாமணிகளென்னும்விருது இவ்வாசிரியரொருவர்க்கே தகும். “ஸ்ரீசைலேச பாதுகாஸஹஸ்ரம்” என்னும் பெயரால் ஆயிரம் சுலோகங்களை இப்பேராசிரியர் விஷயமாக விஜ்ஞாபித்து க்ருதக்ருத்யனாயினேனடியேன்.

வரவர முனியடி வணங்கும் வேதியர்
திருவடியிணைகளென் சிரமேற் சேர்கவே.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியருடைய திருவல்லிக்கேணி யுபந்யாஸமாலை முற்றிற்று.